

Giới thiệu Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên

Truyện Bạn Gái Của Hoàng Tử của tác giả An Nhiên thuộc thể loại truyện ngôn tình đồng thời cũng là một trong những câu chuyện Teen nổi bật hiện nay.

Dưới ngòi bút của mình tác giả An Nhiên đã vẽ ra một mối tình ngây thơ, hồn nhiên nhưng cũng chứa đựng những cái triết lý giản đơn của cái gọi là tình yêu.

"Đúng là tớ thích cậu ấy, tớ có im lặng để cậu ấy nhận ra. Nhưng cậu ấy lại quá ngốc!

.....

Điều tớ ghét nhất lại không phải là cậu ấy, mà là tớ đã chẳng thể ghét cô bạn của cậu ấy một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lên Sài Gòn

Với tớ, nhà là nơi có ba và ông nội, là nơi luôn đầy ắp tiếng cười vào mỗi buổi sáng. Mẹ tớ mất sớm, từ lúc tớ học lớp hai cơ. Nhưng tớ không thấy buồn chút nào, vì luôn có hai người đàn ông, lúc nào cũng sẵn sàng trở thành "vú em" của tớ. Nếu có ai hỏi tớ rằng: "Cậu nghĩ nhà là gì?", tớ sẽ chẳng ngần ngại mà trả lời rằng: "Nhà là nơi tớ muốn về nhất mỗi khi đi xa. Tớ í, tớ chỉ yêu mỗi nơi này mà thôi!"

-Chương trình hân hạnh được tài trợ bởi nhãn hàng Vinasoy <3-

-Nội ơi, con thấy á, chậu xương rồng này nè. Nó chẳng dễ thương chút nào. Thân mình thì đầy gai góc, da dẻ thì sần sùi, xanh lè. Tại sao nội lại thích nó được cơ chứ?

Quỳnh Nhi sầm soi chậu xương rồng nhỏ được nội đặt trên lan can trước cửa nhà. Nó thật không hiểu nổi, loài cây này có gì đẹp để đâu chứ, nhưng tại sao nội lại yêu quý, chăm sóc nó tới như vậy.

-Cây xương rồng cũng giống như một đứa con nít vậy đó con à, nó rất bướng bỉnh, rất cứng cỏi nhưng cũng rất đáng yêu. Con đã từng nghe câu: "Xương rồng nở hoa trên cát" chưa? Nếu chúng ta biết chăm sóc đúng cách, loài cây ương ngạnh như xương rồng vẫn có thể cho hoa trái ngọt lành!- Ông nội đang đọc báo thì dừng lại trò chuyện với nó. Nó biết, nội là người rất yêu quý thiên nhiên, yêu quý động vật. Nếu muốn chăm sóc một loài vật nào, trước hết ông nó sẽ tìm hiểu rất kĩ càng về loài đó. Nhưng có điều, với mỗi câu chuyện ông kể cho nó nghe đều mang những màu sắc rất khác nhau. Có khi là một câu chuyện cổ tích buồn, có khi lại là một bài hát vui tươi về loài vật đó. Với nó, ông chính là quyển bách khoa toàn thư "sống" vô cùng hữu ích. Có khi những thông tin ông nói ra đến bác Gút (google) còn chưa biết luôn ấy chứ!

-Quỳnh Nhi, giờ này chưa vô xếp quần áo để mai đi, sao còn ngồi đó hả?-người đàn ông còn lại trong gia đình bước ra, nghiêm nghị nhìn nó. Vâng, ông ấy chính là phụ thân của nó. Ba nó rất thương con gái, nhưng có một sự thật là ông rất hay cầu nhau, dận dò này nọ nên Quỳnh Nhi lắm lúc cũng phải phát mệt với con người này. Mặc dù vậy, nó vẫn rất thương ba mình.

-Dạ dạ, lát con vào xếp ngay mà!-nó xụ mặt, chán nản nhìn ba rồi lại tiếp tục giúp ông tưới cây. Ba nó thấy vậy cũng thờ dãi, quay lưng đi vào nhà.

-Quỳnh Nhi, con đừng buồn ba nhé, nội biết nó hay rầy hay la vậy chứ trong bụng tốt lắm!

-Dạ con biết mà nội!-nó khẽ cười nhìn ông mình.

4h sáng hôm sau-bến xe Lâm Đồng, Đà Lạt.

-Nội với ba về đi, hai người tiễn con tới đây được rồi!-nó nhắc khéo hai người đàn ông của gia đình kia. Haizz, nói thì nói vậy, họ rốt cuộc cũng đã leo lên xe, đi chung với nó tới hàng ghế của khách luôn rồi. Không hiểu hai người họ đang nghĩ gì nữa. Bộ nó vẫn còn là con nít ba tuổi chắc?

-Quỳnh Nhi, lên Sài Gòn con phải nghe lời cô Út con nghe chưa, với cả không được tin người quá. Người Sài Gòn họ không giống dân trồng trà chúng ta đâu. Với cả...

-Con biết rồi mà, tối ba đã nói mấy lần rồi, không nhớ sao?-nếu nói không ngoa, ba nó có khi còn hơn mấy bác phụ nữ hàng xóm nhà nó nữa, cái gì cũng lo, cũng sợ. Cả buổi tối hôm qua, nó đã bị thuyết giảng cho một bài rồi. Giờ lại nữa á?-Nội ơi, nội đưa ba về giúp con với ạ, con nhớ đâu lắm..Hả, lại gì nữa vậy, nội!!!-nó vừa quay sang kiểm nội thì đã thấy ông không còn đứng cạnh nữa. Chính xác là ông đang đi tặng nước trà (nhà làm!) cho mọi người ngồi hai bên dãy ghế.

-Các anh chị ngồi trên xe để ý cháu nó giúp tôi với nhé. Con bé Nhi nhà tôi, nó hay bị say xe lắm! Đây, anh tài xế cũng làm một chai cho ầm bụng nào!- nói rồi, ông vui vẻ cầm chai nước đem tới chỗ bác tài.

-Nội ơi là nội!-nó ôm mặt xấu hổ với hành động quá ư là “lúa” của nội. Thiệt tình, mọi người ngồi trên xe cũng đang nhìn ông cháu nó mà không nhịn cười nổi đây này.

Ba nó cũng chỉ biết cười trừ rồi kéo nội ra ngoài cho kịp giờ lẫn bánh. Nó kéo rèm cửa ra nhìn, ba và ông nó cười hiền vẫy tay tạm biệt. Nó cũng vẫy tay chào hai người rồi kéo rèm lại. Chắc họ không thấy nó khóc đâu nhỉ? Nó sụt sịt mũi, rút tai nghe trong balo ra cắn vào tai.

Ghế ở hàng bên cạnh có một cậu bạn đang ngồi, có vẻ là cậu ta trạc tuổi nó. Bỏ cuốn sách trên tay vốn dĩ đang che nửa khuôn mặt xuống, cậu khẽ quay sang nhìn nó, ánh mắt rất lầy lăm thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Nhà Mới

-Oa, nhà cô Út đây sao? Đẹp quá đi!-nó thật sự cảm thấy choáng nhẹ trước căn nhà mà cô Út dẫn nó tới. Căn nhà ba tầng trắng tinh với điểm nhấn là khu vườn vừa thoáng lại vừa rộng, với thảm cỏ xanh rì trải dài tới tận cổng hiện ra trước tầm mắt nó. Thật là, lúc ở nhà, nó chưa bao giờ nghĩ gia đình cô Út lại có thể làm ăn khá khả tới nỗi mua được căn nhà khang trang đến thế này.

-Bé Nhi thích lắm phải không? Từ bây giờ con cứ yên tâm sống ở đây, mọi chuyện sau này cứ để cô Út lo!-cô Út hào hứng nói, khẽ cười nhìn nó rồi với tay bấm chuông cửa.

Ngay sau đó, qua chiếc camera nhỏ, khuôn mặt của một người phụ nữ đứng tuổi nhanh chóng hiện ra:

-Ủa cô Vân? Tôi sớm vậy sao?-người phụ nữ đó ngạc nhiên hỏi cô Út. Nó thầm nghĩ: “Tại sao lại là tôi?”

Thế là một lát sau, nó đã được hai người phụ nữ một lạ một quen tận tình dẫn vào bên trong. Quả không ngoa mà, căn nhà này thật sự rất đẹp, mọi góc ngách của nơi này đều được tính toán rất chuẩn mực. Nếu nói về một nơi để ở tại trung tâm thành phố thì nơi này thật sự thật sự quá đỉnh rồi. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, không phải căn nhà này đã quá rộng cho một gia đình ba thành viên như nhà cô Út sống hay sao chứ?

Ngồi xuống bộ ghế salong trắng tại phòng khách, hai cô cháu bắt đầu công cuộc uống trà giải nhiệt. Còn bác gái kia từ nãy đến giờ vẫn tiếp tục công việc lau cửa kính của mình. Theo như lời cô Út nói thì bác ấy chính là người giúp việc của căn nhà hoành từ rắng nơi nó sắp tới ở. Mà theo đánh giá của nó, bác gái này có vẻ là một người rất tận tâm với nghề thì phải. Chứ với kinh nghiệm sống dài hạn ở vườn chè Lâm Đồng của nó thì phần lớn những bác gái đứng tuổi ở đó thường rất thích hóng chuyện. Họ thậm chí có thể bỏ một buổi hái chè để ngồi nói chuyện phiếm này nọ cho sướng miệng. Thế nhưng từ nãy đến giờ, mặc cho cô Út và nó ngồi một góc ở đó, bác gái này vẫn không chạy tới hóng chuyện lần nào. Đúng hơn là chỉ toàn gật với lắc mỗi khi được hỏi thôi.

-Quỳnh Nhi à, có một chuyện cô phải nói với con ngay lúc này! Chuyện này rất quan trọng với con đấy!-cô Út ngập ngừng, đặt tách trà xuống bàn, về mặt của cô có đôi chút lúng túng.

-Dạ, có gì cô cứ nói đi, con vẫn đang nghe mà!-nó thông dong húp ngụm nước, vui vẻ ngắm nhìn chùm đèn pha lê trắng sắc xảo được gắn trên trần nhà. Thế nhưng chưa kịp nuốt trôi ngụm trà xuống thì “Phụt!”, một “dòng kênh xanh xanh” từ miệng nó bay phụt vào bộ đầm hương xinh xắn, đáng yêu của cô Út-Cô Út nói vậy là sao chứ, chẳng lẽ đây không phải nhà của cô sao?

-Ờ thì, vốn dĩ cô Út đã định nói với con ngay từ đầu rồi. Đây là nhà một người bạn thân của cô. Con cũng biết rồi đấy, gia đình cô ấy thực sự rất giàu có như thế này cơ mà!-cô Út vội lấy khăn tay trong giỏ ra lau vệt nước trên ngực áo mình.

-Vào vấn đề chính đi ạ!-nó thờ ra ngán ngấm.

-Haizz, thực ra vấn đề bây giờ là nhà cô đang trong quá trình tu sửa lại, nếu con qua đó lúc này có vẻ không tiện cho lắm!-cô Út ngập ngừng-Thế nên...

-Thế nên?-nó cau mày.

Vậy là từ nay nó phải “ăn nhờ ở đậu” nhà của người ta hay sao chứ? Mà phải chi nơi này chỉ là một căn nhà nhỏ như cái lỗ mũi thì không nói gì, đằng này...

Bởi vậy, ta nói những người trồng trà truyền thống như gia đình nó thì làm gì có chuyện giàu lên đột biến quá thế như thế này được. Lúc nó được cô Út chở tới cổng căn biệt thự này, nó đã cảm thấy có gì đó sai sai rồi...Nhưng có vẻ tình bạn giữa cô Út nó với cô chủ nhà này quá là sâu đậm rồi. Chứ nghĩ

xem, đời nào người ta giàu có thế này lại đồng ý cho một người dung về tá túc thế được?

Và thế là hiện tại, thậm chí cả những tháng ngày học hành xa nhà sắp tới có lẽ nó sẽ “được” sống hạnh phúc tại ngôi nhà đáng mơ ước này chẳng?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Giải Quyết Bầu Tâm Sự!?

Huych...huych*, vừa kéo chiếc vali chứa chục bộ quần áo, nó vừa phải lết lên dãy cầu thang ngoằn ngoèo một cách rất mệt mỏi. Mặc dù có hơi quá lố cảm xúc nhưng thực chất đúng là không thể đùa được với nơi này đâu nhé.

Thôi thì tạm thời lướt qua vấn đề này đi, việc cấp thiết bây giờ của nó là phải đi kiểm cái toilet ngay và luôn.

Tai hại, đúng là tai hại mà. Lúc ngồi chờ cô Út ở bến xe, chỉ vì một phút buồn chán, nó đã ghé quán nước mía nốc ngay một li to ư vào bụng cho đã khát. Khi về tới đây, nó lại thưởng thức thêm mấy li trà thơm ngon. Giờ mới sực ra vẫn chưa giải quyết “bầu tâm sự”. Huhu!

Ngay cạnh cầu thang chỗ nó đang đứng có hai ngã rẽ, một là góc đọc sách mở phía trước, được thiết kế tỉ mỉ theo kiểu gác xép. Chỉ cần nhìn từ lan can trên này xuống dưới, ta sẽ thấy ngay phòng khách ở tầng trệt. Hường còn lại có hai căn phòng đối diện nhau. Lúc ban này, bác Sen (giúp việc của nhà này) có kêu nó đi thẳng lên lầu, nhưng hình như chưa hề chỉ dẫn để nó biết phòng nó là cái nào thì phải. Thôi thì phóng đại vô phòng nào đó đi. Nghĩ rồi nó vịn nắm đấm cửa bước vào bên trong.

Wow, nó đang bước vào đâu vậy nè? Căn phòng này công nhận được bày trí vô cùng đẹp. Ờ mà thôi, toilet, là toilet. Phải đi ngay kẻo không kịp. Nó vứt vali sang một góc rồi chạy như bay vào cái nhà vệ sinh trong phòng.

Oa, thoải mái, thoải mái quá! Đúng một khi “nỗi buồn” được trút bỏ khỏi người thì hẳn là khỏe ra ngay luôn. Nó hiện giờ đang ngồi yên vị trên chiếc bệ xí trắng tinh, hưởng dư vị khoái lạc cuộc sống. Những thứ đơn giản như thế cũng có thể làm nó vui vẻ được cơ đấy, bỏ tay!

Đang bận “lên đồng” thì tự nhiên nó nghe tiếng xoay nắm đấm cửa phòng bên ngoài. Rồi “cạch”, tiếng đóng cửa vang lên. Nó hốt hoảng: “Hình như có người vào phòng thì phải, làm sao bây giờ?”

Haizz, còn làm sao được nữa, tất nhiên phải mò mặt ra ngoài rồi. Nhưng nó thực không biết ai đang ở bên ngoài. Có khi nào là bác Sen? Không không, bác ấy đang nấu com bạn lắm mà! Vậy là ai đây?

Nó nhẹ nhàng xả bồn cầu rồi rón rén bước ra ngoài. Nhưng sao không thấy ai trong phòng vậy ta? May thật, nó thở phào rồi bước đến, tính kéo vali ra khỏi phòng thì...

Khò...-một âm thanh kì lạ vang lên ở góc trong căn phòng. Nó giật mình co chân toan bỏ chạy, nhưng sau đó lại chậm rãi bước tới chỗ vừa phát ra tiếng động để khám phá. Trên chiếc giường gỗ to kia có một thằng con trai đang nằm. Có vẻ cậu ta ngủ say rồi thì phải, vậy ban này là tiếng ngáy của cậu ta? Nó phì cười, rảnh rồi vòng tay đứng nhìn cục thịt đi động kia. Cậu ta cũng đẹp trai sáng chói quá đi chứ, đàn ông con trai gì mà lại trắng bóc như con gái vậy trời, lông mi lại còn dài dài cong cong nữa. Ừm hừm, quả là hàng quý hiếm mà. Ồ vườn chè trên Đà Lạt quê nó làm gì có đại công tử xinh như hoa thế này cơ chứ?

-Quỳnh Nhi, cháu đâu rồi?-đang bận ngắm trai đẹp ngủ thì ở ngoài cửa vọng vào giọng nói rất quen thuộc, tiếng nói “thanh thoát” của bác Sen làm nó bừng tỉnh ngay lập tức.

-Cháu ở đây bác ơi!-Nhi đáp, ngay sau đó nó mau lẹ kéo chiếc vali to bự của mình ra khỏi phòng.

Cục thịt tươi đang yên giấc, vừa nghe tiếng động liền lò mò ngồi dậy. Vì còn đang mơ ngủ, cậu ta chỉ mơ hồ nhìn thấy bóng lưng của một người nào đó vừa rời khỏi phòng. Thôi mặc kệ đi, cục thịt kia lại lần ra tiếp tục say giấc nồng như chưa có gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 4: Máy Hút Thức Ăn

18h-tại nhà mới của Quỳnh Nhi

Kể lại chuyện ban nãy một chút. Sau khi đi dạo một vòng tầng hai và bắt ngõ xông vào phòng của một thằng con trai xa lạ, thì nó đã được bác Sen “tận tình” dẫn thẳng lên phòng cho lành. Giờ nó mới biết mình đi lầm, phòng nó ở hẳn trên tầng ba, đó lại còn là một căn gác mái mát mẻ đúng ý nó nữa chứ. Thích quá đi mất!

Vì biết hôm nay bạn của bà chủ sẽ đưa người tới, nên từ sáng sớm, bác Sen đã lên đây mở hết cửa ra, quét hết mạng nhện, bụi bặm này nọ. Thành ra sau bao nhiêu công sức đã bỏ ra của bác í, căn gác mái cũ kĩ lúc trước được dùng làm kho chứa đồ, giờ đã trở nên sáng sủa, thoáng mát hơn rồi. Tuy rằng chỗ này không được rộng bằng căn phòng ban nãy, nhưng đối với nó như vậy là quá đủ rồi. Vả lại, nơi này theo nó thấy, buổi sáng sẽ luôn tràn ngập ánh nắng, không khí thoáng đãng. Vào buổi tối, từ bệ cửa sổ to ở góc phòng, nó đã có thể nhìn thấy toàn cảnh khuôn viên căn nhà đẹp đẽ và những con đường luôn tấp nập người và xe qua lại ở xa xa. Nhưng nếu gọi đây là nhà thì cũng hơi khiêm tốn thì phải, vì thực chất nơi này rất rất rộng. Có thể gọi là biệt thự cũng được cơ. Nhưng thôi mặc kệ đi chứ, đối với nó nơi nào có thể ở được, hằng ngày thoải mái chui ra chui vào, che nắng che mưa được thì đều gọi là nhà.

Mặc dù đã tự hứa với lòng là chỉ chợp mắt một chút thôi, rồi chiều sẽ xuống dưới phụ bác Sen làm bữa tối. Vậy mà 1, 2, 3...Khò khò, thế nào mà nó làm luôn một giấc tới chập tối mới mở dậy, vừa ngoái ra cửa sổ đã thấy đèn đường sáng choang, xe cộ chạy đi chạy lại tấp nập rồi. Nó chán nản vỗ trán cái bốp, cái tạt ngủ mê này đúng là khó bỏ mà. Vài bữa đi học không biết phải làm sao nữa đây. Thôi đi rửa mặt cái đã rồi tính tiếp.

Dưới nhà

-Thằng Thái còn chưa về nữa hả Duy?

-Chưa mẹ!-Duy thông thả đáp.

-Cái thằng đó, đi chơi bồi cho cô vô đi. Tối bữa cơm cũng không thấy mặt. Kì này mẹ chặn thẻ luôn cho biết!-cô chủ nhà cau mày khó chịu. Sau đó rút nhanh về mặt lại trở về trạng thái bình thường. Cô mau năn bới cơm, gấp đồ ăn cho “cục cưng”-cậu con út trong nhà:

-Anh hai ngày nào chẳng vậy, mẹ chấp làm gì cho mệt?-Duy thản nhiên nói, liền đó gấp một miếng trứng bự bỏ vào miệng nhai ngon lành.

-À, con bé cháu của Thảo (cô út) đã lên chưa con? Trưa tới giờ mẹ chẳng thấy nó đâu cả?

-Cháu nào?-Duy ngạc nhiên.

-Dạ cháu chào cô!-nó vừa xuống tới đầu cầu thang đã nghe thoang thoang tiếng người ta gọi tên mình rồi. Thế là nó đi thẳng ra bếp, và gặp ngay hai con người đang ăn cơm ở đó. Người phụ nữ này nó chưa gặp bao giờ, còn tên kia...Ừa?

-Cháu là...À, Quỳnh Nhi, cháu của Thảo phải không ta?

-Ừm, dạ. Cháu xin lỗi cô, trưa cháu mệt quá nên ngủ quên mất, không xuống giúp dọn bữa tối được!

-Xời, có gì đâu cháu. Nào nào, vào ăn đi cho nóng. Hôm nay thím Sen nấu nhiều món ngon lắm đây!

-Ồ dạ!-nó ngại ngùng gãi gãi đầu rồi kéo ghế ngồi xuống cạnh cô Tâm. Cô chủ nhà không nói gì, chỉ nhìn nó cười xởi lởi rồi với tay bới cơm vào bát cho nó. Nó thấy vậy cũng vui vẻ ăn cơm, gấp đồ ăn mời cô rồi lại cầm đầu ăn. Tối khi ngán lên chỉ thấy cô chủ nhà nhìn mình ra chiều ngạc nhiên lắm, còn chưa nói tới cặp mắt của cái tên đang ngồi đối diện nó nữa kìa. Cậu ta từ nãy đến giờ đã nhìn chăm chăm nó như vậy rồi, tốc độ nhai cơm cũng giảm dần theo thời gian của bữa ăn. Cũng phải thôi, đây đâu phải lần đầu nó bị người ta soi như vậy chứ. Trong các bữa cơm hằng ngày ở nhà, ba với ông nội cũng hay rầy nó chuyện ăn uống. Con gái gì mà chỉ biết cầm đầu ăn, không nói năng nhìn trước nhìn sau gì tất. Ăn kiểu đó trước sau gì chả mắc nghẹn hay sặc cơm lên mũi. Hay mỗi lần đi ăn với đám “cạ” tụi nó cũng thường mắng “yêu” nó kiểu: “Mày ăn hết đồ ăn rồi, còn tụi tao thì sao?”

Khi bị người ta nói này nọ như vậy, nó chỉ cười hề hề rồi lại đầu vào đó. Đơn giản vì nó chả biết nói gì khi ăn cả, nên thôi cứ im lặng, vờ ngu ngơ và hút đồ ăn thoải mái cho rồi. Và bây giờ cũng vậy...

-Ngon lắm à cháu? Ăn từ từ thôi, vẫn còn nhiều lắm mà!-cô Tâm tỏ ra vô cùng hào hứng với “cỗ máy lừa thức ăn” là nó, tới tấp gấp thịt, gấp trứng vào chén cho nó. Còn nó, chỉ ăn, ăn và ăn. Đừng nói nó vô duyên mà tội nghiệp, chỉ tại đồ ăn ngon đầy một hòng nên nó chẳng thể thốt nên lời.

-Cậu ăn hết rồi, còn tui thì sao?-Duy ngo ngác nhìn từng đĩa thức ăn ngon lành đang vui dần vui dần trên bàn. Chắc vì quá “đau buồn” nên cậu ta chỉ có thể nói được bấy nhiêu thôi.

Mà sao câu này nghe quen quen!

Nó chớp chớp mắt vô tội, lặng lẽ lấy đôi đũa gấp miếng trứng đang nhai dang dở trong miệng ra, đưa tới gần Duy. Cậu nhóc sợ hãi, xua xua tay bảo nó tống hết vào miệng luôn cho rảnh nợ rồi chạy biến lên phòng. Nó cười cười nhìn cái dáng chạy hót hời của cậu ta rồi quay sang nhìn cô Tâm. Mà hình như cô ấy cũng đã bật cười với biểu cảm quá lố vừa rồi của nó thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Nhà Có Trộm (1)

“Cậu ta không phải là cái tên công tử bột mình thấy hồi trưa hay sao chứ?”

Nó ngồi trên chiếc đệm nhỏ được đặt trên bậc cửa sổ, ngược mắt ra không gian bên ngoài căn biệt thự, nơi những chiếc xe, những hàng quán vẫn tấp nập nhộn nhịp mặc dù trời đã dần về khuya. Bạn suy nghĩ về nhiều chuyện, bất giác nó lại suy nghĩ về Duy. Cậu ta có vẻ rất được mẹ cưng chiều, học giỏi lại đẹp trai sáng láng thế kia cơ mà. Trong bữa cơm, cô Tâm cũng đã hết lời khoe con trai với nó, nào là Duy thừa hưởng được cái gen nhan sắc của mẹ, với cả biết bao nhiêu đứa con gái theo đuổi mà cậu ta lại vô cùng kén chọn, chẳng chịu mỗi nào. Nó cũng nghe có mùi hư cấu trong câu văn của cô, mà thôi, ahiii!

Nhưng mà ban nãy hình như cô chủ nhà có nhắc tới đứa con đầu của cô, tên Thái gì đó thì phải. Cậu ta là người như thế nào nhỉ? Không biết có đẹp trai ngồi ngồi giống em mình không đây? Nếu trong nhà lại có thêm một tên hotboy nữa trú ngụ, không phải là nó quá có điểm phúc luôn rồi hay sao?

Mà thôi...

Sáng hôm sau, nó lơ mơ mắt nhắm mắt mở ra khỏi phòng, quờ quạng vịn tay cầm cầu thang đi xuống lầu. Gãi gãi mái tóc rồi đã mấy ngày chưa gội, nó liền ngáp một hơi mệt mỏi.

Thế nào mà vừa đặt chân xuống phòng khách, nó chẳng thấy người nào trong nhà cả. Người trên Sài Gòn vào hè vẫn thường thích ngủ nướng vậy à! Nó nhìn một lượt mọi thứ, vẫn thấy có cái gì đó trống vắng, không biết là gì liền vuốt cằm suy nghĩ. Ừm ừm, cửa nhà dưới mở toang, bác Sen thì có vẻ vẫn chưa tới. Cái gì vậy chứ?

Nó vô cùng hoang mang, liền chạy hốt hải khắp nhà dưới tìm kiếm cô chủ nhà. Vào phòng cũng không thấy cô Tâm đâu, vậy là sao đây? Chẳng lẽ có trộm?

Thế là với bản tính của một con nhỏ “bánh bèo vô dụng” thường có, nó chạy một mạch lên tầng trên kêu gọi viện trợ. Quỳnh Nhi không ngần ngại tung cửa chạy ủa vào phòng Duy, dùng hết sức bình sinh giật, kéo, lay cậu ta dậy, miệng thì liên tục hô “có trộm, có trộm kia, dậy đi!” Nhưng không, sau một giây hoảng hồn, tên công tử kia còn không buồn nhếch môi, liền đó xua nó ra khỏi phòng rồi đắp chăn ngủ tiếp. Nó khóc không ra nước mắt, dùng ánh mắt “oán giận” nhìn cậu ta. Đứng là cái đồ con heo, trộm nó vào nhà tới nơi rồi còn nằm ngủ cho được. Đợi tui nó lấy hết đồ đi rồi khóc lóc, kêu than không kịp.

Nhưng ông cha ta đã từng nói thế này: “Giật đến nhà đàn bà cũng đánh!” Dù trong thời bình hay thời loạn lạc, quan niệm này đối với nó luôn đúng.

Nó chạy một mạch về phòng, một lúc sau lòi ra cây vọt bắt muỗi!?

Bước từng bước thật chậm rãi, nó nhẹ nhàng đi dò xét từng góc hẻm trong nhà. Vì nơi này khá rộng, nên mất một lúc đi thám thính tình hình, nó vẫn chưa tìm ra được điểm gì khả nghi cả. Thấy vậy, Quỳnh Nhi liền thở phào, tính đi về phòng cất cây vọt thì đột nhiên “Bịch, bịch, cạch, rẹt, rẹt!” một loạt các âm thanh kì lạ vang lên. Nó sợ hãi co người lại tính chạy về phòng mình núp. Nhưng khi nhớ lại mục đích cao cả mà nó đang phải đảm trách, mọi lo sợ trong nó tự nhiên biến đâu hết.

Quỳnh Nhi hùng dũng vác cây “quyền trượng” mang tên vọt muỗi lên vai, dứt khoát đi về phía căn phòng phát ra những âm thanh kia. Nó khịt khịt mũi đánh hơi, hình như có người bên trong. Chắc chắn là trộm rồi. Nhưng mà...khura khura, hôm nay mây đi thò đồ nhà giàu mà sao không coi ngày. Xui xẻo gặp bà là coi như mây tiêu đời rồi con ạ.

Nó vịn nắm cửa xông vào trong, ở đó có một thằng, tạm gọi là Lê Văn...Trộm!? đang bận moi móc đồ trong tủ. Tay giờ cao cây quyền trượng, miệng không ngừng hô to: “Yaaaaaa!” nó liền bổ nhào tới chỗ thằng kia với tốc độ ánh sáng.

”Aaaaaaaa!”-tên trộm đâu vừa, hấn ta cũng hét tán loạn lên, âm vực vang vọng khắp nhà.

[Còn tiếp]

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Nhà Có Trộm (2)

-Auuu! Bác có thể nào nhẹ tay giùm cháu một chút được không ạ?-Thái vừa xuyết xoa nhìn bàn tay ngọc ngà đẹp đẽ của mình vừa “rên rĩ” thảm thiết, cậu ta thậm chí nhăn nhó còn hơn con khi nũa ấy chứ!

-Khụ khụ...Hahahahahahaha!-ô ghê đối diện có một người phụ nữ “duyên dáng, xinh đẹp” đang không ngớt sặc sụa cười khi thấy bộ dạng của chàng

thiếu gia này. Nói gì thì nói, bị một đứa con gái vác vọt muỗi đập cái bốp vào đầu thì không gì xấu hổ cho bằng đối với một thằng con trai đang tuổi ăn tuổi lớn như cậu chủ nhà này. Chứ đừng nói đến chuyện rên rĩ kêu la, haizz!

-Xin lỗi cậu nhé, mình không cố ý đâu, chỉ tại mình tưởng...

-Không cố ý? Tôi thấy cậu là muốn nhảy xổ vào bẻ quẹo cổ tôi luôn ấy chứ. Con gái con đứa gì mà...Nếu tôi không lấy tay đỡ kịp, có phải giờ đã vào bệnh viện băng đầu rồi không hả?

Huhu, nếu Quỳnh Nhi nó đây biết cậu ta là “đại thiếu gia” Minh Thái, anh trai của “công tử bột” Minh Duy thì dù có ai hào phóng nhét vô túi nó mấy tỉ, chắc nó cũng chẳng dám nữa. Nhưng không phải gia đình cậu ta nên cảm ơn “nữ hán tử” này hay sao chứ? Giả sử người nó gặp sáng nay là một tên trộm thật sự thì giờ này làm gì được yên ổn như vậy!

Tuy thế, nếu bảo người vừa bị mình đánh oan đi cảm ơn mình thì có hơi...Haizz, dù sao cậu ta không tức giận tới mức đánh nó vỡ mặt là may lắm rồi. Ở đó còn ý kiến ý cò. Vì đại cuộc, im lặng là mới thượng sách.

Nhưng mà cũng tại số cậu ta xui đấy chứ. Này nhé, sáng sớm tinh mơ như thường lệ, bác Sen lại tới mở cổng vào dọn dẹp nhà. Sẵn tiện thấy Minh Thái vừa đi từ ngoài về, bác ấy liền nhờ cậu ta trông cửa giúp rồi đi một mạch tới siêu thị cách đó khoảng mười phút đi bộ. Cô Tâm thì từ sáng sớm đã đi ra ngoài có công chuyện, thì ra là đi shopping với cô của nó.

Chuyện là vậy đó. Nói chung số của thiếu gia này quá nhọ luôn í, nó cho rằng bản thân chẳng có lỗi gì cả, tại sao cậu ta cứ bất bẻ hoài. Thấy trộm phải bắt, đó là bản năng truyền thống đã có từ xưa tới nay của gia đình nó rồi. Chỉ tiếc là, cậu ta không phải trộm thôi mà.

-Nào nào, bỏ qua chuyện đó đi con, dù sao Quỳnh Nhi nó cũng chỉ muốn tốt cho cái nhà này thôi mà!-Cô chủ nhà liền cười xơi lời, vỗ vỗ bờ vai của tên nào đó. Nó đứng cạnh đó cũng chỉ biết câm như hến, đăm đăm nhìn Minh Thái như thể mèo con bị giẫm phải đuôi vậy. Nghe mẹ nói, Thái thiếu gia cũng người người chút, cậu ta khề nhềch môi liếc sang nó rồi lại ngồi nghiêm túc cho bác Sen tiếp tục công việc thoa thuốc-Còn chuyện này quan trọng hơn đây. Hồi nãy mẹ với cô Thảo mới ra trung tâm thương mại mua đồng phục cho hai con đây. Có cả phần của Nhi luôn nè cháu. Thôi mấy đứa qua xem coi vừa chưa này!-cô chủ nhà đặt chiếc túi giấy to màu đen vốn đang cầm lên bàn, liền đó lôi từ trong ra ba cái hộp giấy đẹp màu xanh, đựng nào sơ mi nào quần tây, váy xống...

Nó trầm trồ nhìn bộ đồng phục được cô Tâm mua cho. Thực sự so với bộ áo dài nó mặc năm lớp 10 thì thứ này đúng là ở một đẳng cấp khác hẳn rồi. Vừa hiện đại lại vừa sang trọng, giống mấy bộ nó vẫn thường thấy trong mấy bộ phim Hàn này. Wow, thích quá!

-Cháu cảm ơn cô ạ! Bộ đồng phục này đẹp quá cơ!-nó hào hứng.

-Cháu thích là được rồi!-Cô chủ nhà cười hiền hòa.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chuyện Váy Áo

Rốt cuộc thì cái ngày ấy vẫn tới. Mặc dù chẳng đứa học sinh nào có thể ưa thích đón đầu cái ngày này trong năm nhưng mà, dù sao thì nó vẫn cứ tới là tới thôi. À vâng, đó chính là ngày tựu trường đầy quý vị!

Cũng như lệ cũ từ xưa đã có, hôm nay các cô cậu học trò phải dậy thật sớm, mặc đồng phục tươm tất, đầu tóc gọn gàng tới dự lễ khai giảng, nghe một số thông báo của chủ nhiệm mới và bla bla tí ti những thứ “vớ vẩn” khác nữa như chọn chỗ ngồi, gặp bạn cũ...

Trong khi mọi người đang vô cùng chán ngán vì ngày nhập học đã tới thì thực sự Quỳnh Nhi nó lại cảm thấy rất hào hứng với trải nghiệm mới này. Hôm nay là ngày đầu tiên nó tới học tại trường mới, bầu không khí mới và bạn bè tất nhiên cũng mới nốt. Mặc dù có một chút lấm với nơi này nhưng không sao, nó là người rất dễ thích nghi với việc thay đổi môi trường sống mà.

Đang loay hoay mang đồng phục thì từ ngoài cửa vọng vào tiếng của bác Sen gọi nó:

-Nhi à, xuống ăn sáng rồi lên trường con, bà chủ đang đợi dưới nhà đó!

-Dạ, con xuống ngay đây!-nó đáp. Chính chu lại chiếc áo sơ mi mới ủi ban tối trước gương một lần nữa, nó vuốt vuốt cằm, thầm mằn nguyện với nhan sắc “Người đẹp vì lụa” của mình rồi nhanh nhẩu bước ra khỏi phòng.

Vừa sáng ra đã được bác Sen tấm tắc khen mặc đồng phục nào dễ thương nào duyên dáng này nọ, cô chủ nhà lại còn chêm vào vài ba câu câu pha trò kiểu như người đẹp mặc gì cũng đẹp và bla bla khiến nó muốn độn thổ vì xấu hổ luôn. Ta nói, hồi ở dưới quê, đi học mặc áo dài toàn bị mấy cô di chú bác hàng xóm chê lên chê xuống làm nó hết cảm hứng tới trường luôn. Giờ thì mặc nào váy nào áo, chỗ cần che cũng đã che được rồi, nên thành ra mọi

người thấy đẹp là quá đúng rồi!

Ở một diễn biến khác, cũng tại phòng ăn, hai tên công tử nhà này lại đang có những biểu hiện rất kì lạ khi thấy nó-với bộ đồng phục chưa quen mắt từ đầu xuất hiện. Một tên, khi vừa thấy nó xuống nhà, cậu ta lập tức phụt ngum sữa đang ngậm trong miệng vào mặt tên đang ngồi đối diện. Vâng, đó là Huỳnh Minh Duy, tên công tử bột nó đã gặp trong phòng ngủ của cậu ta. Có vẻ Duy rất ngạc nhiên, bằng chứng là cậu ta còn “thần nhiên” há hốc mồm nhìn nó kiểu giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh í hehe.

Người con trai còn lại tất nhiên là Huỳnh Minh Thái, tên thiếu gia hay nạnh hẹ với con gái, hôm trước xem bị nó cầm vợt muỗi đánh một phát vỡ đầu, may là lấy tay che kịp. Cậu ta thì tội nghiệp hơn em trai mình, đang vui vẻ tận hưởng phần sandwich ngon lành cho bữa sáng thì tự nhiên “phụt!”, một dòng sữa từ đầu bên kia bắn phụt ngay vào mặt cậu ta. Không kịp trở tay, thủ môn Minh Thái đã hứng trọn luôn bàn thắng của cầu thủ Minh Duy mà không thể thốt lên một lời nào.

Lườm lườm thẳng em, Thái liền lấy khăn giấy lau lại khuôn mặt “búng ra sữa” của mình (theo đúng nghĩa đen^^). Xong xuôi cậu ta quay sang nhìn sinh vật lạ kia...1s, 2s, 3s...

-Khụ khụ khụ!-xin hiểu giùm đây là tiếng hóc bánh mì của cậu Thái nhé các bạn. Tác giả hơi ngu mấy vụ miêu tả chuyên sâu này lắm, nên thông cảm^^

Minh Thái, cậu ta ho khan mấy tiếng, liền sau đó nhìn bản mặt của người nào đó mà không thể không phì cười.

”Cậu ta, cậu ta...trông cũng dễ thương đó chứ!”-thiếu gia vờ nhìn băng quơ đầu đó rồi lại tiếp tục bữa ăn của mình, nhưng nụ cười trên khóe môi cậu ta vẫn còn đó.

Là vậy đó, nó rút cuộc đã hiểu mình “xinh đẹp” cỡ nào trong mắt mọi người rồi. Nó ù rũ ngồi vào bàn ăn và tự nhiên cảm giác ngại ngại vì được khen ban này biến đâu mất tiêu luôn.

Nói hoài, người ta đã bảo là hiểu rồi cơ mà ỉ!^^

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Sự Cố Ngày Tối Trường

Bản thân nó đã chứng minh nên một điều rất đúng đắn về cái quan niệm lệch lạc của mọi người, rằng: ai sinh ra cũng sẽ luôn muốn chọn những thứ sang trọng, mắc tiền, xa xỉ để hưởng thụ. Thật sự thì ai trên cái quả đất này lại không muốn dành những điều tốt đẹp cho bản thân cơ chứ. Giả dụ như vào mùa hè, nếu được chọn thì người ta vẫn sẽ ước được ngồi điều hòa hơn là một chiếc quạt phà ra hơi...nóng^^. Nhưng theo quan điểm của Quỳnh Nhi nó, vẫn còn rất nhiều trường hợp ngoại lệ khác nữa. Giả sử như thế này...

-Cháu không ngồi xe này đâu!-nó thậm thụt lùi ra xa mấy bước với chiếc “xế hộp” bảy chỗ bóng loáng đang đậu trước cổng căn biệt thự xinh đẹp này. Cô Tâm ngạc nhiên nhìn nó, cô ấy cứ tưởng nó sẽ rất vui vẻ và hài lòng mà ngồi vào trong xe thay vì sợ sệt lo lắng thế này chứ!

Minh Thái chán nản nhìn nó, cậu ta không nói gì, đi tới mở cửa xe, chui vào ngồi cạnh ghế lái, liền đó dùng ánh mắt vô cùng thiếu kiên nhẫn nhìn nó, cậu ta nói chứ:

-Nè, không mau lên xe đi nhỏ kia. Cậu muốn trễ học cả đám à?

-Nhưng mà...-nó ấp úng

-Nhưng nhì gì nữa trời, còn không mau leo lênnnn!-Minh Duy nãy giờ đứng đằng sau Quỳnh Nhi, cậu ta thấy vậy liền sử dụng ngón nghề áp giải tội nhân của mình với một cô gái mỏng manh như nó. Và tất nhiên chỉ cần bị đẩy nhẹ một phát là nó chui tọt vào trong xe luôn rồi. Haizz, kéo cửa xe lại, Duy cười khẩy nhìn nó rồi đeo headphone vào và nghe nhạc. Thậm chí cậu ta còn nhắm tịt mắt, ngả lưng ra ngủ “tạm” một giấc trước khi xe chạy tới trường nữa. Đúng là “sâu ngủ” mà, đến thế là cùng.

Nó bất lực nhìn sang tên Minh Thái chết gấm kia. Cậu ta có vẻ đang chăm chú xem cái gì đó trong chiếc iphone “yêu dấu” của mình. Vừa mới nhìn lướt qua thì nó đã biết tên thiếu gia đó đang vào Messenger. Chắc là đang nhắn tin với ai đó! Lại còn làm cái vẻ mặt hí hửng đó nữa. Hừm, cậu ta là đang nhắn với hotgirl nào rồi chứ gì? Bà đây biết tông hết nhé. Chỉ là không thêm nói ra thôi.

Ngồi trên xe chưa được 5' nữa, hoặc có lẽ là ngắn hơn một chút, nó bắt đầu cảm thấy những triệu chứng khó chịu ấy “lại” xuất hiện: đầu tự nhiên ong ong lên, hình ảnh tên Minh Thái ngồi ghế trước tự nhiên mờ ảo đến kì lạ, bụng nao nao khó chịu, có cảm giác buồn nôn. Không sai, đó chính là biểu hiện của bệnh “say xe”. Mặc dù đã có kinh nghiệm đi xe đồ từ nhỏ, nhưng cứ mỗi khi ngồi lên xe là nó lại vậy, bực bội! Nếu uống thuốc chống say trước thì chắc sẽ đỡ hơn một chút, còn đằng này thì...

-Minh Duy, tui, tui...-nó một tay day trán, tay còn lại thì liên tục bầu bầu vuu vuu áo khoác tên nào đó đang yên giấc “ngàn thư”. Bị gọi giật ngược, Duy cau có lườm mắt nhìn Nhi. Nhưng khi trông thấy cái bản mặt xanh lè “bệnh hoạn” của nó, cậu ta liền ngay và lập tức tỏ ra vô cùng ngơ ngác và lo lắng:

-Nè, cậu sao vậy?- Duy hỏi.

-Tui, tui...mắc, mắc...-nó vừa cố gắng nuốt cái cảm giác nhồn nhồn trong cổ họng xuống, vừa khó nhọc đáp trả Duy. Haizz, lúc trước vẫn thường thắc mắc tại sao người ta vẫn hay gọi cái gì mà mất (mắc) sỗ gao gì đó. À thì ra là dùng để miêu tả khuôn mặt giống nó lúc này. Quá hay, quá thâm thúy mà!

-Mắc gì?-Duy nhấn nhó, cậu ta thậm chí còn ngờ nghệch mở trừng hai con mắt bi ve to chớp chớp lừa tình của mình ra để nhìn con nhỏ ngớ ngẩn trước mặt. Đúng là nó thật không rõ ràng khi dùng những từ ngữ như vậy, nhất là đối với một thằng con trai. Nhưng mà, đang ngồi trên xe, lại còn đi qua quốc lộ nữa, mắc cái gì mà mắc cơ chứ?

Đúng lúc nghe thấy tiếng ồn ào chỗ ghế sau, Minh Thái cũng quay lại nhìn hai đứa tại nó. Quay sang liền trông thấy khuôn mặt tái xanh của Quỳnh Nhi, cậu ta lúng túng, lo lắng không biết nên làm gì, chỉ có thể hỏi được câu “Có sao không?”

-Tui...tui mắc...mắc...-Nhi không thể tròn vành rõ chữ lấy một câu, nó nhấn nhó lắc đầu lia lịa, tay thì cứ bấu lấy áo khoác của Duy.

-MẮC CÁI GÌ???-vì quá sốt ruột, hai ông tướng nào đó liền hét ầm lên, nét mặt rõ ràng là sự bức bối xen lẫn lo lắng nhìn nó.

-Mắc...mắc ối! Ooooooooooeeeee!!!-Quỳnh Nhi vừa nói được cái từ “key word” ra thì trong vòng chưa tới 1s sau đó, nó đã nôn thốc nôn tháo tất cả bữa sáng ra khỏi mồm. Chuyện gì đến cũng phải đến. Người lãnh đạo toàn tập hôm nay chính là bạn Minh Duy siêu cấp đẹp trai của chúng ta. Tả đả!!!

-Aaaaaaaaaa!-Một tiếng la thất thanh vang lên. Sau đó thì...

-Eoooooooooooo!-Minh Thái “lố lằng”, bịt chặt mũi cố gắng né hai cái đứa “tạm thời” bẩn nhất quả đất này càng xa càng tốt. Chưa hết, cậu ta lại còn lấy chai nước xịt khử trùng ra xịt mịt mù khắp xe. Khung cảnh bây giờ phải nói là quá thảm họa đi mà...

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Trường Mới Toàn Trai Xinh Gái Đẹp (1)

Sau khi phá hoại bầu không khí thoáng mát sạch sẽ trong xe thì bây giờ, tạm thời nó đã cảm thấy đỡ hơn một chút rồi. Ngay khi chiếc xe vừa dừng trước cổng TH Nhật Tiến cũng là lúc trống trường vừa điểm tiếng đầu tiên. Nó liếc vội sang nhìn khuôn mặt người bên cạnh, phát hiện ra khắp người cậu ta toát lên mùi ám khí nồng nặc, không những vậy Minh Duy còn đá ánh mắt “đầy thương mến” như muốn ăn tươi nuốt sống người ta qua cho nó. Nhanh như cắt, Quỳnh Nhi đẩy cửa xe phóng ra ngoài tẩu thoát, nhưng ai mà ngờ đâu...

-Á, cậu làm cái gì vậy hả? Mau bỏ tay ra coi!-nó vừa chui tọt ra khỏi xe thì đã bị đôi bàn tay dài “điều luyện” của công tử Minh Duy tóm lấy dễ dàng như tóm một con chuột nhắt. Cậu ta chỉ việc nắm hồng cái balo của nó lên, đó, chỉ với một động tác “nhẹ nhàng” và đơn giản như vậy thôi nhưng giây giụa mãi mà nó vẫn chẳng thoát ra được. Ai bảo tên này lại cao thế chứ. Còn nó thì...À mà thôi!

-Tính chạy hả nhóc? Nhìn đi, cậu làm dơ cái áo khoác đắt tiền của tui như vậy rồi còn định bỏ của chạy lấy người à?-Duy lại dùng ánh mắt hắc ám chăm chăm nhìn nó. Thực sự, mặc dù cậu ta không có ý định đánh nó hay gì, nhưng mà cứ phải dùng cái ánh mắt ghê rợn đó nhìn đối phương thì thật sự làm cho người ta muốn phân khiếp sợ và hãi hùng đấy nhé. Làm ơn đi, cô chủ nhà đã có công mang nặng đẻ đau, sinh ra đứa con đẹp trai ngồi ngồi như vậy thì ông trời cũng nên ban cho cậu ta chút ít lòng từ bi với con gái chứ?

-Tui có có ý đầu chứ. Tại cậu bắt ép tui lên xe cơ mà?-nó không phục liền lăm lăm bảm lăm bảm trong miệng, tuy vậy nó cũng rất biết điều, dù giận nhưng cũng chẳng dám trừng mắt đáp trả, chỉ biết ngoan ngoãn cụp mắt xuống như cún con bị chủ bỏ đói, lâu lâu lại liếc lên nhìn thử bản mặt tên đó. Tình hình của Quỳnh Nhi nó bây giờ chỉ cần dùng một từ đã có thể diễn tả vô cùng sâu sắc: “Thảm”

-Nói gì đó?-dường như nghe được những lời nó nói, Minh Duy liền gắng giọng, hít một hơi chuẩn bị tung cú “liên hoàn chửi” đã lâu không dùng của mình thì...

(Tên này cái gì không xuất sắc chứ xia sói với chọc ngoáy người ta thì giỏi lắm).

-Tính đứng đó cãi nhau tới bao giờ, công trường mà đóng thì cho hai đứa bây ở ngoài luôn à!-bác bảo vệ già vừa đóng cổng vừa gọi vọng ra bảo hai đứa ngó kia. Cái tội này giờ hăng cãi nhau quá mà, chẳng lo nhìn xung quanh. Từ lúc nó xuống xe thì trước trường còn đông người lắm, tới nỗi sợ không chen vào được luôn, giờ ngó quanh ngó quất chỉ còn mỗi hai đứa. Nó ngơ ngác tìm kiếm bóng dáng người còn lại trong nhóm thì phát hiện cậu ta đã vào trong từ lúc nào, thông thả xỏ tay túi quần đứng nhìn hai “tên” hề là nó với Minh Duy, lại còn nở cái nụ cười “mãn nguyện” đó nữa. Đáng ghét!

Thế là hai đứa chẳng ai bảo ai, “tự động” hót hải ba chân bốn cẳng phóng vào trường với tốc độ bàn thờ. Haizz, vừa kịp lúc bác già đóng cổng lại. Nó chống tay lên đầu gồi thở hồng hộc rồi phì cười, ngạc nhiên nhìn nét lo lắng vẫn còn đọng lại đôi chút trên khuôn mặt Duy. Có vẻ đây là “lần đầu” của cậu ta. Haha, chú em còn non nớt lắm Minh Duy à. Đối với “chuyện” đây thì đi học trễ chẳng bao giờ là vấn đề đáng phải xoắn cả. “Chuyện” Quỳnh Nhi đây kinh nghiệm đây mình đây nhé! (vì chuyện Nhi đi trễ hoài, quen rồi. Tới nỗi bác bảo vệ già ở trường cũ nhớ mặt nó luôn cơ mà. GHÊ CHƯA!!!)

*Lời tác giả: Vô cùng xin lỗi cả nhà vì sự chậm trễ dạo này của mình. Gần đây, tác giả phải đi học trên trường rồi học thêm rất nhiều, nên mỗi lần cầm máy lên đánh được vài chữ thì đã thấy 0h rồi. Lại phải ngủ để sáng còn đi học. Do đó, việc ra mình ra chap hằng tuần thật sự rất khó. Mình cảm thấy rất có lỗi nên hôm nay vừa học về là ráng up chap liền cho nóng luôn đây. Nếu rảnh, chiều tác giả sẽ up thêm chap nữa. Cảm ơn cả nhà luôn ủng hộ “Bạn gái của hoàng tử nhé!”

-AN-

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Trường Mới Toàn Trai Xinh Gái Đẹp (2)

Việc cần làm cấp thiết bây giờ của Quỳnh Nhi nó chính là coi danh sách lớp. Haizz, tuy vậy, có lẽ bây giờ để làm được việc đó chắc nó sẽ phải tốn mớ thời gian và đồng calo bị hao hụt quá. Quỳnh Nhi bắt lực nhìn đám học sinh đang vật vã chen chúc trước mắt. Người nọ đẩy người kia để xem xem tên mình rơi vào cái động nào, xem xem con quý bạn thân có chung lớp không, bla bla...

Nó sốt ruột nhìn đồng hồ, 15p đầu giờ sắp hết rồi mà vẫn chưa đầu vào đầu cả. Sau khi nhớ cái tên “ăn không ngồi rồi” là Minh Thái (đang vô cùng rảnh rồi ngồi ghế đá nhìn mây nhìn gió, lại còn huýt sáo) giữ giùm cặp, nó liền bê đút tay rắc rắc, vắn vẹo cái cổ gầy của mình, thở gấp một hơi rồi hùng hổ xông pha vào trong đám đông.

Khỏi phải nói, các thể loại đua đẩy đưa diễn ra trước bảng tin, lớp người này nối tiếp lớp người khác vào xem danh sách, và chẳng bao lâu sau nó đã “được” đẩy vào giữa đám đông, khỏi tốn công chen lấn giành giật gì sất. Dò la hết cả khối 11, cuối cùng nó đã thấy được cái tên đẹp đẽ và độc đáo của mình: HOÀNG HỒNG QUỲNH NHI- 11A2. Ồ, nhưng thể này là thể nào, tại sao cái tên đại thiếu gia đó lại học chung với nó cơ chứ, nó tự nhiên lại cảm thấy có mùi đàn xếp nhẹ ở đây, đừng nói là cô Tâm với cô Út...Haizz! Nó chán nản lắm rồi, đang tính “bơi” ra ngoài thì...

Tùng tùng tùng!-trống trường lại điểm tiếng tiếp theo báo hiệu giờ vào lớp đã tới. Nhưng khác với không khí hừng hực ban nãy, lúc này đây mọi học sinh đang bằng mọi cách thức di tản hết về phía dãy phòng học chứ không bu như kiến trước bảng tin nữa. Và tất nhiên dòng người đông đúc ban nãy lại một lần nữa xô đẩy, chen lấn nhau tạo nên trận hỗn loạn tại một góc sân trường. Giả sử có đứa nào đó đang lẫn trong đám đông mà không bám trụ vững vàng được trước sóng gió cuộc đời thì đây lại chính là lúc thảm kịch xảy ra với đứa đó. Và...

-Á!-vâng, tiếng la cuối cùng cũng đã vang lên vào phút thứ 89. Giữa đám đông, một cô gái bé nhỏ bị đẩy ngã sụp xuống, cô bé bắt lực ngồi đó nhìn người ta chạy qua chạy lại, và người ta thì chả thèm quan tâm tới cô bé làm gì, bởi việc cần làm lúc đó là mau chóng chạy về lớp báo danh kéo trễ. Cô bé xuyt xoa ôm cái cùi chò bị trầy xước của mình, buồn bã khóc không ra nước mắt, đang lồm cồm bò dậy thì...

-Cậu có sao không?-phía xa xa vang lên giọng nói của một cậu bạn nào đó. Cậu chậm rãi bước tới, đỡ cô bé đứng dậy, giúp cô bé phui cát trên cánh tay. Hành động của cậu bạn vô cùng dịu dàng, ân cần, thật là đúng chuẩn soái ca, ga lăng quá đi mà. Cô bé gạt nước mắt, vừa tỉnh ngược lên nhìn ân nhân của mình thì...1, 2, 3s sau, cô bé ngơ ngác há hốc mồm nhìn tha thiết cậu bạn. Trời ơi trai đẹp trai đẹp, cô bé thậm chí còn có thể nhìn ra được vầng hào quang sáng chói tỏa sau lưng cậu ấy. Bỗng từ đâu, cô bé nghe vang lên tiếng sấm “Ầm ầm!”, vớ vẩn, trời quang mây tạnh thế này sấm chớp đâu ra chứ!

Thế rồi cô bé cứ tự nhiên đứng nhìn cậu bạn như vậy, cho tới khi bị người ta phát hiện thì đành ngượng ngùng cụp mắt nhìn đất. Cậu thấy vậy chỉ cười nhẹ và chỉnh lại gọng kính của mình: “Đề mình đưa cậu về lớp nhé!”, cậu bạn bảo.

Không biết có phải đang mơ không nữa, cô bé ngạc nhiên nhìn cậu bạn “soái ca” kia với ánh mắt vô cùng xúc động, đang định mở miệng cảm ơn người ta thì từ đâu thù lù thêm một cậu soái ca khác xuất hiện, mà nhìn cậu ta quen lắm cơ, nhất là cái bản mặt dửng dưng bất cần đó. Cậu ta cau mày nhìn cánh tay cô bé rồi lại quay sang nhìn cậu bạn bốn mắt với ánh mắt khó hiểu, liền đó cất tiếng hỏi: “Nè nhóc, này giờ đi đâu vậy hả?”

Cô bé, chính là nó, chán nản nhìn cái tên Minh Thái đáng chết kia, này giờ cậu ta làm cái quái gì mà không tới giúp nó cơ chứ. Đợi ngay lúc gay cấp cần thì lại nhảy vào. Đúng là dở hơi quá mà!

Rồi không nói không rằng, Thái bước tới kéo nó đi trước cặp mắt ngạc nhiên của cậu bạn kia. Nó chỉ có thể vội vàng quay lại cảm ơn, còn chưa kịp hỏi tên tuổi người ta, còn chưa biết người ta học lớp nào. Cũng tại cái tên Minh Thái này nè. Cậu đi đâu thì đi luôn đi, còn quay lại làm gì cơ chứ?

-Nãy bị sao vậy?-Thái hỏi vu vơ.

-Té!-nó đáp cụt ngủn (đang bực mình).

-Vậy sao nhóc quen được thằng Nam?-Thái lại hỏi.

-Cậu hỏi làm gì?-nó cau có. Nhưng mà vừa rồi cậu ta mới nói “soái ca” nó gặp ban nãy tên làm Nam? Huhu, đến cái tên cũng menly nữa à, Otoke!!!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Trường Mới Toàn Trai Xinh Gái Đẹp (3)

Đúng là chuyện quái gì cũng có thể xảy ra. Việc nó lên Sài Gòn và ở lại nhà cô Tâm đúng thật là quá bất ngờ. Nhưng nay còn có sự vụ khác đáng sợ hơn, đó là nó và cái tên thiếu gia chảnh chọe đáng ghét Minh Thái học chung lớp. Huhu, còn cái khổ nào bằng cái khổ này cơ chứ! Nếu có ai đó biết nó và cậu ta ở chung nhà chắc hết sống nổi qua con trăng này quá. Nhưng thôi, cái gì cần giấu thì chúng ta phải bằng mọi cách mà giấu triệt để, nhất định không được để bị phanh phui.

Trở lại với vấn đề “lớp mới bạn mới”, sau khi biết mình và con nhỏ cùng nhà học chung lớp, Minh Thái cậu ta tỏ ra vô cùng “kinh ngạc”. Bằng cái thái độ lơ lửng + soi mói của mình, cậu ta rất ư là tự nhiên, lại còn hỏi “ngu” nó: “Nhóc học lớp 11 rồi à, cứ tưởng mới lớp 10 chứ? Muaahahaha!”

Nó phải gọi là đơ toàn tập mới đúng, hừm, cái tên đó...Nó biết chứ, nó luôn tự hỏi rằng tại sao ông trời cho nó cái nhan sắc dễ coi như vậy (cũng ít tự tin!) mà lại để nó mãi sở hữu cái chiều cao ba mét bẻ đôi không thay đổi theo thời gian thế chứ? Từ lớp 8 tới giờ nó vẫn vậy, vẫn lùn và vẫn nhỏ xíu như vậy. Bảo sao cậu ta không ngạc nhiên cho được.

Nói về những ấn tượng đầu tiên của Quỳnh Nhi về trường mới thì chỉ có một từ: “Đẹp”. Ôn giời, mọi thứ ở đây đều đẹp, đẹp từ cảnh vật cho tới con người. Không gian thoáng đãng, cây xanh rợp bóng, phòng học ngăn nắp, trang thiết bị kỹ thuật hiện đại. Mọi thứ đều đạt tới một chuẩn mực hoàn hảo đến khó tả. Quá vi diệu! Còn về học sinh ở đây, chắc chắn, đi một vòng sân trường nó bắt gặp rất nhiều nam thanh nữ tú nha. Các nam thì nào mang Converse sáng nhoáng, nào tóc vuốt keo này nọ, nữ thì nào mang cao gót sành điệu, nào đánh phấn đánh son, gương mặt xinh đẹp. Có lẽ họ đều đến từ những gia đình giàu có, lắm tiền nhiều của, nhà mặt phố bố làm to giống anh em Minh Duy, Minh Thái chẳng hạn. Đúng là khác một trời một vực với con nhà quê như nó. Ngoài bộ đồng phục ra, nó thấy mình chẳng có điểm nào giống với bọn họ cả. Đôi giày thể thao nó đang mang cũng được mua ở khu chợ gần nhà cách đây...hai năm. Nhưng có sao đâu nào, nó thấy rất thoải mái với những gì đang có, tóc không uốn không nhuộm thì sao chứ, không có giày hàng hiệu thì sao chứ, những thứ đó cứ đợi tới lúc nó đi làm kiếm ra tiền đi, nó sẽ mua cả một tủ xài chán chê luôn. Đúng vậy, cứ đợi đó! Quỳnh Nhi này nói được lắm được.

Vừa vào lớp bữa đầu tiên, nó đã bị bao nhiêu cặp mắt trong lớp hướng thẳng vào mình. Bọn họ có ý gì đây chứ? Nhưng quan tâm làm gì cho mệt, vì họ muốn nhìn hay nghĩ gì cũng là quyền của họ mà, nó cấm được à?

Quỳnh Nhi nhìn khắp lớp, ái ngại né tránh ánh nhìn của mọi thành phần trong lớp, liền đó nhanh nhẹn lượn ngay xuống chiếc bàn cuối lớp cạnh cửa sổ, chỗ này khá biệt lập so với toàn cảnh lớp học.

Có vẻ dự định của nó sẽ thay đổi khá nhiều so với tính toán trước khi tới đây, thay vì có một năm học ngập tràn niềm vui, kết thêm nhiều bạn mới, tham gia nhiều hoạt động này nọ ở trường...bla, bla...có lẽ nó nên sống ẩn dật, lẩn lủi cho tới khi ra khỏi đây thì hơn.

Thế nhưng kế hoạch của Quỳnh Nhi nó tưởng chừng đã vô cùng hoàn hảo là thế, chỉ nhờ một hành động vô cùng vô cùng nhỏ của bạn “sói ca” Minh Thái thì chúng đã đổ vỡ hết cả. Nó tưởng đã bàn bạc với cậu ta là phải cố tỏ ra không quen biết nhau rồi sao chứ? Cứ đi lướt qua nó như không có gì xảy ra bộ khó lắm sao? Sống cùng một mái nhà, đã không giúp đỡ nhau thì thôi, lại còn đồ thêm dầu lửa vào làm chi không biết=_=.

Chuyện là thế này--->Sau khi nó vào lớp được vài phút thì Minh Thái cũng vác xác vào (kế hoạch 1 không đi chung-hoàn thành!). Và có vẻ cậu ta cũng có “máu mặt” trong trường thì phải, thấy bọn con gái đứa nào cũng vây quanh cậu ta, cười nói vui vẻ, lại còn tự nguyện nhường chỗ ngồi cho nếu cậu ta muốn nữa chứ. Nó chống cằm thương thức cảnh tượng buồn cười ngay trước mắt, Minh Thái cậu ta rốt cuộc là thần thánh phương nào cơ chứ, cũng là con người với nhau thôi mà, có cần phải o bế tên thiếu gia đó tới như vậy không? Trong khi học sinh mới như nó lại bị coi không bằng cộng lông chân của cậu ta. Haizz, ta nói cuộc đời...

Dường như cảm nhận có người đang nghĩ xấu về mình hay sao í, Minh Thái quay xuống chỗ nó ngồi, nở một nụ cười triu mến, dịu dàng đến lạ lùng mà nó mới thấy lần đầu tiên trong đời. Quỳnh Nhi khẽ rùng mình: “Chuyện gì xảy ra với cậu ta vậy chứ? Minh Thái, cậu nhất định không được làm điều gì mạnh mẽ đó nha!”. Thế nào mà đúng y chang với những gì nó lo sợ, “sói ca” Minh Thái đứng dậy, rời khỏi chiếc ghế nơi bọn con gái đang tụ tập xôm tụ của mình, hướng về phía cuối lớp mà đi, lại không quên nói vài lời với các nàng: “Cám ơn mấy cậu nhé, nhưng mình có chỗ rồi. Bye!”.

Khỏi phải nói, vừa thấy cậu ta phiên bản phóng to ngồi ngay bên cạnh, nó đã hoảng hốt cỡ nào, nó bắn cặp mắt “sát thủ” sang chỗ Thái: “Chuyện quái gì đang xảy ra vậy hả?”, nhưng thay vì giải thích hay gì, cậu ta chỉ nhường vai rồi nhếch môi cười như đúng rồi.

(kế hoạch 2:đứng tỏ ra thân thiết->thất bại hoàn toàn!)

Và, chuyện gì tới cũng phải tới, phe cánh con gái hâm mộ “sói ca” trong lớp đồng loạt bắn tia lửa điện vào khuôn mặt nhỏ bé vô tội của nó. Ồ, Oát đờ hêu, em đã làm gì sai với mấy thím?

Nó thấy tình hình có vẻ ổn nên chỉ biết cầm nín, cúi gằm mặt xuống bàn. Kì này chết chắc rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Trường Mới Toàn Trai Xinh Gái Đẹp (4)

Khai giảng năm nay đối với Quỳnh Nhi cũng chẳng khác gì mọi năm trước. Chỉ có điều nó bây giờ không còn học trường cũ nữa và chẳng có lấy một người bạn ở nơi này. Chẳng lẽ lại đi làm thân với bạn Minh Thái “đập chai” kể bên. No no, nó không muốn và cũng không dám nghĩ tới chuyện đó đâu.

Với những gì thầy chủ nhiệm mới nói, thì nó chỉ mới biết tên ba người, cũng là cán bộ cấp cao của lớp. Thứ nhất là Nhật Nguyên- lớp trưởng 11A2. Học giỏi, siêng năng tham gia các hoạt động Đoàn trường, chả thể lại còn là trai đẹp hiếm có của cái lớp âm thịnh dương suy này nữa chứ. Tuy vậy, có vẻ Nguyên hơi hiền lành và dịu dàng quá mức so với chức vụ của cậu ta thì phải, mấy nàng chỉ cần ổng ọ vài câu là chàng ta chỉ còn biết lắc đầu rồi bỏ qua. Thứ hai là Mai Trang, cậu ấy là lớp phó học tập, kiêm luôn thủ quỹ của lớp. Học tất nhiên là ok, nhan sắc thì cũng thuộc hàng “mỹ nhân” của lớp chứ chẳng vừa. Mai Trang tính tình rất chi là cẩn thận nên đã được thầy chủ nhiệm tin tưởng giao nhiệm vụ giữ “kho bạc” của lớp. Mọi hoạt động “ăn chơi trác táng” của cả lớp đều phải qua sự ưng thuận của cậu ta thì mới được cấp ngân sách. Nói chung là Mai Trang, cậu ta rất có “vai vế” trong lớp, đến cả lớp trưởng Nhật Nguyên còn phải nhượng bộ cậu ta vài phần nữa mà. Thành ra tính tình cô nàng này có hơi ngang ngược một chút, cộng với lâu lâu cũng hay bà chành (vì tính chất công việc đã tạo nên con người như bây giờ) nên chả anh em nào dám bén mảng lại gần làm quen. Thứ ba là Thiên Kim-cây “văn thê mỹ” của lớp. Học giỏi, xinh đẹp, gia đình lại giàu có, đúng là một con người hoàn hảo đáng để người ta ghen tị. Theo như nó thấy, Thiên Kim là một cô nàng dễ thương, rất thân thiện hòa đồng với các bạn trong lớp, không phân biệt ai giàu nghèo thế nào, nhỏ vẫn đối xử rất công bằng với tất cả. Tuy đôi lúc có hơi bảnh bèo một chút, nhưng có vẻ đây lại chính là điểm đáng yêu và thu hút của Thiên Kim với các bạn nam.

Thế đấy, nhưng ngoài những con người với các tố chất đặc biệt như thế thì 11A2 còn “sở hữu” thêm một thành phần cá biệt nữa, đó chính là cái tên đang ngồi cạnh nó ngay lúc này: Trần Minh Thái! Cậu ta có tiền sử là hay ngủ gật trong lớp (bệnh kinh niên!), đã được ghi chép kĩ càng trong sổ đầu bài của lớp vào mỗi tuần. Cậu ta chính là nỗi e ngại lớn nhất của các thầy cô vào mỗi tiết dự giờ-thao giảng quan trọng.

Buổi học đầu tiên nói chung là chẳng cần đụng đến sách vở làm gì, suốt mấy tiết trống, bọn học sinh trong lớp hết tán dóc rồi lại làm đủ trò điên khùng để giết thời gian. Ngồi không cũng chán, thế là nó quyết định đi khảo sát một vòng căn tin của trường xem sao.

Vì đang còn trong tiết học nên học sinh cũng không đồ xô ra đây là mấy. Nó chọn lấy chiếc bàn tròn trong góc căn tin, nhanh nhẹn đặt mông ngồi xuống rồi liếc sơ một lượt cái kệ nọ đặt trên bàn.

-Hăm-bơ-gơ: 45k. Ờ hừm...

-Co-ca: 30k...Ồ!

-Trà đá: 5k...Oát??? (nó che cái mồm đang há to bằng cái chén của mình vì quá ngạc nhiên). “Tới trà đá cũng đắt thế này cơ à? Chém gì mà chém ghê vậy trời. Bộ ở trường có vàng hay có kim cương à?”-nó chống cằm, bĩu môi, than thở các kiểu. Không ăn mà đi ra thì cũng kì, mà ăn thì giá cả đắt đỏ thế này, tới cả một tuần tiền ăn vặt thường ngày của nó chứ ít gì. Làm sao đây?? Mà dù nó có tính đi tính lại thì cách tối ưu nhất vẫn là...

Ahiii, trong 36 kế, chuẩn chính là thượng sách đó mà. Đang tính lằng lằng rút khỏi đó thì từ đâu nhóc Minh Duy lù lù xuất hiện ngay trước mắt nó. Cậu ta lại còn nhoeo miệng cười nữa chứ, vẻ mặt này rất là, rất là...

Một lúc sau

-Ảm ơn nha!-nó vừa nhai nhồm nhoàm cái hăm-bơ-gơ được Duy “rảnh tiền” nên mua cho, vừa cười hề hề nhìn cậu ta. Duy nhấp ngụm cà phê sữa, khẽ nhếch môi cười nhìn “nàng” heo con ham ăn dễ nuôi kia. Quỳnh Nhi có vẻ rất hạnh phúc mỗi khi được ăn món gì đó ngon ngon thì phải. Thảo nào mà mỗi khi nhìn nó ăn, Duy lại cảm thấy rất thú vị và cũng tự nhiên thấy thèm mấy cái món mà mình đã phát ngán từ lâu. Hăm-bơ-gơ đó hình như rất ngon thì phải, bất giác Duy nuốt nước miếng cái ực, liền đó liếc Quỳnh Nhi bằng ánh mắt vô cùng gian xảo.

-Ê, cho miếng coi!-Duy không thể chờ được nữa, thế là cậu ta liền nhào vào cướp nửa cái bánh còn lại trong tay nó. Nó lúc đầu thì còn giật mình, sau đó thì dùng hết sức nữ nhi của mình bảo vệ cục phẩm thơm ngon lâu ngày mới được ăn kia. Nhưng số trời đã hay sao á, cái bánh do Duy mua thì rốt cuộc vẫn trở về bên cạnh cậu ta, dù cho nó có dùng mọi “thủ đoạn” nào đi nữa.

Bất chấp cái hăm-bơ-gơ trên tay chỉ còn một nửa, lại chi chít bao nhiêu dấu răng của Quỳnh Nhi trên đó, cậu ta vẫn ăn rất tỉnh và đẹp trai.

-Người ta nói con trai mà giành đồ ăn của con gái là hèn lắm đó.

-Kệ!

-Cậu ăn cái bánh dính nước miếng của tui trên đó coi chừng bị Êt (AIDS) đó!

-Tự nhiên đi! I'm OK!

Nó hạn hán lời với cái tên tham ăn đó rồi. Thôi thì cho cậu ta ăn hết luôn đi, nó chẳng thèm care nữa. Dù sao cũng đã no nê lắm rồi. Hê hê! Minh Duy vỗ vỗ đầu nó “Ngoan ngoan!” rồi lại tiếp tục ăn...

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Xe Mới!

Vì sự kiện vô cùng hấp dẫn trên xe vào ngày khai giảng nên ngay cuối tuần đó, cô Út đã gửi “gấp” chiếc Chaly cũ có sẵn ở nhà qua cho nó chạy. Mặc dù là xe cũ nhưng nhìn tổng thể vẫn còn rất ok nhé. Ừm ừm, chỉ hơi tróc “vảy” với thiếu nhót này kia thôi mà!

Sau khi trải qua một cuộc tu bổ nhan sắc hoành tráng mà người trực tiếp giám sát và chỉ dẫn kỹ càng mọi thứ chính là cô Tâm (đi thay nhót, sửa sên, sơn lại xe,...) thì chiếc xe này trông còn mới và đẹp hơn hẳn lúc trước nữa: chiếc Chaly cũ kỹ lâu ngày không được dùng trước kia đã được sơn trắng toàn bộ và còn được lắp thêm một chiếc giỏ tre nhỏ trước cổ nhìn rất là xinh. Quỳnh Nhi khỏi phải nói đã thích thú và hài lòng với con xe mới của mình đến thế nào và đồng thời trong lòng nó cũng thầm cảm ơn hai người phụ nữ tốt bụng của gia đình này. Từ khi lên Sài Gòn tới giờ đều nhờ hai cô giúp đỡ chứ nếu không thì nó cũng chẳng biết phải xoay sở thế nào nữa. Haizz!

Thế là nó chỉ cần ngủ một giấc là sáng đã được lượn xe mới tới trường rồi. Phấn khích quá đi mất, chắc chắn tối nay Quỳnh Nhi nó sẽ có một pha mất ngủ đây...

Nói thì nói vậy chứ, lăn qua lăn lại vài ba lần trên giường thì nó đã ngủ khò từ khi nào không biết rồi...

Sáng hôm sau

-Là lá lá...lau xe cho sáng bóng nè, lau xe cho sạch tinh nè, ừm ừm ừm ừm ừm (đang hát!)-vừa 6h sáng, quá sớm cho một ngày mới tại Trần gia, nó đã chăm chỉ dắt con xe mới ra sân “chăm chút” rồi. Phải nói là Quỳnh Nhi nó cảm thấy vô cùng vô cùng hồi hộp với việc được tự lái xe máy đến trường luôn. Từ ngày còn nhỏ xíu cho tới năm lớp 10 vừa rồi, lúc nào cũng là ba miệt mài đeo nó tới trường. Thế méo nào mà bọn bạn trong lớp trước kia cứ chọc là “giả cái đầu vẫn bắt ba chở tới trường, nhục cái mặt!”. Hồi đó nó phải nói là rất “quê” (mất mặt) và hay khó chịu mỗi khi ba được chở tới trường. Nó đâu phải con nít nữa. Nhiều lần nó cũng đã tính nói với ba và nội về chuyện mua xe rồi, nhưng khi nhìn thấy ba giăng nắng đội mưa đi canh khu trồng trà với cả thời buổi kiếm tiền khó khăn như hôm nay, đồng tiền học còn phải tính tới tính lui, đừng nói là mua xe. Thế là nó đành “chại mặt” nhờ ba chở đi học tiếp vậy!

Mà không biết ba và nội giờ thế nào rồi, không biết hai người có nhớ nó nhiều không, có ăn uống đầy đủ không? Có...

-Ei nhóc, bữa nay dậy sớm dữ ta?-đang nghĩ bâng quơ ở đâu đâu thì Minh Thái tự nhiên từ trong nhà đi ra. Cậu ta chắc vừa mới rửa mặt thôi vì trên cổ vẫn đang quấn khăn bông nữa kia. Khuôn mặt còn ngái ngủ của Thái cứ ngô nghê như một đứa con nít trông vui vui hài hài thật nhi. Dù vậy, dưới ánh nắng nhẹ nhàng vào ban sớm thì khuôn mặt kia lại rạng rỡ đến lạ thường. Làm cho người đối diện là nó cũng phải ngẩn ngơ mất mấy giây.

Nó biết chắc rằng, ai lần đầu gặp Thái sẽ đều nghĩ cậu ta đánh chực lớp phấn trên mặt rồi mới ra đường cho coi. Con trai mới lớn kiểu gì mà chả có lấy một cái mụn trên mặt, da lại còn trắng nữa, nhìn là muốn véo cho một cái. Nhưng gờm đã, tốt nhất là đừng làm điều gì quá mạnh động với cậu ta, ắt sẽ gặp họa đấy...

Quay lại với vấn đề da dẻ, nhờ sở hữu gen “da trắng” của cô Tâm mà hai anh em nhà này da tên nào cũng trắng trẻo như con nít mẫu giáo. Thế méo nào mà mấy đứa bạn là...con trai của nó ở dưới quê, thằng nào cũng như Mỹ Đen vậy ta??? Cùng lắm chỉ được mỗi thằng Khò BFF của nó là còn “cao cấp” hơn tụi kia một chút. Mà cũng chả hay ho gì, tại cậu ta lười nên vừa tan học ra thường không tụ tập đá banh này kia mà chỉ toàn về nhà chơi game Liên Minh thôi nên mới không bị cháy nắng đó chứ.

-Đương nhiên là dậy sớm rồi. Tui không có cần mẹ lên tận phòng gọi như thiếu gia mấy cậu, hứ!-nó chắc lười một tiếng sau đó lại tiếp tục công việc cao cả của mình.

Minh Thái không nói gì, chỉ thấy cậu ta lờm nó một phát rồi ngoắt mông đi thẳng vào nhà. Mà im lặng cũng phải thôi, bởi vốn dĩ nó nói quá đúng mà. Một tuần đi học sáu ngày cậu ta đã bắt cô Tâm kêu tận năm ngày rưỡi rồi. Đúng là không có tính tự lập, tự giác gì cả.

-Đừng có vơ đũa cả nắm nghe chưa!-nó vừa hả hê nhìn cái dáng vẻ lăm lăm đi vào đầy đáng thương của “bạn” Thái thì từ trong nhà, Minh Duy lại đi ra, vòng tay trước ngực nhìn nó với vẻ không mấy hài lòng. Vừa thấy cậu ta, nó liền cười hề hề làm bộ thân thiện này nọ.

Ồ hớ quên nhắc các bạn chuyện này chứ, Duy Duy của chúng ta chính là nhân vật trong truyền thuyết mà bấy lâu nay mọi người luôn tìm kiếm: “CON NHÀ NGƯỜI TA” đấy nhé!

Minh Duy học hành thì miễn bàn rồi: tự nhiên đã giỏi mà xã hội lại xuất sắc chẳng kém gì; thể dục thể thao cũng khá;...Mà thôi, nói chung là học rất đều

12 môn, vậy đi!

Nhưng phải nói điều này, mặc dù cậu ta nhỏ hơn nó một tuổi nhưng có vẻ Duy lại có vẻ trưởng thành hơn, làm việc gì cũng cân nhắc trước sau cẩn thận. Ngoài ra cậu ta còn rất kĩ tính, tới phòng học cũng không cho bác Sen đựng tới, rảnh là tự mình dọn dẹp sạch tinh, ngăn nắp. Và tất nhiên tính tự giác của Duy rất cao, cậu tuy ngủ nhiều nhưng luôn dậy rất đúng giờ mà không cần ai réo gọi khẩn cổ như ông anh “mẫu mực” của mình.

Vì vậy, việc bị đánh đồng là “thiếu gia mấy cậu” đối với Minh Duy là điều vô cùng cảm kích. Bởi vì, cậu ta luôn tự tin cho rằng bản thân là một THANH NIÊN rất NGHIÊM TÚC, không phải là PLAYBOY giống đại huynh của mình. OK!?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Ân Nhân Xuất Hiện.

Như đã giới thiệu lúc trước, trung học Nhật Tiến từ khi thành lập tới nay đã được biết đến là một ngôi trường tư thục không những vô cùng uy tín mà chất lượng lại còn cao nữa. Đặc biệt là lượng học sinh đầu vào mọi năm ở đây hầu hết là các cậu ấm cô chiêu gia đình khá giả, có địa vị này kia trong xã hội. Hằng ngày các bạn í chỉ biết đi học, về nhà và cuối tuần đi shopping giải khuây với mấy đứa bạn thân. Nhưng một số ít trong cái “hầu hết” đó là những đứa như nó, không có gì ngoài kiến thức và sức khỏe. Nó cảm thấy bản thân vào được Nhật Tiến cũng có cái đáng tự hào đấy chứ. Thứ nhất, nhờ vào lực học năm lớp 10 khá tốt và một vài giải trong trường nên việc nhập học của nó cũng khá dễ dàng. Nó rất tự hào vì điều đó. Và thứ hai, nó được học ở một ngôi trường to oí là to, đẹp quá là đẹp thế này thì còn gì hay ho bằng cơ chứ. Bọn bạn thân dưới quê mà biết nó học ở nơi hoành tráng thế này chắc ghen tị tới phát điên luôn ấy chứ!!!

Vì là con nhà giàu nên tất nhiên khi đến trường, các cô các cậu đều được ba mẹ lái xe hơi chở đi, có người còn được cả tài xế riêng đưa rước nữa cơ. Mỗi khi tới trường, cứ việc nhìn hai hàng xe hơi toàn loại đắt tiền, bóng nhoáng đậu thẳng tắp trước cổng thì đã thấy hết hồn rồi chứ chưa nói tới những con người ngồi bên trong nữa. Nó thầm ngưỡng mộ họ nhưng cũng chẳng lấy làm ao ước được như người ta đâu, chỉ bởi vì nó không ưa thích mấy với việc ngồi xế hộp cho lắm. Có thể nó hơi quê mùa nhưng dù cho sau này nó có làm chủ một công ty hay một doanh nghiệp đi chăng nữa thì chắc nó vẫn sẽ trung thành với xe máy thôi. Sao nào, đi xe máy vừa mát mẻ vừa ngắm được bao nhiêu cảnh đẹp xung quanh, còn gì thích thú cho bằng. Và quan trọng đi xe máy thì không bị say xe. Ok?!

Cũng có nhiều học sinh không mấy chuộng xe hơi để đến trường giống nó nên vừa lên cấp ba đã được ba mẹ mua cho siêu xe...máy để chạy. Tuy nhiên, điểm chung của nó với mấy đứa đó hình như chỉ là cái tên gọi (xe máy) thì phải á. Nguyên một cái gara to bự đứng thế này, để tìm được một chiếc Max cũng khó nữa chứ đừng nói tới một chiếc Chaly nhỏ xíu, rẻ tiền giống của nó. Có vẻ chỉ toàn xe đắt tiền thì phải, mấy cái hiệu này nó chỉ mới nhìn thấy lần đầu. Nhưng mà đó là vấn đề à, Chaly có thể nói cũng là một loại xe khá “lạ lẫm” với bọn nhà giàu mà, không phải sao? Thậm chí Vespa còn gọi Chaly là “chị em bạn dì” mà. (Wow, nghe oách thật ta?^^)

Đang loay hoay dắt xe từ ngoài cổng vào thì từ phía sau lưng nó, một chiếc xe đạp thể thao chạy vượt lên hướng thẳng phía nhà xe mà chạy. Nó nhìn với theo chiếc xe đó. Chà, lại là cậu hotboy nào đây? Cậu bạn lái xe thể thao đó mặc bên ngoài là một chiếc áo khoác màu xám trắng, chân mang giày Adidas trắng. Và vì phần nón áo được trùm kín đầu nên nó không thấy rõ khuôn mặt khi cậu chạy lướt qua. Nhưng, với đôi mắt “ngắm trai trên hàng ngàn cây số” vô cùng tinh tường của nó thì chỉ cần nhìn dáng người phía sau, nó đã có thể đoán được cậu bạn đó rất đẹp trai rồi. Phong cách lái xe hơi đồ người tới trước tí lên tay lái nhìn rất là chuyên nghiệp, cộng thêm phong thái “soái ca” bao quanh cậu ta nữa làm cho nó không thể không ngoái nhìn một hồi lâu. Đột nhiên cậu “soái ca” ấy thẳng xe lại, kéo nón áo khỏi đầu sau đó ngoái ra phía sau nhìn nó, khuôn miệng cậu cũng khẽ nhướn một nụ cười tươi hệt như hoa mùa thu (dưới cái nhìn của nó). Quỳnh Nhi ngo ngắc chớp chớp cặp mắt to tròn “nai vàng” của mình mà nhìn cậu...

-Không ngờ lại gặp cậu ở đây ha, ÂN NHÂN!^^-nó đi song song với Thế Nam trên sân trường vào một buổi sáng sớm đầy những tia nắng ấm áp và long lanh đến lạ thường. Nó quay sang Nam, liền đó nở một nụ cười tít cả mắt đến không nhìn thấy Tổ quốc. Mới thấy Nam lúc đầu cười hiền lành chu chơe (cute) mà Quỳnh Nhi nó đã ngẩn người ra. Cảm giác đặc biệt này là gì đây, thật nó cũng chẳng biết nữa, chỉ là nó cảm thấy rất vui, rất phấn khởi và có đôi chút hồi hộp, hệt như lúc nhận được một thứ gì đó rất quý giá, tự nhiên lại thấy vui lạ. Nó cứ mím chi cười mãi như đồ ngọc vậy, ngón tay cũng bất giác đưa lên nghịch nghịch lọn tóc nhỏ xoắn dài của mình, kiểu rất nữ tính ấy.

-Minh thì không bắt ngờ lắm!-Thế Nam, vẻ mặt ngay lập tức trở lại bình thường-không cảm xúc gì mấy í. Với cách đáp trả của cậu nó không hiểu cho lắm, nhưng thôi vậy, chắc cậu ấy không để tâm tới con nhỏ ngọc như nó lắm đâu nhì!

-Cậu học A1 phải không? Minh nghe Thái nói vậy á-nó hỏi.

-Minh Thái? Cậu quen cậu ấy á?-Thế Nam có vẻ hơi ngạc nhiên khi nghe nó nhắc tới Thái. Tại sao biểu cảm của Nam lại giống lúc Thái hỏi nó về cậu ta vậy nhì? Hai tên này quen biết nhau á?

-Ờ thì đại loại như vậy đấy, hehe!-nó xỏ lời-Mà cậu với Thái chắc thân nhau lắm nhì? Thấy cậu ta cũng hỏi mình về cậu đấy!

-Không, không có đâu!-Nam khẽ mím cười lắc đầu, nhưng vẻ mặt lại không lấy làm vui vẻ giống nụ cười đang hiện diện trên môi cậu.

Chia tay Nam, nó xách mông về lớp học. Vừa tới cửa đã thấy Minh Thái ngồi vào chỗ từ khi nào, với cả ánh mắt của cậu ta nhìn nó trông vô cùng “gian tà” luôn ta ời. Quỳnh Nhi nó có thể cảm nhận được một sự kì kì nhệ ở đây. Quan tâm nên nhìn ư? No way, đây đích thị là ánh mắt soi mói rồi. Nhưng

mà, lại chuyện gì nữa đây? Bộ sáng nay cậu ta quên chưa ăn sáng à, sắc mặt trông hơi khó coi rồi, hen!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thủ Quỹ Đa Tài 11A2

Nó cười hề hề với cái bản mặt “bánh bao nhúng nước” đang ngồi bên cạnh, sau đó liến lõi sách vở trong cặp ra làm bài tập, không buồn quan tâm cái con người dờ hơi tập bơi kia chút nào nữa...

Minh Thái “nhìn” nó một hồi cũng phát chán, đành bỏ ra ngoài.

Trong tiết Toán

-Nè, cậu với thằng đó là sao vậy hả?-Minh Thái nằm ra bàn, quay mặt sang nhìn nó, thì thảo-Nè, có nghe không tui nói không vậy? Nè, nè!!!-thấy nó lơ đi chỗ khác không thèm tiếp chuyện với mình, Thái hết lay lay tay nó, đã thế lại còn nhéo “yêu” nó mấy phát đau muốn chết luôn à. Tên “sói ca” chết bầm này, bộ cậu ta rảnh rồi quá không có việc gì làm à, suốt ngày phá bình nó mãi thôi.

-Này, cậu quờn (rảnh) quá sao không ngủ tiếp đi, ở đó mà cứ lải nhải hoài, nhức đầu quá đi!-nó thầm nghĩ: “chuyện mình quen biết ai thì liên quan quái gì tới cậu ta chứ, vậy mà cứ thích thắc mắc hoài. Hừm!”. Quỳnh Nhi mặc dù bực mình tên thiếu gia “nhiều chuyện” kia là thế, nhưng nó vẫn còn đủ lí trí để điều tiết Volume của mình lại hết mức có thể. Chỉ ít là đủ để cô Hà (gv Toán lớp nó) không nghe thấy. Nhưng mà cái ông thần ngồi cạnh nó í, vàng chính là Minh Thái, nhờ vào cái giọng nói “ngồi xa mấy mét vẫn nghe thấy được” thì kết quả là...

-Quỳnh Nhi, lên bảng giải bài 3 cho cô!-Ồ hay, người ờn là cậu ta, người múa may làm trò nãy giờ cũng là cậu ta, vậy mà nó “bất đắc dĩ” phải trở thành nạn nhân thế à? Thật là bất công quá đêyyy! Mà khoan, tạm gác lại đã, nãy đến giờ bên tai nó chỉ toàn tiếng léo nhéo của Minh Thái không à, chẳng nghe được cô giảng cái quái gì cả. Hừm, tại cậu hết đầu tên sói ca khó ưa kia. Giờ phải làm sao đây, bài chứng minh này có sao, tức là bài khó, Quỳnh Nhi nó chưa từng trông thấy qua và dĩ nhiên không biết phải giải như thế nào rồi. Nó khóc không ra nước mắt, “bức xúc” nhìn Minh Thái bằng ánh mắt ngán ngấm hết sức có thể.

Trong thời gian chuẩn bị lên bảng, nó đang bận loay hoay bấm máy tính cách cách thì từ bàn trên, Mai Trang (lớp phó+thủ quỹ của lớp) đẩy cuốn vở bài tập xuống, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn lên bảng. Nó ngạc nhiên nhìn vào tập, “A!”, là bài 3 đây mà? Trang giỏi quá, bài này khó như vậy nhưng chỉ cần qua bốn dòng ngắn gọn mà cậu ta đã có thể giải xong xuôi rồi. Huhu! Quả không hổ danh là “máy đếm tiền” của 11A2. Nó mừng hóm, ôm cuốn vở như báu vật, trong lòng thầm cảm tạ bạn Trang lắm lắm, cậu í thật sự đã cứu nó một bản trắng trông thấy rồi.

Cô Hà lại nhắc nó lên bảng rồi kia. Liếc sơ một lần nữa, Quỳnh Nhi nó liến dzọt lên làm “rẹt rẹt” (nhanh), thế là được 9đ, về chỗ. Nó thầm nghĩ, vậy là trong cái rủi có cái may rồi, tưởng bị ghi tên vì mất tập trung, ai dè lại được điểm cao như vậy đâu chứ. Ôn này nhất định sẽ báo đáp cho cậu Mai Trang à, không sớm thì muộn thôi, ahiiii!

Ra chơi

-Trang Trang, thiệt sự cảm ơn cậu đã bày bài cho tui nhen, nếu không có cậu á là tui...-nó hớn hờ vỗ vai Mai Trang (đang ngồi đếm tiền ở bàn trên). Đặt lon pepsi lên bàn nó vui vẻ nói.

Ra chơi từ nãy đến giờ đã chẳng thấy nó đâu, thì ra là lặc tục xuống mua nước cho nàng thủ quỹ của lớp. Dù sao cậu ta cũng đã giúp nó vượt qua một kiếp nạn, nó lại không đầu nhận được điểm cao. Hừm, lon nước này xem ra còn hơi ít.

-Không có gì, học chung lớp giúp đỡ nhau là chuyện thường thôi mà! Quà cáp làm gì không biết!-Mai Trang vừa nói vừa bấm máy tính xoẹt xoẹt, mặt rất “tĩnh”.

-Úm!-nó gật đầu.

-Mà nè, thay vì mua nước cho tui, cậu lo mà đóng quỹ sớm đi nha! Trong lớp còn có mình cậu thôi đó!-Trang thần nhiên nói.

-Hơ, quỹ gì nữa, mới đóng tuần trước mà giờ lại đòi là sao???-nó ngo ngác hỏi.

-Tuần trước tui đòi tiền photo, tiền khăn băng, tiền hoa để bàn, bla...bla. Còn tuần này lớp mình phải đóng quỹ chữ thập đỏ, quỹ sử dụng trong lớp nữa. Cậu có đi thu đâu mà biết, tui cũng mệt mỏi lắm chứ bộ!

Nghe cậu ta nói, nó thầm tưởng tượng hình ảnh Trang đi nài nỉ, kêu gọi mọi người đóng tiền, đêm khuya lại còn phải thức để kiểm toán cho lớp. Ôi thật khổ cực! Nhưng chắc đó không phải là Mai Trang của 11A2 đâu nhì. Ai cũng biết đầu óc cậu ta rất lạnh lẽ, để mọi người đưa tiền đúng hạn thì thủ quỹ lớp này thiếu gì các phương thức từ “hiền dụ” tới dữ tợn như bà la sát cơ chứ. Để gì mà cậu ta chịu xuống giọng “dễ thương” với ai bao giờ.

-Dạ rồi để em đóng, ché không cần phải kể lể vậy đâu, mệt quá hà!-nó thờ dãi, móc chiếc ví yêu quý trong cặp ra mà muốn đứt từng đoạn ruột luôn vậy

á. “Được rồi Quỳnh Nhi, mày phải biết là nếu không đóng cho cậu ta thì mày cũng chả được yên thân ngày nào đâu nhé. Thôi đóng luôn cho lành! Nhưng mà đây là 150k lần thứ hai trong vòng chưa tới 1 tháng lận đó. Cứ trên đà thế này chắc mình chỉ còn cách đi kết bạn với mấy bác cái bang mất thôi!”

Thấy Quỳnh Nhi cứ dây dưa móc tiền ra rồi lại nhét vào, Mai Trang khề lườm nó chán nản, với tay “cướp” luôn chiếc ví kia với cái bản mặt vô cùng thần nhiên. Móc 150k ra, Trang “lạnh lùng” quẳng lại cái ví rỗng cho nó, không những vậy lại còn nở một nụ cười vô cùng đắc ý nữa chứ.

“Tiền oiiiiiii! huhu!”-nó khóc không ra nước mắt, nhìn mấy tờ polime của mình vốn đang nằm gọn trong tay của nhỏ thủ quỹ. Xong, giờ những chuỗi ngày ăn “chay trường” (không trà sữa, không bánh tráng trộn,...) chính thức bắt đầu với cô bé Quỳnh Nhi của chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Soái Ca Của Mọi Cô Gái.

Sống ở Sài Gòn đúng là tốn kém thật. Nhớ lúc ở nhà, cầm mỗi tờ 50k ra chợ là đã mua được bao nhiêu thứ rồi. Còn khi học ở đây, chưa được bao lâu mà nó đã thâm hụt mớ tiền vặt và để dành bấy lâu nay rồi. Tình hình hiện tại là nó thật sự đã rỗng túi, là RỒNG TÚI đó trời! Gọi điện xin ba với nội ư? Hoàn toàn không thể được, chỉ ít là vào lúc này...

Chuyện là mới tuần trước cô Út về quê có việc, thế là tiện thể Quỳnh Nhi nhờ cô qua nhà nói ba gửi tiền học phí kì I lên. Thế nào mà vừa nghe một năm học tốn hơn chục triệu, nội nó đã tái xanh mặt mày, nằm bệnh hết mấy ngày, ba nó cũng lo sốt vó cả lên. Haizz, ai mà ngờ học phí trường này lại đắt tới vậy chứ! Nhưng nói thì nói vậy, ba vẫn gửi tiền lên cho nó, nhưng kèm theo đó, ba nó còn gửi kèm theo một bức “tâm thư”, tuy chỉ vồn vện vài dòng thôi nhưng vừa đọc dứt nó đã đỏ mồ hôi hột: “Con không lo mà học hành chăm chỉ vào, tốt nhất là lọt top 3, không thì hết kì tự động vác xác về đây trông tra với ba. Nghe rõ chưa???-Ba”.

“OK, I’m fine!”, vấn đề cấp thiết cần làm ngay và luôn lúc này chính là tìm việc làm thêm để kiếm tiền thôi. Đúng vậy! Cứ như này là không xong rồi!

Thế là Quỳnh Nhi đã dành ra cả một ngày chủ nhật quý báu (vốn dĩ chỉ dùng để ngủ nướng đã đời) ngồi mày mò, tìm kiếm đủ các thể loại web giới thiệu việc làm. Nhưng tình hình là, công việc hấp dẫn thì có vô số nhưng họ không chuộng thuê học sinh cấp 3 thì phải. Đây, đến cả việc bán thời gian của một cửa hàng tiện lợi mà còn phải cân có bằng tốt nghiệp cấp ba nữa cơ á? Hừm, coi bộ hơi gian nan rồi đây!

Ôi thôi, tính sau vậy!

Một tuần học tập mới lại bắt đầu với khung cảnh trong xanh mát mẻ vào ban sáng, và trên tán cây xanh rợp kia là tiếng những chú chim non hót líu lo vang trời. Ôi thật thơ mộng làm sao! Và cùng lúc đó, dưới sân trường Nhật Tiến, một ngàn mấy con người đang rất “nghiêm túc” tham dự “tiết mục” chào cờ. Đúng là dù học ở bất cứ ngôi trường nào thì buổi chào cờ đầu tuần vẫn sẽ và mãi dài lê thê bởi những bài chia sẻ không bao giờ có điểm dừng của các thầy cô như vậy. Nó thâm nghĩ, nếu không tính tới 4 tiết Ngữ Văn tuần thì đây ắt hẳn chính là liều thuốc ngủ hiệu nghiệm nhất rồi.

Quỳnh Nhi từ lúc nghe thầy hiệu trưởng “tụng” bài ca quen thuộc đầu tiên thì mắt đã híp cả lại, cứ ngồi đó gật gà gật gù trông chả khác gì con lật đật một mồi. Haizzzz!

Đang phiêu du tận nơi đâu thì từ khắp sân trường đồng loạt vang lên tiếng vỗ tay hào hứng của các học sinh bên dưới, Quỳnh Nhi giật mình+ngơ ngác nhìn lên, thâm nghĩ “Tối tiết mục gì à? Sao tự nhiên xôm tụ quá vậy trời???”

Đúng như những gì nó nghĩ trong đầu, vài giây sau liền có hai cậu học sinh bước lên sân khấu, một cậu bạn có gương mặt rất sáng, đẹp trai ngồi ngời, cộng thêm cặp kính nhìn thư sinh khôi ngô. Ở nhưng mà đó không phải là Thế Nam sao chứ? Chà, không ngờ ngoài cái nhan sắc đáng bảo tồn kia cộng khí chất tuyệt vời, cậu ấy lại còn sở hữu nhiều tài lẻ như vậy, bảo sao bọn con gái không mê một chút! Hm, mà nhắc mới nhớ, bọn nữ lớp nó nãy giờ cứ phải gọi là xuýt xoa khen mãi, nó ngồi nghe cũng chỉ biết thờ dài chán nản.

Cậu bạn đi chung với Nam còn mang theo cả một cây guitar màu gỗ sáng bóng lên sân khấu, có vẻ cậu ta sẽ đệm đàn cho Nam hát thì phải. Yeahhhh! Vậy là cuộc sống tươi đẹp lại về với chúng ta rồi! Sau bao bài giảng chán ngắt chẳng chút thú vị thì một bài hát dù hay hay dở đi chăng nữa cũng sẽ làm sáng bừng lên tất cả. Huống hồ gì lại là cậu ấy hát chứ! Bất giác nó lại mong cho tiết chào cờ này có thể dài hơn chút nữa, chút nữa thôi...

Từng nốt nhạc réo rất êm đềm qua ngón đàn của cậu bạn kia đã làm cho cái nắng đang hùng hực đổ xuống dần được xoa dịu đi. Thế Nam ngồi cạnh cậu bạn, chân khẽ nhịp theo từng tiếng gõ thùng đàn, cậu cất tiếng hát, ánh mắt dịu dàng nhìn xuyên suốt từng người bên dưới.

“Tôi yêu xem một cuốn truyện hay

Tiếng chim hót đầu ngày

Và yêu biển vắng

Tôi yêu ly cà phê buổi sáng

Con đường ngập lá vàng...

...

Và tôi cũng yêu em

Và tôi cũng yêu em

Và tôi cũng yêu em

Yêu em rộn ràng, yêu em nồng nàn...”

Nó ngẩn ngơ nhìn Nam, về mặt say mê trong từng câu hát xen lẫn bởi ánh mắt dịu dàng của cậu ấy thật hút hồn quá đi mất. Otoke! Làm sao đây, chắc nó đã sụp hố của “soái ca” này mất rồi còn đâu!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Đi Xin Việc.

-Làm thêm hả? Ở đâu cơ?-nó ngạc nhiên hỏi. Thiên Kim khẽ cười, ánh mắt trong veo phẳng lặng ấy rất chi bình thản, có lẽ chỉ Kim mới có được. Nó nghĩ vậy!

Đang ngồi ở chiếc bàn quen thuộc dưới góc lớp của mình, gặm bánh mì, suy nghĩ vụ vợ chuyện hồi sáng thì thấy Thiên Kim đi xuống, nó bất giác cũng quay sang nhìn. Có vẻ cậu ấy là đang tìm nó rồi, lại còn cười với nó nữa kia. Chắc luôn!

-Nhi ăn sáng trễ vậy?-Kim đẩy cặp của tên Thái vào trong rồi nhẹ nhàng ngồi xuống. Cậu ấy khẽ cười với nó, một nụ cười rất đẹp, nhẹ nhàng và làm người khác cảm thấy an tâm. Nói thật, từ ngày khai giảng đầu năm, Quỳnh Nhi đã rất ấn tượng với cô bạn Thiên Kim này, không chỉ vì cậu ấy xinh nhất lớp, mà còn vì nụ cười của cậu ấy, nhìn là muốn yêu ngay thôi.

-Cảm ơn Kim nha! Tại sáng Nhi dậy hơi trễ thôi!-nó mặc dù trong lòng rất vui vì được nói chuyện với hoa khôi lớp nhưng vẫn cố tỏ ra không phản ứng mấy. Thích thú+kiềm chế -> mặt hơi đỏ^^-Mà Kim có chuyện gì muốn nói với mình à?-nó thấy thế cũng tiện thể hỏi luôn.

-À không, ờ mà cũng có đó!-Kim nói có chút ngập ngừng-Hình như Nhi đang tìm việc làm thêm hả?

-Ừa sao Kim biết?-ngạc nhiên tập 2.

-Mình nghe Trang nói á. Hi!-Kim khẽ cười-Vậy nên Kim tính hỏi thử xem Nhi có muốn làm việc này không, tại mình có quen một chỗ cũng...

-Làm thêm hả? Ở đâu cơ?-nó mừng rỡ như bắt được vàng, ánh mắt chăm chăm nhìn khuôn mặt Thiên Kim không rời.

-Cafe Green! A, đây nè!-Tốt rồi, sau một hồi đi lòng vòng hết cả xăng thì cuối cùng nó cũng đã tìm ra cái quán cafe mà Thiên Kim nói tới. Chà, không uổng công nó đội nắng đi, với cả màn quảng cáo vô cùng “tài năng” của Kim nữa, Green đúng là một nơi đáng để thử một lần đấy chứ. Cafe Green được bao quanh bởi một dãy hàng rào gỗ màu trắng, tuy đơn sơ nhưng lại làm cho những vị khách đã một lần tới đây đều có cảm giác rất nhẹ nhàng, an tâm. Các bức tường của quán được thay thế bằng những tấm kính trong suốt, hình như là loại chỉ nhìn được từ bên trong ra thì phải, chứ bên ngoài nhìn chúng hệt như gương soi bình thường thôi. Vì thế mà những tấm kính này cứ như đang vô tình phản chiếu lại một góc nào đó của thành phố này vậy. Thật độc đáo!

Có vẻ chủ quán là một người hiểu rất rõ về kiến trúc và xu hướng hiện nay. Green qua cách nhìn của Quỳnh Nhi không hẳn là một quán cafe năng động, náo nhiệt đặc trưng của các bạn trẻ, nó thậm chí còn mang cả nét mộc mạc, cổ kính mà những cô chú ở độ tuổi trung niên cũng rất ưa thích.

Đẩy cửa bước vào bên trong, nó khẽ giật mình khi nghe trên đầu mình là tiếng leng keng vui tai của một chiếc chuông nhỏ, là cái loại mà mấy bác bán “cà lem” hay treo trên tay lái mỗi lúc bán lại hay lác lác !^^ Nghe thấy tiếng chuông vang lên, những vị khách ngồi bên trong thay vì quay lại xem thì họ vẫn bình thản trò chuyện và uống trà, cafe. Có vẻ họ đều là khách quen, nó đoán vậy.

Từ quầy phục vụ bỗng vọng ra tiếng nói: “Kính chào quý khách!” Quỳnh Nhi bất giác nhìn sang và vô cùng lấy làm bất ngờ. Tại sao...lại là cậu ấy???

Thế Nam khẽ cười, một nụ cười kiểu không mấy ngạc nhiên, dường như đã dự được là sẽ dành cho nó từ trước rồi.

-Mình biết cậu sẽ tới mà! Thiên Kim có nói với mình trước rồi!-đặt li trà trước mặt Quỳnh Nhi, Nam sau đó liền nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế đối diện, dịu dàng nhìn nó.

-Vậy...vậy hả?-nó ấp úng-Xin lỗi, tại mình hơi bất ngờ thôi! Mà Nam làm thêm ở đây à? Mình thật không ngờ đó!-nó nhìn sơ qua cái tạp dề Nam đang mang trên người, cơ mà cái mớ bông hộc in trên đó trông có vẻ không hợp với cậu ấy cho lắm thì phải. Bởi vậy, lúc trước nó cứ tưởng Nam là cậu ấm của một gia đình khá giả nào đó, ai mà ngờ được cậu ấy cũng giống nó thôi. Thù vị thật!^^

-Haha, có gì đâu, lúc rảnh mình vẫn thường qua đây phụ mẹ mà!-Nam tỏ vẻ hơi ngạc nhiên nhưng sau đó lại cười hớn hở, kiểu rất lấy làm thú vị í.

Quỳnh Nhi tới đây là há hốc mồm được rồi. Người ta rõ ràng là cậu chủ của cafe Green cơ mà, tại sao nó lại có thể làm tương kì cục như vậy được chứ. Nó nghe vậy cũng chỉ biết cười trừ, đúng là có mắt mà chẳng thấy Thái Sơn gì hết trơn!-Ahahahahahaha!

Quỳnh Nhi cười, mặt rõ méo xẹo-Thế cậu có định tuyển mình không vậy, Thế Nam?-nó ngại ngần hỏi.

-À, ừm...-lại còn nghĩ ngợi, cậu ta không biết như vậy là đang dầy vò sự kiên nhẫn nhỏ bé của nó hay sao chứ. “Hm, chỉ mới đi xin việc làm thêm thôi mà mày đã run thế rồi, sau này sao có thể làm được việc gì lớn đây hả Quỳnh Nhi?”-HỈ! Tất nhiên là nhận rồi, tại quán mình cũng đang cần tuyển người gấp mà!

-Vậy hả?

-Ừm, nhưng mà ba ngày tới cậu sẽ phải thử việc đó, tất nhiên là không được trả lương đâu. Như vậy liệu ổn chứ?-Nam hỏi.

-Hehe, ok mà! Mình sẽ cố gắng hết sức, cảm ơn cậu chủ trước nhé!-nó mừng rỡ xen lẫn háo hức, khẽ đưa tay lên trán làm kiểu chào sếp trên giồng máy chủ bộ đội hay làm, trông hơi ngốc nghếch mà cũng có nét gì đó đáng yêu. Thế Nam nhìn nó chớp mắt vài cái, kiểu hơi bị ngạc nhiên í, nhưng rồi cũng lại cười tươi như lúc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Học Nhóm Thôi!

Vừa lái xe về tới cổng thì nó liền nghe thấy tiếng rồ ga ở phía sau, lúc quay lại nhìn thì đã thấy Minh Thái chạy đến bên cạnh rồi. Có vẻ cậu ta mới đi chơi bởi ở đâu về thì phải, đúng là thiếu gia mà. Suốt ngày chỉ toàn long nhong ngoài đường thôi.

Haizz, mạng tiếng sống chung một mái nhà bấy lâu nay nhưng có phải lúc nào Quỳnh Nhi cũng thấy mặt cậu ta đâu chứ, sáng đi học xong là phóng đi chơi một mạch tới chiều tối mới về. Minh Duy thì vừa về tới nhà là đã có gia sư chờ sẵn trong phòng ngủ rồi, từ trưa tới chập tối là ngồi chôn chân trong đó học miệt mài luôn, đồ ăn cũng được đưa tới tận răng cơ mà.

Nó cảm thấy nơi này dù có là biệt thự to bự đi nữa nhưng lại vô cùng lạnh lẽo, ở đây cả ngày thật chả có gì thú vị để làm hết, sáng hết ngủ dậy rồi đi học, rồi trưa lại ăn cơm, tối thì học bài. Thời gian gặp mặt nhau thường xuyên còn hiếm hoi chứ chưa nói tới chuyện ngồi xuống tâm sự với nhau. Ở cái nhà này lâu ngày chắc nó cũng buồn chán đến mức bị tụt ki luôn quá.

-Đi đâu về đó nhóc?-Thái nhìn một lượt từ trên xuống dưới nó, hm, đi đâu mà đầu tóc bù xù, lượm lượm thế không biết. Con gái con đưa gì mà...

-Có chút việc thôi, cậu không cần phải biết đâu Minh Thái à!-nó thần nhiên đáp. Vì biết là có kẻ cho cậu ta nghe đi nữa thì cũng có ích lợi gì nên thôi vậy. Hehe!

-Hm, bí mật quá ha!-Thái chặc lưỡi, nhìn nó bằng ánh mắt chán nản hết sức rồi mau chóng dắt xe vào bên trong. Quỳnh Nhi thấy vậy cũng đi theo vào.

Sáng hôm sau

-Cũng như mọi năm, lớp chúng ta vẫn sẽ tổ chức hoạt động nhóm để giải các bài tập và ôn tập thi học kì. Thôi không dài dòng nữa, bây giờ các bạn hãy lần lượt lên bốc thăm chọn nhóm đi. Ai bốc trúng con số giống nhau sẽ vào cùng 1 nhóm. Lẹ đi nào mọi người!!!-Nhật Nguyên thông báo cho mọi người xong xuôi thì khuôn từ dưới bàn giáo viên lên một thùng cactong nhỏ, bên trong chứa đầy những mẫu giấy nhỏ đã được gấp vuông vức một cách cẩn thận.

Xi xào xì xào...-mọi người sau đó liền đổ xô lên bóc cho mình một lá thăm, để xem xem mình vào nhóm nào, có đứa xinh trai đẹp gái nào trong nhóm không, có đứa học giỏi tốt bụng nào không (để chép bài ké chữ gì) và bla bla những chuyện khác. Nhưng thật ra ai chả biết học nhóm ở đây chỉ là hoạt động mang tính trá hình thôi, chứ cái chính vẫn là ăn chơi và xả stress sau mỗi giờ học. Haizz, hiểu quá rồi, học sinh với nhau hết cả mà!

Nó nhìn dòng người xô đẩy trên bục mà không khỏi bất lực. Học nhóm có gì hay ho chứ, vừa tốn thời gian, lại vừa phải tốn cả mớ tiền mua bánh kẹo ăn giữa giờ nữa. Không những vậy, đối với nó bây giờ thời gian không khác gì vàng bạc cả. Nó còn phải đi làm thêm, còn phải lên top 3 lớp nữa. Huhu, không hiểu cái bọn học sinh lớp này tại sao lại ham hố thế hả trời.

Với Quỳnh Nhi nó, tự học một mình tất nhiên vẫn là sướng nhất rồi!

-Ya, cậu không lên bóc thăm à?-buồn chán quá nên nó thấy vậy cũng nổi máu bao đồng lên, quay sang hỏi cái thằng con trai lười biếng, ham chơi ham ngủ đang nằm ườn ra bàn mà không hề quan tâm chuyện “thế sự” kia vài câu.

-Không muốn học thì coi làm gì?-Minh Thái tỏ vẻ hết sức “ngạc nhiên”, à không, phải là hiển nhiên mới đúng chứ. Đối với cậu ta, chuyện học hành hình như chẳng quan trọng gì mấy đâu nhì!

-Haha, thôi được rồi, để tôi lấy cho cậu vậy!-Quỳnh Nhi gật gù nhìn Thái, trên môi khẽ nở một nụ cười khinh khinh hết sức, giống kiểu “À quên hơ, cậu ta là như vậy cơ mà” í.

”Ông trời thật có mắt làm sao khi “khéo léo” thế nào lại xếp Minh Thái đúng ngay vào nhóm của nó. Một tên lười như cậu ta thì giúp được gì cơ chứ. Quỳnh Nhi nó có lẽ cũng đã phần nào biết được số phận của mình trong khoảng thời gian khó khăn sắp tới rồi ha. À vâng, thật hạnh phúc làm sao!”

Nhưng rồi ở cuối con đường hầm tối thui kia, một tia sáng đẹp đẽ chợt lóe lên, thật không khỏi khiến nó cảm thấy như được cứu thoát một lần nữa mà!

Tia sáng ấy chính là Mai Trang, cô bạn học siêu giỏi kiêm thủ quỹ của 11A2. Nhờ cậu ấy, chắc nó sẽ không phải chật vật với một đồng bài tập học búa thầy giao mỗi tuần đâu nhì!

Nhưng vẫn có một vấn đề thế này...

-Nhà mình có người già nên chắc không học nhóm được rồi. Vậy đi, chúng ta sẽ học tại nhà của Quỳnh Nhi! Chủ nhật sẽ bắt đầu! Giải tán!

-Nhưng mà...-nó còn chưa kịp nói gì nữa thì Mai Trang đã vác cặp ra về mất tiêu rồi. Hức, nếu cậu ta biết ngôi nhà nó đang ở và cái của anh em Minh Thái là một thì thật không biết chuyện quái gì sẽ xảy ra luôn á.

Quỳnh Nhi thật đang cầu nguyện nhờ Mai Trang kia không phải là một bà thím lảm chuyện--như bọn bạn gái (bạn là con gái) của nó ở quê, chỉ cần một đứa đồn thôi là sáng ra nguyên trường biết hết luôn rồi. À vâng, cầu mong, cầu mong..

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Học Nhóm Thôi!(1)

Vẫn như thường lệ ở biệt thự Trần gia, cứ sáng tinh mắt ra Quỳnh Nhi ta lại xách ống nước nhựa ra tưới cho khắp khu vườn ngập tràn hoa lá, cây cảnh xinh đẹp nhưng...héo queo.

Wow, thời tiết hôm nay thật là đẹp nha. Thích thật! Hiếm lắm mới có một bữa bầu trời trong xanh thế này. Nó tự nhiên lại cảm thấy khoan khoái lạ lùng quá trời quá đất. Thành ra vừa đứng tưới cây, nàng ta lại vừa hát hò vui vẻ, mặc cho giọng hát có nhiều...lỗi kỹ thuật--

Ở một diễn biến khác...

”Đây là nhà của Quỳnh Nhi lớp mình phải không ta? Chà, cậu ta nhìn vậy mà cũng là tiểu thư nhà giàu đấy, không phải dạng vừa đâu. Ồ, nhưng sao mình cứ thấy căn biệt thự này nó quen quen sao á, hình như đã từng thấy ở đâu rồi thì phải!”

Đứng trước cổng căn biệt thự, Mai Trang chần chừ mãi vẫn chưa chịu vào. Ngẫm nghĩ lại thì vẫn có cái gì đó không ổn, nơi này lúc trước nhớ là có tới một lần rồi thì phải. Huhu, nhưng hiện tại thì chả nhớ ra chút gì cả. Thôi vậy, cứ bấm chuông cái đã!

Ting...ting-Tiếng chuông cửa vang lên cũng là lúc Quỳnh Nhi tưới xong mấy chậu hoa nhỏ được đặt hai bên cầu thang. Nghe tiếng chuông, nó vội chạy ra mở cổng, thầm nghĩ chắc đã tới giờ bác Sen đến dọn dẹp rồi. Nhưng khi vừa mở cửa ra, nó bỗng giật cái mình vì ngoài cổng không phải là bác Sen giúp việc mà lại là nhóc bạn ngồi trước mặt nó ở lớp-Mai Trang. Hm, gặp bạn mà sao cái mặt Quỳnh Nhi có vẻ hơi kì lạ rồi. Miệng thì cười xoi xoi vui vẻ mà sao trán lại lấm tấm mồ hôi hột thế kia?

-Cái này người ta hay gọi là “Miệng cười mà lòng căng lắm!” nè!

-Ừa Trang, sao cậu tới sớm quá vậy?-nó hỏi cộng với một bộ mặt vô cùng ngạc nhiên nhưng không hề giả tạo đầu nha. Vì nó ngạc nhiên thiệt mà, không ngờ nhỏ nói là làm, nói tới là tới ngay và luôn.

-Ồ, tại ba tui có việc đi sớm nên tiện thể chờ tui qua đây luôn! Mà cậu mới ngủ dậy hử?-Trang nhìn một lượt tổng thể từ trên xuống dưới Quỳnh Nhi, ánh mắt tự nhiên có chút gian tà-_-!

-A haha! Ồ^^-nó “ngại ngần” nhìn nhỏ bạn. Ai mà nghĩ ở nhà nó lại thích cái style Pijama hường què này cơ chứ. Ồ nhưng nhìn cũng dễ thương mà, cứ phát huy vậy đi cũng được!

-Chà, nhà cậu đẹp quá nhì, vừa to lại vừa mát mẻ nữa, sướng thật ha!-ngồi trên chiếc xích đu gỗ màu trắng ngoài vườn, Mai Trang vừa hút ròn rột cốc nước cam Nhi vừa mang ra, vừa ngóng cổ lên nhìn khắp khu vườn với ánh mắt đầy thích thú và ngưỡng mộ. Nhớ lại lúc nhỏ, Trang vẫn thường ước được ở trong một căn biệt thự to oí là to, nơi đó có cả cây xanh như này này. Nhưng từ khi gia đình nhỏ chuyển tới sống ở chung cư hiện tại thì Trang đành phải tạm biệt ước mơ “giản dị” này thôi.

-Ahahahahaha! Cậu nói phải ha!-Quỳnh Nhi cười đau khổ. Khẽ vuốt nước mắt vào tim, nó thầm nghĩ “nếu đây mà là nhà của mình cũng mừng!”

Nó với Trang đang ngồi chơi xích đu và nhiều chuyện trên trời dưới đất các thứ thì “Ting...ting!”, tiếng chuông cửa bên ngoài lại một lần nữa vang lên. Quỳnh Nhi vội đi ra phía cổng, không quên ngoái lại thông báo cho nhỏ bạn: “Cậu đợi mình xíu nha, chắc bác Sen tới rồi đó, để mình mở cửa cho bác í đã!”

-Ồ ờ!-Trang gật gù, lại quay về với li nước mát lạnh của mình thôi. Vừa uống nhỏ lại thầm nghĩ: “Giờ này đáng lẽ con nhỏ đó phải mò tới từ lâu rồi chứ? Đừng nói là đi lạc nha trời!”

Vừa kéo cửa cổng ra, đập vào mắt nó lại là một bất ngờ to bự khác. Nhìn con người đang đứng bên ngoài, Quỳnh Nhi thật không khỏi ngạc nhiên qtqd: “Ừa? Sao cậu ta lại tới đây chứ nhì? Bộ có chuyện gì à?”

-Thiên...Thiên Kim?

-Ahihi! Mình quên chưa nói trước với cậu vụ này. Chuyện là bữa trước Kim có kêu tui xếp thêm cậu ấy vào nhóm mình thay ông Bình á!

-Vậy há???-nó ngạc nhiên đáp.

-Ừa nhưng hôm nay học ở nhà Minh Thái à? Sao cậu bảo tới nhà Nhi mà?-Kim ngây ngô hỏi.

-Cậu đang nói cái nời gì vậy Kim? Đây là nhà Nhi mà???-Trang ngờ ngạc trả lời, cũng không quên đảo mắt sang nó để tìm đồng minh.

-Ê, hai cậu đang làm gì ở đây vậy há???-Bỗng nhiên từ phía sau ba cô gái “nhiều chuyện” vang lên một giọng nam “trầm ấm”. Ba cô gái thấy vậy cũng nhanh chóng quay lại xem danh tính chàng trai. Nhưng kì lạ là, trước mặt họ giờ đây xuất hiện không chỉ một mà có tới hai chàng trai có gương mặt hết sức khá ỏ vì vừa bị đánh thức bởi mấy cái giọng eo éo của bọn nữ yêu kia. Thế là dậy sớm hơn dự kiến rồi. Hai cậu ta ghét nhất là bị làm phiền khi ngủ đây.

Haizz, nghĩ gì nảy giờ vậy, còn ai ngoài hai anh em “duệt thừa” Minh Duy-Minh Thái.

-Ồ hơ hơ! Giờ tới lượt nhỏ Mai Trang phải nở một nụ cười hết sức khá ỏ với con bạn “chủ nhà” dễ thương. Cô bạn (nó) không nói thêm được lời nào, chỉ biết gượng cười, cầm nín nghe Trang “hét” vào mặt. Ôi ôi, sáng chủ nhật, chắc vui!^^

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Rắc Rối Ấp Đến!

Sau khi “tường trình” hết mọi sự thật bấy lâu nay đã cất giấu thì Quỳnh Nhi nó tạm thời được nhỏ Trang buông tha cho một lúc. Tình hình lúc này là hai nhỏ con gái tui nó đang tụ lại chỗ gác sách lầu hai để tám chuyện. Hai gã trai kia có lẽ đã biến về phòng khò khò tiếp rồi. Còn nhỏ Thiên Kim vừa mới đi vệ sinh thì phải.

-Mà Nhi nè, tui thắc mắc cái này, Minh Duy có phải là cái cậu hotboy khối 10 học giỏi, đẹp trai gì đó, vừa lên cấp 3 đã làm mấy chị khối trẻ đồ ầm ầm mà mấy mụ lớp mình vẫn đang bàn tán không?

-Ồ, cậu đoán đúng rồi đó!-nó thờ dãi trả lời. Biết thế nào cũng hỏi mà!

-Trời, nhìn cũng bình thường thôi, có gì mà phải điên loạn lên chỉ vì cái tên công tử bột da trắng má hồng như bánh bèo đó chứ. Kì cục quá hà, gặp tui là tui...-vừa nói Trang vừa chặc chặc lưỡi ra chiều không phục. Đối với nhỏ thì mấy cậu trai có cơ bắp, giỏi thể thao và dù làn da có rám nắng chút cũng chả sao, như vậy mới càng thêm hấp dẫn chứ! Bởi vậy, thần tượng của nhỏ chính là Ronaldo và Messi. Còn mấy thành phần “mặt hoa da phấn” thế này có vẻ không phải gu của nhỏ rồi.

-Hahaha, vậy hả?-nó cười nắc nẻ thích thú. Thì ra quan điểm về cái đẹp và soái ca của nó với Trang lại giống nhau tới vậy. Nó mê giai thật, nhưng đẹp trai kiểu giống Duy nó mới gặp lần đầu, và dĩ nhiên cậu ta không phải thể loại của nó. Nên dù có ở chung một nhà nhưng để loạn lên vì một tên như thế thì cũng hơi khó khăn với nó rồi-Tui cũng đâu có thích gì mấy tên giống vậy chứ. Người gì đâu mà...

-Mà sao? Nói tiếp đi chứ? Cậu cũng phải công nhận là nhìn cậu ta yêu điệu như con gái ấy, lại còn...-Trang đang bận ngắm soi cái kệ chứa đầy sách trong góc nên cũng chẳng thèm liếc nó một cái nữa.

Bên cạnh đó, Quỳnh Nhi sau khi hùng hổ tính phán một câu đồng cảm với nhỏ bạn thì tự nhiên lại im bất một cách đáng ngờ, mắt mở trừng trừng nhìn cái người đang lù lù từng bước đi vào. Cậu ta tiến lại đứng sau lưng nhỏ Trang, ánh mắt ấy ngay cả một tia tốt bụng cũng chẳng có. Nó khều khều Trang, nhả nhỏ ra hiệu cho nhỏ cầm mồm vào nhưng có vẻ nhỏ không hiểu mấy thì phải!

Thôi thì Trang à, người ta nói trong 36 kế, bảy chọ dĩ nhiên vẫn là thượng sách. Vậy nên Quỳnh Nhi mình sẽ thực hiện lời dạy của người xưa ngay và luôn đây. “Ồ lại mạnh giỏi nha bạn tui!”, xin phép biến đây!

-Ê Nhi, cậu có chăm chú nghe tui nói không vậy hả? Ừa?-tốn công này giờ dùng toàn bộ công lực nhiều chuyện để dành bấy lâu của mình để kể chuyện cho nó nghe, vậy mà nó chỉ đáp lại bằng một sự im lặng kì lạ. Nhỏ Trang bực bội quay phắt lại nhìn nhưng chẳng thấy nó đâu cả, bù vào đó lại chính là khuôn mặt của Minh Duy, người bị nhỏ nói xấu này giờ.

Quác, quát-nhỏ nghĩ thấy mùi sát khí nồng nặc ở đâu đây thì phải. Tại sao Duy lại đứng lù lù sau lưng nhỏ, vẻ mặt lại còn có nét chế giễu ngạo tràn nữa.

Nhưng thực ra điều đáng nói tới bây giờ là khoảng cách giữa hai người họ đã gần quá mức quy định rồi. Bàn tay Duy vì đang tựa hờ lên giá sách chỗ Trang đứng nên đúng lúc Trang vừa xoay người lại, môi của nhỏ xém chút đã đập vào chiếc cằm “V-line” của cậu ta rồi. Trang chớp chớp mắt, đứng hình nhìn người con trai đang đứng trước mặt, nhỏ thầm nghĩ bụng: “Cái quái gì đây, sao cái cảnh sến rện này giống trong mấy bộ phim Hàn xềng quá vậy nè???”

Ở một diễn biến khác...

-Hú hồn! May mà mình nhanh trí trốn khỏi cái con người hắc ám đó, chứ không thì bây giờ đã...Ừc!-vừa thoát khỏi phòng sách, Nhi ngừng lại ôm ngực thở phào một trận.

Haizz, dù sao thì Minh Duy cậu ta cũng là con của cô chủ nhà, lời nói xem như cũng có trọng lượng nhất định ở nơi này rồi. Nếu ban nãy Quỳnh Nhi có lỡ lời nói điều gì không phải với “bạn f” thì không biết giờ đây số phận nhỏ bé này sẽ đi về đâu nữa...

Nghĩ mà cũng buồn, sống ở cái nơi mà ai cũng muốn thử một lần đặt chân tới như này nhưng trong thực tế nó lại phải chịu hai cái gông to bự, không ai khác lại chính là couple cậu ấm nhà này. Không hiểu sao được vậy luôn á!-Nhưng mà Thiên Kim đi vệ sinh gì mà lâu dữ vậy ta, cũng được 20' rồi! Còn ông Thái nữa. Học hành kiểu này là chết rồi!-nó thấy tình hình không ổn nên quyết định chạy qua phòng Thái tìm cậu ta.

Vừa định gõ cửa thì nó phát hiện cửa phòng này chỉ mới khép hờ thôi. Quỳnh Nhi khẽ nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào thì tự nhiên trong góc phòng chợt vang lên giọng nói của một đứa con gái:

-Cậu nói rõ đi Minh Thái, chuyện này là sao? Tại sao Quỳnh Nhi lại ở chung nhà với cậu chứ?-tiếng nói trầm nhẹ đó nó dường như đã quá quen thuộc rồi. Chính là Thiên Kim! Nhưng cậu ta vào đó làm gì? Quan hệ giữa cậu ta và Thái là gì? Và vân vân and mây mây những câu hỏi khác quần quanh tâm trí một đứa đang mãi đứng rình mò ngoài cửa như nó.

Thịch...thịch-không khí trong phòng lúc đó đột nhiên lại im bất đi, thật đáng ngờ. Vì quá tò mò nên quả tim nó này giờ cứ liên hồi đánh bộp bộp trong lồng ngực. “Bực bội muốn chết luôn à, muốn nói gì thì nói ra lẹ coi, làm gì mà nín luôn vậy chứ? Không biết tui đang hồi hộp lắm hả?”, một cảm giác bất rút của kẻ nhiều chuyện đang dâng trào trong lòng nó. Huhu, có ai hiểu thấu cho tôi không hả tròiiiiii?

-Cậu rình mò cái gì trong đó vậy hả Quỳnh Nhiiii?-Bỗng nhiên từ đằng sau, một giọng nói thì thào, ghé rón vang lên sát bên tai nó. Nó giật mình la lên: “Aaaaa!”

Sau đó thì...

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Cậu Có Sao Không?

-Bà bị điên rồi hả??? Nghĩ sao là um sùm lên vậy chứ? Có ai làm gì chưa mà la hả?-Minh Duy thật muốn thì thảo thì thăm thì thét vào mặt cái đồ hâm dở như nó. Thật tình chưa thấy ai đi nghe lén người ta mà lại la bài hải lên như bị cắt tiết giống nó. Nếu lúc này Minh Duy mà không nhanh tay bịt mồm và lòi xềnh xệch Quỳnh Nhi ra khỏi hiện trường thì chắc giờ này cả lũ đã bị đòi “se se” trong kia bắt quả tang tại trận luôn rồi.

-Eh, ai điên? Bộ tự xưng tui khủng hay sao mà la làng lên chứ? Ai bảo tự nhiên thì thảo vô tai tui làm gì? Nghe cứ như tiếng dưới âm ti, rợn hết cả da gà!-Quỳnh Nhi đáp, vẻ mặt vô cùng tỉnh bơ. Haizz, mặc dù là thừa biết bản thân sai nhưng xin lỗi đi, cứng đầu vẫn là bản chất khó bỏ của nó từ xưa tới giờ rồi!

-Nè, thôi đi! Hai cậu hết chuyện làm rồi à, suốt ngày cứ cãi nhau mãi vậy chứ???-Mai Trang sau khi đi một vòng thám thính mới quay lại phòng Nhi. Đang tính báo tình hình, nhưng xem ra cuộc cãi và giữa hai cái tên rồi hơi này vẫn chưa tới hồi kết thúc. Một mời ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn học, Trang không nói gì, chỉ gửi ánh mắt chứa đầy sự chán nản tới Minh Duy. Nhưng điều lạ là khi vừa thấy “người ta” nhìn sang thì cậu ta lập tức quay đi chỗ khác và quan trọng là đã ngoan ngoãn không nói thêm lời nào nữa. Tốt, vậy có phải ok hơn không, nó thăm ngưỡng mộ khả năng của Mai Trang, dù là ở trường hay ở nhà thì tiếng nói của nhỏ vẫn rất có trọng lượng.

-Mà rốt cuộc chuyện lúc này là sao? Giữa Thiên Kim với Minh Thái có chuyện gì à? Thấy tình hình trong đó có vẻ căng thẳng lắm à nha!-nó tò mò hỏi. Nghĩ kĩ thì hình như Trang và Kim chơi rất thân với nhau, vì lúc nó nhập học đã thấy hai “hotgirl” này lúc nào cũng kè kè cạnh nhau rồi. Chắc chắn sẽ moi được chút thông tin từ nhỏ này!

-Haizz! Cậu mới chuyển tới nên không biết, thật ra thì lúc trước Minh Thái và Thiên Kim..

Quác quác

-Các cậu về cẩn thận nha!

Đã trưa tới nơi rồi nên mọi người cũng phải ai về nhà nấy thôi. Sau khi tiễn các bạn ra tới cổng, Quỳnh Nhi và Minh Thái đi vào trong.

Tại phòng ăn

-Cậu bị sao vậy hả? Nhìn tôi bằng ánh mắt đó là có ý gì?-Minh Thái khó chịu nhìn Nhi. Cậu ta ghét nhất là đang ăn mà bị người khác nhìn chằm chằm như lúc này nè.

-Hả? À ừm, có gì đâu. Cậu ăn tiếp đi!-Đúng là từ khi nghe câu chuyện mà Trang kể thì tâm trạng Nhi có chút lộn xộn. Không ngờ Minh Thái cũng có lúc như vậy, thật khó mà tin được. Ngày mới gặp Thái, Nhi cứ tưởng cậu ta là một tên thiếu gia cứng đầu, khó chiều, lúc nào cũng lạnh lùng ơ thờ với người khác, lúc nào cũng ta đây đẹp trai nên chẳng coi ai ra gì. Nhưng thật không ngờ...

-..., ờ!-Minh Thái nhìn Nhi khó hiểu. Mọi khi ngồi vào bàn là nó sẽ quên hết tất cả mà ăn như bị bỏ đói cả tháng mà, nhưng hôm nay nó sao vậy, cứ ngồi suy nghĩ mông lung chuyện gì không biết-Mà nè, lát cậu có bận gì không?-Thái hỏi.

-Hừm, không bận, mà sao vậy?-haizz, chỉ mấy phút sau đó Nhi đã chứng nào tật nấy, lại cầm đầu ăn quên sự đời thôi. Người ta nói quá đúng: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”. Cái tật tham ăn thì sao mà bỏ được. Quỳnh Nhi vốn dĩ là người chứ đâu phải thánh!

-Thì đi đâu đó giết thời gian thôi. Ở nhà chán quá!-Thái thần nhiên nói.

-Cũng được!-nó đáp gọn rồi lại ăn tiếp.

-Mà nè, cái con heo này cậu ăn chậm chậm coi, ăn hết rồi còn tôi thì sao hả???-Thái bắt lực nhìn con nhỏ không có chút sĩ diện trước mặt. Haizz, nào nhìn xem, trong khi cậu mãi lo nói thì Quỳnh Nhi đã quét sạch luôn phần của cậu rồi kìa.

Chưa từng thấy ai lạ đời như Minh Thái. Trong khi biệt thự nhà cậu ta có hẳn gara to đựng chứa 2 “con xe” ô tô sang chảnh với mấy chục chiếc xe máy đủ thể loại thì cậu ta lại đòi đòi Quỳnh Nhi bằng chiếc Chaly màu hồng mà chủ nhân cũng chính là nó luôn. Thật không thể tin nổi! Với nó thì có lẽ không sao, nhưng cậu ta thật sự không thấy chuyện này quá kì quặc hay sao?

Quác quác

Khung cảnh lúc này là khi hai đứa đang dừng đèn đỏ trên con phố đông người vào lúc năm giờ chiều. Xe cộ vào ngày cuối tuần chen chúc nhau tất nhiên là không đếm xuể, nào là cha mẹ chở con đi chơi, nào là bọn học sinh rủ nhau đi xả stress sau một tuần học mệt mỏi. Tất cả đều đổ xô ra đường vào giờ này. Thật không hiểu cậu ta nghĩ gì mà lại rủ nó đi hóng gió ngay đúng lúc này cơ chứ? Cái này phải gọi là đi hít khói với hít bụi thì đúng hơn.

Dừng đèn đỏ đã nóng nay lại nóng hơn bao giờ hết khi có nó và Minh Thái. Chả là chỗ chiếc Chaly nó đang dừng có hẳn một tốp mấy em gái cỡ học sinh cấp 2, cấp 3 bao quanh. Mấy em í cứ chằm chằm nhìn người con trai đó, có mấy đứa ngại ngùng nên chỉ dám lén lút nhìn anh í rồi thì thảo gì đó với nhỏ bạn ngồi sau.

Nhưng nhìn Minh Thái bằng ánh mắt trêu mến đến thế nào thì các em í lại dùng ánh mắt đầy “tâm trạng” nhìn người con gái ngồi phía sau (là nó) đến đấy. Ôi trời, đòi thật bất công mà, tại sao hotboy lại luôn được thần tượng như vậy, trong khi mọi người quên rằng nó cũng là một nàng “hotgirl”???

-Chẳng phải tôi đã bảo cậu chạy xe của cậu đi rồi hả? Người gì đâu mà cứng đầu...-Nhi nói bực bội nói nhỏ vào tai Thái.

-Thì sao hả?-Thái dừng dừng, mắt vẫn dõi theo từng con số đang chuyển động trên hộp đèn tín hiệu.

-Cậu có biết bây giờ nhìn cậu “chuẩn men” lắm không hả, nhiều khi người ta còn tưởng hai đứa là “chị em bạn dẽ” của nhau thì khổ!-đúng vậy, tình cảnh mà một thằng con trai chở một đứa con gái trên chiếc Chaly màu hường xỉ tin dẫu thế này thật dễ khiến người ta có những suy nghĩ lệch lạc. Nó cảm thấy Thái quá dũng cảm khi dám công khai giới tính thật cho mọi người trong cái thành phố này cùng chiêm ngưỡng.

-Hừm, như vậy là được chứ gì?-Thái khẽ nhếch môi cười “gian”, suy tính gì đó trong vòng một nốt nhạc rồi sau đó thật nhanh với tay ra sau chụp lấy bàn tay của Nhi kéo tới trước ôm ngang eo mình. Khỏi phải nói, Quỳnh Nhi tất nhiên là vừa giật mình, vừa bị đơ mặt kiểu không biết chuyện gì xảy ra í. Không gian lúc đó tự nhiên lắng đọng nhẹ, bọn “yêu nữ” xung quanh cũng bớt xào xáo hẳn đi. Nói cách khác là tụi kia chắc cũng bị đơ và thất vọng tràn trề trong đó lắm đây. Người ta nay đã có bồ rồi, chắc chắn là bồ chứ không phải chở em gái hay bà chị hàng xóm đâu nha, vì rành rành là đang ôm eo nhau cứng ngắt mà. Nên ngưng mơ tưởng tại đây là vừa rồi mấy chế êiiii!

-Đồ điên này, cậu làm gì vậy hả?-Quỳnh Nhi bực bội đập vào lưng Thái mấy phát rõ đau. Vậy mà cậu ta cứ cười nham nhở chọc điên nó không là sao!

-Đèn xanh kìa, đi thôi!-Thái nói.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Đi Chơi Công Viên.

Vì hôm nay là cuối tuần nên các bậc phụ huynh thường ưa dẫn con cái của họ ra ngoài chơi để hưởng thụ một ngày nghỉ cho thoải mái. Và nơi được chọn thường là hồ bơi, quán ăn, công viên,...Nơi nó đặt chân tới cũng nằm trong số đó.

Công viên Sky

Tại quầy game tô tượng có hai cô cậu học sinh to xác đang ngồi cầm cúi tô tô vẽ vẽ giữa một đám con nít. Tụi nhỏ chắc thấy hai anh chị này có vẻ kì dị quá nên vừa quay sang lén lút nhìn vừa cười khúc khích lên. Nó thờ dãi chống cằm nhìn Thái, ánh mắt của nó lúc này đúng là đầy tâm trạng thật.

-Cậu cũng có nhiều cái lạ quá he Minh Thái!

-Lạ gì?

-Mấy cái trò con nít như này mà cậu cũng thích được nữa à? Không ngờ luôn đó!-vừa nói, Quỳnh Nhi vừa chọt chọt vào cục tượng Pikachu lờ lợt mà Thái đang tô một đồng màu nước lên. Bản gốc của người ta xinh đẹp mỹ miều bao nhiêu thì khi qua tay cậu ta liền thảm họa bấy nhiêu. Thật hết nói nổi!

-Trò chơi đầy trí tuệ vậy mà cậu bảo là con nít à? Đúng là không biết thương thức mà!

-Ồ, tôi bắt đầu sợ cái trí tuệ của cậu rồi đó Minh Thái!-nhìn “cô” Pikachu màu tím trên tay Thái, nó khẽ cười đồng cảm.

Và theo như cậu ta nói thì sau một lúc xả stress bằng cách tô tượng, bước tiếp theo nên làm đó chính là đi ăn “cà lem”. Hình như làm vậy mới đúng một thì phải!?

Trong lúc đợi Minh Thái mua kem quay lại, Quỳnh Nhi được dặn kĩ là phải ngồi yên trên chiếc ghế đá màu vàng đặt cạnh cái thùng rác hình con chim cánh cụt màu xanh dương. Đây thật đúng là một địa điểm dễ kiếm mà, đặc biệt lại còn rất nên thơ nữa chứ! (nên cái quái gì, bốc mùi thế cơ mà?)

Ngồi buồn không có việc gì làm, Quỳnh Nhi ta đành một mình vừa nhìn mây nhìn cỏ, vừa bàng quơ ngắm nghĩ đủ thứ chuyện trên đời. Rồi bất giác câu chuyện Trang kể lúc sáng lại sống dậy. Nó nhớ hình như nhỏ đã nói là...

-Thật ra lúc trước Thiên Kim và Minh Thái từng chơi rất thân với nhau, tới mức bạn bè và thầy cô ở trường còn tưởng hai đứa cặp bồ với nhau nữa kìa! Nhưng cứ mỗi khi hỏi tới là tụi nó lại chối à!

-Rồi sao nữa!

-Thì hai đứa đó chắc cũng có cảm tình nhau nhưng lại không chịu nói ra cho đối phương biết. Chuyện này cứ vù vù vù như vậy mãi cho tới một ngày đẹp trời kia, Thái quyết định dùng hết khả năng của mình để tỏ tình với Thiên Kim, vụ này hỏi đó cả trường đều biết mà. Khỏi phải nói vụ này nổi thế nào, nàng là hotgirl của trường, chàng cũng soái ca chẳng kém ai, hai người đó mà quen nhau thì đã sớm trở thành một cặp tiên đồng ngọc nữ rồi. Nhưng

mà...

-Nhưng mà sao??? Kể lẹ đi!

-Nhưng mà tui nghe nói Thiên Kim đã thắng thường từ chối Minh Thái trước mặt toàn trường làm cậu ta bề mặt quá trời! Vì chuyện đó mà cậu ta nghỉ học cả tuần luôn á!

...

Hic hic, nghĩ lại thì Minh Thái cũng đáng thương quá chứ. Mặc dù bề ngoài ngông nghênh khinh người là vậy, nhưng bên trong cậu ta lại rất yếu mềm. Bởi vậy, có lẽ từ nay nó nên đối xử với Minh Thái tốt hơn một chút để xoa dịu phần nào nỗi đau của cậu ta.

-Chị ơi!-mãi lo nghĩ ngợi lung tung, Quỳnh Nhi không để ý này giờ có người gọi mình. Ngược lên nhìn, nó mới phát hiện ra trước mặt mình là một cậu nhóc chừng 4-5t, khuôn mặt bầu bĩnh với nước da trắng bóc của nhóc tí này là thứ khiến nó ngẩn ngơ nhìn đầu tiên vì quá đáng yêu mà.

-Gi vậy nhóc?-Quỳnh Nhi khẽ cười, néo yêu đôi má căng sữa của cậu bé kia, nó thầm nghĩ, thằng nhóc này mà lớn thêm chút nữa chắc sẽ khiến nhiều cô chết lâm đây!

Cậu bé không nói gì, chỉ kéo tay nó ra hiệu đi theo mình. Nó mặc dù ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng cũng đành chiều cậu nhóc vì đôi mắt long lanh ngấn nước như vừa khóc rất chu choe (cute!) của cậu ta (không biết cái này có gọi là đại trai không nữa?).

Ồ nhưng không phải ban nãy Minh Thái đã dặn là không được đi đâu khỏi đó cho tới khi cậu ta tới hay sao???

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Cậu Ta Còn Thua Một Thằng Nhóc Nữa!

Mãi một lúc sau Thái mới quay lại với hai lon pepsi trên tay đã bớt lạnh hơn trước. Tính là mua kem nhưng khách tới đó xếp hàng rất đông, đứng đợi mãi vẫn chưa mua được nên cậu ta đâm ra sốt ruột. Thôi mua nước uống vậy, kem để khi khác cũng được!

Thế nhưng khi quay lại đó thì cậu mới phát hiện ra là Nhi đã đi đâu mất tiêu rồi. Minh Thái lúc đầu còn bình tĩnh ngồi ghé đá đợi nó thì lúc sau đã bực bội găng tên nó nơi cuống họng rồi.

"Quỳnh Nhi, cậu được lắm, dám cho bốn thiếu gia leo cây à? Cậu nhắm mà trốn kĩ vào, để tôi tìm ra cậu xem..."

Mặc cho Minh Thái hù dọa như thế nào, bóng dáng Quỳnh Nhi mãi vẫn chẳng thấy đâu. Không lẽ nó về nhà trước rồi? Không lí nào như thế được...

Minh Thái bắt đầu sốt ruột, cậu ta quyết định đi một vòng sân cỏ quanh đó tìm con nhỏ ngốc chẳng may đi lạc mất rồi. Một vòng, rồi hai vòng, vẫn chẳng thấy đâu. Bộ nó đã bốc hơi lên mây mất rồi sao? Hay là thật sự có chuyện gì...

-Quỳnh Nhi, rốt cuộc cậu ở đâu vậy chứ?-Thái ngồi bệch xuống nền cỏ xanh mát thở hồng hộc, đầu cậu ta lúc này đã bê bết mồ hôi rồi. Nhưng Thái lại không để tâm tới hình tượng của mình hiện giờ nữa, cái cậu cần biết là rốt cuộc con nhóc đó chôn chân ở cái nơi quái quỷ nào mà mãi vẫn chưa chịu ra. Đến cả tình huống xấu nhất là Quỳnh Nhi bị bọn xấu bắt cóc cậu ta cũng nghĩ tới luôn rồi, nhưng xem ra đây là tình huống bất khả thi nhất, vì ai chứ Minh Thái thì biết rành con nhỏ đó giỏi võ "mèo" tới cỡ nào mà. Lúc trước người làm cậu ta xem bê đầu không ai khác cũng chính là nó.

"Nghĩ kĩ đi Minh Thái, ở đây còn chỗ nào mà cậu chưa tìm qua không?"

-Chị xinh đẹp ơi, bao giờ mới xong vậy ạ?-sau lưng Minh Thái, một cậu nhóc nhỏ xíu đang kiễng chân nhìn lên cái cây to ơi là to, cao ơi là cao được trồng giữa sân cỏ, ánh mắt cậu nhóc í không hẳn hướng tới những tán cây kia, mà là cô gái nhỏ ngồi vắt vẻo trên đó kia. Cô gái đó đang cặm cụi nhích mình qua từng khoảng không để tới được chỗ cậu nhóc nói. Nhưng xem ra việc này có vẻ hơi khó khăn rồi. Bằng chứng là từ nãy đến giờ cô gái ấy vẫn chưa thể với tới được quả bong bóng yêu quý kia của cậu bé.

-Từ từ đã nhóc, leo cây có phải ăn mì gói đâu mà đòi lẹ?-cô gái trẻ khó khăn nói.

Ồ này, giọng nói này sao nghe cứ quen quen vậy ta?

Minh Thái vừa nghe tiếng í ới trên đó là đã quay phắt lại nhìn. Trời ạ, là Quỳnh Nhi, thì ra nãy giờ cậu ta ở trên đó...

Mc Donald store(nằm ngay bên cạnh công viên).

Có lẽ vì hôm nay là cuối tuần nên quán khá đông khách, đa số là các bậc phụ huynh đưa con đến ăn uống sau khi lượn một vòng hết mấy khu trò chơi hấp dẫn trong công viên.

Ở cái bàn nằm khuất trong quán ngay cạnh cửa sổ, có hai cô cậu học sinh cấp ba cùng với một thằng nhóc mẫu giáo chừng 5-6t đang vui vẻ ăn bánh uống nước cùng nhau. Còn ai ngoài nó với Minh Thái nữa chứ.

Đáng ra giờ này hai đứa đã mò về tới nhà rồi, nhưng cậu nhóc kia tự nhiên đói bụng, nằng nặc đòi vô đây ăn, vừa hay lúc đó nó cũng đói nên quyết định tập vào ăn luôn.

Mà sao càng nhìn tụi nó càng thấy giống một gia đình nhỏ ấm áp vậy chứ, cậu nhóc giống đứa con, còn nó với Minh Thái thì giống...Ồi xùy xùy, nghĩ gì vậy???

Mấy cô chú ngồi quanh đó nhìn qua bàn bên này rồi tự nhiên tủm tỉm cười, làm nó cũng bất giác cảm thấy kì kì! Mà thôi, bây giờ phải tập trung chuyên môn ăn uống thôi, những chuyện không liên quan cũng nên bỏ qua một bên.

-Nhìn tôi bằng ánh mắt đó là ý gì hả???-cắn một miếng ham-bơ-gơ to bự tới méo miệng, Quỳnh Nhi bắt đầu giở cái giọng “chanh chua” lên mặt với tên Minh Thái.

”Đúng là cái đồ, cái đồ, hừ, thật chẳng còn lời nào có thể nói được với cái đứa đại nghịch như cậu, Quỳnh Nhi à!”-Minh Thái vừa khuấy khuấy li cafe của mình vừa lườm mắt nhìn con nhỏ tinh như ruồi kia. Trong khi cậu tắt tả chạy ngược chạy xuôi tìm nó khắp nơi thì đằng này nó lại còn có thời gian leo trèo hái hoa bắt bướm cho thằng nhóc kia. Rảnh hơi, đúng là rảnh hơi mà!

-Anh không được la chị xinh đẹp của em!-cuối cùng thì cậu nhóc kia cũng đã chịu lên tiếng lấy lại chút công bằng cho nó rồi. Nói gì thì nói, này giờ nó cũng đã tốn không ít công sức để lấy lại quả bóng bay cho nhóc mà!

Không những vậy lại còn quen được một tiểu soái ca thế này, cuộc đời Quỳnh Nhi nó còn gì may mắn bằng nữa đây chứ!

-Phụt!-Minh Thái xém sặc khi nghe ba từ “Chị...xinh...đẹp” từ miệng cậu nhóc kia thốt ra-Nhóc biết gì mà bênh vực nhỏ đó hả?- “cựu” soái ca đây cau mày, sau 1s suy nghĩ đã nhanh tay phản công bằng cách búng trán con trai nhà người ta “tách” một phát ngon lành.

-Nè, làm gì vậy?-Quỳnh Nhi nhăn mặt nhìn Thái, ai đòi đàn ông con trai lớn già đầu rồi mà còn đi đánh một đứa con nít như vậy. Nó xuyết xoa vuốt ve cái trán nhỏ đang đỏ ửng lên vì bị búng của nhóc, ánh mắt ân cần và không khỏi xót xa nhìn cậu nhóc, miệng thì không ngừng thổi phù phù vào vết đau kia.

”Ồ hay, người phải than vãn bây giờ là mình mới đúng sao?”-Minh Thái bất mãn nhếch môi nhìn hai con người kia, trong lòng cậu mặc dù luôn tự nhủ là không được chấp nhặt con nít, nhưng sao cậu vẫn thấy thẳng ranh con này khó ưa vậy chứ, lại còn giả bộ ngây ngô đáng thương nữa à? Dễ sợ!!!

Nhóc tí được tí ti xinh gái nuông chiều hết mức thế này tất nhiên là đang hứng chí cười toe toét lắm rồi. Minh Thái thì thiệt thòi hơn, cậu ta chỉ nhận được cái là lưỡi ma lạnh của thằng nhóc này thôi. Ừ, từ đầu cậu vốn đã chẳng lấy được tí xíu cảm tình nào của nhóc rồi. Thật đáng thương mà!

-Cậu cũng giỏi dụ con nít quá ha!-trên đường về Minh Thái không quên gọi lại khoảnh khắc buồn cười ban nãy...

Sau khi gửi cậu bé lại chỗ bác bảo vệ,

nó và Minh Thái ra về. Thấy vậy, cậu nhóc liền chạy tới đưa cho nó một tấm card, trong đó là số điện thoại và địa chỉ của cậu.

-Em là Bảo Nam, sau này chị có việc gì cần giúp thì phải gọi cho em đó. Coi như trả công cho chị đã dẫn em đi chơi hôm nay. Vậy nha!

...

-Cười gì chứ? Em ấy đáng yêu vậy mà, mới nhỏ xíu mà đã ga lăng vậy rồi, ai như anh em cậu!-nó đứng khoanh tay, nhếch môi cười khinh cái tên thiếu gia to xác đang ngồi yên bình trên chiếc Chaly màu hường kia.

Minh Thái khề chau mày, sâu trong ánh mắt của cậu ta còn có mấy tia khó chịu kèm ganh tị trong đó. Hừ, từ khi sinh ra tới giờ đây là lần đầu cậu bị người ta so sánh với một thằng nhãi ranh như vậy đó. Bảo sao không bực mình cho được. Cậu hắng giọng rõ ga, chiếc xe nhỏ theo đó cũng phóng vút tới trước làm nó xém nữa đã đập mặt vào lưng tên Minh Thái đó rồi. Tới lúc này nó vẫn cho rằng quan niệm của mình không hề sai, cậu ta thật chẳng ga lăng một chút nào, còn thua cả một đứa con nít.

Vậy là ngày cuối tuần cũng đã trôi qua với vô vàn sắc thái cảm xúc khó như vậy đó...

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Hai Đứa Mình

Từ hôm phát hiện sự thật “kinh hoàng” là Quỳnh Nhi đang ở chung nhà với Minh Thái, thái độ của Thiên Kim và Mai Trang, đặc biệt là Thiên Kim có chút kì lạ. Bằng khả năng linh cảm thần sầu, nó luôn cảm thấy từng nhất cử nhất động của mình luôn bị nhỏ để ý thì phải.

-Dạo này Nhi làm việc ở Green thế nào rồi?-Kim hỏi, ánh mắt có vài phần kém tự nhiên.

-Hả? À ừm, cũng được cũng được!-nó cười gượng gạo.

-Hai cậu sao vậy, không ăn là tui ăn à!-nói rồi, Trang không kiêng nể đồ mớ bím bím còn lại trong bịch vào mồm. Hừ, coi cái vẻ mặt thỏa mãn của nhỏ kia. Hai cô nàng kia sau màn “liếc mắt đưa tình” đắm đuối xong, lúc quay lại đã chẳng còn gì để ăn nữa rồi!

-MAI TRANGGGG!-tiếng hét vang trời cuối cùng cũng đã cất lên.

Cafe Green

-Cho một Matcha kem đi ạ!

-Em vui lòng đợi trong giây lát, sẽ có thức uống ngay nha!

Hôm nay Thế Nam có dịp thay anh Minh đứng quầy pha chế để phục vụ khách. Bảo sao mà mấy em nữ sinh từ lúc tan học đã chẳng kéo tới đông vậy chứ!

Trời về chiều rồi, ngoài trời do đó cũng đã tắt hẳn nắng, nhường chỗ cho những ánh đèn đủ màu sắc bắt đầu mọc lên. Khung cảnh này càng làm cho Quỳnh Nhi cảm thấy...đói bụng^^. Phải chi bây giờ được ăn một cái bánh bao thịt to thế này này (tưởng tượng), uống một cốc coca to thế này này (tưởng tượng) thì sướng phải biết. Nhưng sao có thể, khi nó đang trong ca làm và quan trọng là phải miệt mài lau bàn thế này!?

Thôi thì để mấy thứ đó cho cuối tháng vậy! Huhu, nhưng mà...

-Tan làm đi ăn chút gì ha Nhi?-Thế Nam vừa rửa tay một chút đã liền mang khăn ra phụ lau bàn với nó. Quỳnh Nhi ngạc nhiên nhìn Nam, một tia hạnh phúc từ đầu chọt le lói trong đôi mắt to của nó. Vậy là nó sắp được đi ăn với Thế Nam hay sao? Hu-rây! Như vậy thì còn gì bằng nữa^^.

-Ok ok!-nó nhìn cậu cười rõ tươi, ánh mắt vui vẻ lạ lùng, nhưng đáp lại nó chỉ có vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên của Thế Nam.

-----Tan làm-7h tối-----

-Mình đi thôi Nam!-sau khi vào trong thay đồng phục của quán ra, Quỳnh Nhi đeo lại túi rồi tung tăng ra ngoài. Thế Nam này giờ vẫn đang đợi nó trước cửa, vừa thấy nó, Nam liền gật đầu cười.

Thế nhưng, chưa đi được bao xa thì..

-Thế Nam!-từ phía xa, một cô gái trẻ vội vàng chạy tới chỗ nó và Thế Nam. Thấy Nam, cô gái ấy liền cười nói, khoác tay cậu vui vẻ, không hay đến sự có mặt của nó lúc đó. Cho tới khi thấy ánh mắt khó xử của cậu nhìn về phía kia, cô mới nhận ra.

Nhìn Quỳnh Nhi bằng ánh mắt hết sức ngạc nhiên, cô gái, à không, chính xác đó là Thiên Kim->cô bạn học cùng lớp của nó khẽ cười, hỏi:

-Ủa Nhi, chưa về hả? Không phải tan làm này giờ rồi à?-theo nó thấy thì đây có lẽ không đơn giản chỉ là một câu hỏi thông thường đâu.

-Giờ mình cũng tính về nè, mà Kim tới đây kiếm Nam à?

-Hi, bữa nay Kim hơi chán nên tính qua rủ Nam đi ăn vặt đó mà!-Kim cười, vẫn là nụ cười thánh thiện và dễ thương mà nó thường thấy-Đi ha Nam?

Cậu nhìn Kim, đành bất lực gật đầu, ánh mắt cậu dịu đi thấy rõ, kèm theo đó là nét cung chiêu mà nó chưa thấy bao giờ ở Nam.

-Nhi rảnh thì đi chung với hai đứa mình nha, càng đông càng vui mà!-Nó khẽ cười, đành đi chung vậy.

Cơ mà, ba từ “hai đứa mình” mà Kim nói nghe nhẹ nhàng dễ sợ, ai không biết chứ với nó thì chỉ bấy nhiêu với nó đã đủ nghi ngờ mối quan hệ của hai người này rồi. Cứ nhìn thái độ của Thiên Kim đi, suốt buổi lúc nào cậu ta cũng khoác tay Nam không rời, ngồi ăn thì luôn chọn chỗ ngay cạnh Nam, để nó ngồi bơ vơ ở đó. Phải vậy chứ, người đi chung như nó vốn dĩ cũng chỉ là người phụ họa thêm cho cuộc vui của hai người họ thôi. Nhưng guom đã, không phải cụm từ “Hai đứa mình” đó đáng ra là chỉ nó với Nam à, sao bây giờ lại thành ra thế này???

Sau khi đi càn quét bốn năm hàng quán gì đó thì bây giờ, nó đã ôm cái bụng no căng một mình một ngựa về tới nhà. Thiên Kim thì tất nhiên đã được hoàng tử Thế Nam hộ tống nên khỏi bàn tới.

Hôm nay được dẫn đi ăn toàn món ngon này, lại còn được bao thầu toàn bộ này, nhưng sao nó cứ cảm thấy không mấy thỏa mãn vậy nhỉ. Cảm giác cứ trống rỗng thế nào ấy, bức thật!

-Hế lu bà chị, bữa nay về sớm ghê nha!-Mới vào trong đã thấy hai anh em nhà này đang chơi game video gì đó rất hoành tráng rồi. Thấy nó, Duy đã đơn đã chào đón rồi, Thái thì chỉ liếc nó một cái rồi lại nhìn vào màn hình.

-9h rồi chứ sớm sủa gì?-nó mặt mới cất giầy lên kệ-Cô chưa về hả Duy?

-Mẹ đi dự tiệc trong cty rồi, chắc khuya mới về! Ăn tối chưa? -Duy ngừng chơi, liền đó chạy lại chỗ Nhi, à há, có mùi thơm, chắc chắn là đồ ăn rồi! Thấy vậy, cậu nhanh nhẩu chìa tay xin quả từ bà chị. Nhưng không may thay liền bị nó néo cho một phát nhức cả tai.

-Bánh bao nè, ăn đi!-nó tới đưa túi bánh cho Minh Thái, không quên lấy một cái quăng qua cho Duy rồi đi thẳng lên lầu. Thái ngoảnh đầu lại nhìn nó, cậu chỉ kịp hỏi: “Không ăn à?”

-Ăn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Quỳnh Nhi Thật Không Dễ Khuất Phục!

Càng nghĩ càng thấy lạ, rốt cuộc giữa ba người: Minh Thái, Thiên Kim và Thế Nam là kiểu quan hệ gì đây chứ? Bữa trước Kim đã tỏ thái độ hơi bức bối khi nó với Minh Thái ở chung nhà, Nhi còn nghĩ Kim lúc đó đang ghen nữa cơ. Nhưng ban nãy nhỏ lại chạy tới choàng tay, cười nói thân mật với Nam. Vậy là sao?

Ôi trời, lúc này nó thậm chí còn nghĩ tới một cảnh tượng vô cùng lảm li bi đát mà chỉ trong mấy bộ phim Hàn Quốc mới có: Nữ chính vướng vào cuộc tình ngang trái với hai chàng hoàng tử vô cùng đẹp trai, nàng buộc phải lựa chọn một trong hai. Và rồi...

Haizz, thật tội nghiệp cho chàng trai đó (í là Minh Thái!), nói cậu ta đẹp thì đúng là có một chữ đẹp, nhưng so với Thế Nam nhà người ta, Minh Thái đó chỉ đáng đi theo xách dép mà thôi. Soái ca hay không còn thua nhau cái khí chất nữa Thái, cậu vốn dĩ chỉ được cái đẹp hình thức thôi! Thế Nam người ta vừa học giỏi lại vừa chăm làm nữa...Cũng là thiếu gia như nhau mà sao tên Minh Thái đó chả được cái gì hay ho cả (ừ thì trong mắt nó là vậy). Đã lười còn ham chơi, để cô Tâm la hoài mà chẳng chừa.

THUA!

Nói chung, nếu Quỳnh Nhi là Thiên Kim thì chắc chắn nó cũng sẽ chọn Thế Nam thôi. Mặc dù hơi có lỗi với thiếu gia Minh Thái nhưng mà...kệ đi!

Một ngày gần cuối năm đầy bận rộn...

Lớp 11A2 có tận hai bài kiểm tra 1 tiết. Nó thật chẳng hiểu nổi cái thời khóa biểu chết tiệt này, xếp kiểu gì mà ngày thì khỏe kinh khủng, toàn “phải” ngồi chơi, ngày lại để ba bốn môn học bài chất chồng chồng lên nhau như vậy. Thử hỏi có dễ nổi điên không?

Giống hôm nay nè, ngoài mấy tiết phải học bài cũ ra, nó còn phải chăm chăm học một toán-một sử siêu khó trôi cho bài kt nữa. Dù đã tính toán trước hậu quả, học bài cách đó mấy ngày nhưng tới đó nó vẫn phải vắt chân lên cổ mà chạy.

Sử coi như tạm ổn, còn toán thì...Haizz, sáng nay trước khi đi học nó có khẩn thần tài thổ địa rồi, không biết sao nữa...Nó ngu nhất môn Toán mà...Thề luôn, môn nào nó cũng ổn, trừ Toán ra...

Giờ kt Toán

-Làm bài cho nghiêm túc, đứa nào ngộ nguậy coi chừng tui đó. NGHE RÕ CHƯA?

-Daaaaaaa!-cả lớp đồng thanh.

Đúng như lời cô nó nói, từ lúc đánh trống tới giữa giờ làm bài, trong lớp không có lấy một tiếng động dù là nhỏ nhất. Quỳnh Nhi cầm đầu làm như bị chó rượt, cố gắng xử mấy câu nằm trong tầm kiểm soát. Yeah! 4đ nắm chắc trong tay. WHAT, 4đ? Giẫm phải phân rồi >_

Và thế là cô gái ấy đành chọn việc cắn bút làm nguồn vui để chờ tới hết tiết. Hừ, nó cũng muốn làm cho xong bài làm chứ, nhưng thử nhìn đi, đề như **** í, chắc chỉ mấy đứa “thánh sống” trong lớp mới giải nổi.

Ngồi nhìn vu vơ khắp lớp, nó tự nhiên lại nhoèn miệng cười vô cùng đắc ý, “hmm, dù sao mình vẫn hơn tên Minh Thái kia, cậu ta thậm chí còn chưa đọc

đề là đã đo bàn rồi. Ta nói, cậu thiếu gia đó chả làm được cái gì ra hồn đâu, ngủ với cả ăn chơi thì may ra...

-Lo làm bài đi, còn 15' nữa thôi đó!-cô lại nhắc.

Kì này chết chắc rồi! Chấp nhận đi Quỳnh Nhi à, giờ mày có rặn cả buổi cũng chả thêm được chữ nào hay ho đâu, thôi thì học tập bạn Thái, lấy giấc ngủ làm nguồn vui vậy.

Đúng lúc nó đang tính buông bỏ tất cả để làm một giấc thì tên Minh Thái đó tự nhiên lồm cồm bò dậy, lại còn cầm bút chép thao thao bất tuyệt vào giấy làm bài nữa chứ. Thật không thể tin nổi, Quỳnh Nhi ngồi dậy giụi mắt như không tin vào cảnh tượng trước mắt mình nữa. Minh Thái? Làm bài? Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Chép được một hồi, Minh Thái lại buông bút, im lặng chống cằm liếc sang nhìn bài nó, ánh mắt đó lóe lên tia khinh khinh. Lúc sau cậu ta kiểm đầu ra mảnh giấy, liền viết vào đó mấy chữ rồi nhẹ nhàng dịch sang chỗ nó.

”Bí rồi chứ gì? :D”

Nó đọc xong liền lia mắt sang bài của cậu ta. Gì đây, dày đặc chữ? Cậu ta viết cái quái gì mà dài dủi vậy không biết...

Tình thế lúc này đang rất gấp rút, nhưng nó thật sự không thể vì vài con điểm mà đánh mất chút sĩ diện nhỏ bé còn lại cho cái tên heo lười kia. Hừ, không được Quỳnh Nhi, không được!

”Không cần!”-nó đáp trả.

”Chà, mạnh dủi ta. Coi cậu chịu được bao lâu. Đáp án tôi để đây, khi nào cần cứ nói.”-”thông báo” cho Quỳnh Nhi xong, Minh Thái liền đặt một tờ note nhỏ cạnh bài làm của mình, không quên lấy tay che lên trên. Nó đọc xong tâm thư, tức muốn học máu. Cậu ta lại còn dám thách nó à, được lắm. Tôi không xem, nhất quyết không xem, Quỳnh Nhi này một lòng không khuất phục trước kẻ địch.

Nhưng nếu chỉ nhìn một chút thì chắc...KHÔNG ĐƯỢC!!!

-Còn 5!-cô Toán lại thông báo. Trong lớp đã có tiếng buông bút, động thái này càng làm tâm trạng nó sôi trào lên không khác gì đang ngồi trên chảo lửa vậy. Huhu, chỉ còn 5' thôi ư? Chẳng lẽ đòi nó lại chấm dứt tại đây luôn sao?

Minh Thái gõ bàn cộc cộc, thú vị nhìn cái bản mặt lo đến phát khóc của nó. Haizz, con nhỏ ngốc nghếch đó, cũng bướng lắm chứ chẳng vừa gì đâu.

”Tôi thua cậu rồi, đưa phao đây!”-Quỳnh Nhi quẳng tờ giấy lúc nãy qua chỗ Thái. Cậu ta đọc xong, không quên ngoác miệng cười nham nhở:

”Đồ ngốc!”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lại Là Thế Nam!

-Cái gì? 10đ? Có lộn không vậy?

-Không lộn đâu, là thật đó nha!-Thái cười nham nhở, ngồi gõ gõ bàn nhìn Nhi kiểu đắc thắng lắm đây mà. Nghĩ cũng đúng, trong lớp chỉ có một mình Minh Thái cậu đạt mức điểm tuyệt đối, tất nhiên là người nào đó được dịp xỉ xỏ với nó rồi.

Mặc dù chép bài của Thái, nhưng nó chỉ được 9đ thôi, hình như chỗ nó tự làm bị sai, chứ không thì...

Dù sao nó vẫn cảm thấy có cái gì đó rất là sai ở đây.

Hình ảnh Minh Thái lười học, suốt ngày ngủ gà ngủ gật trong lớp đã cắm sâu vào tiềm thức của Quỳnh Nhi từ bấy lâu nay rồi. Kêu thay đổi ngày một ngày hai tất nhiên là không thể. Nhưng ai mà ngờ cậu ta tự nhiên lại một bước vụt sáng đến khó tin trước mắt nó như vậy chứ. Giống như thấy chim cánh cụt bay trên trời hay con rùa đang xách giỏ chạy vậy đó, nó thật không thể tưởng tượng nổi mà!

-Tại cậu không biết thôi, Minh Thái cậu ta coi lười nhác vậy chứ điểm tổng kết mỗi kì lúc nào cũng vào top 5 của lớp này đó! Đừng xem thường!-lời lớp trưởng chính miệng nói ra tất nhiên là Quỳnh Nhi phải tin rầm rập rồi. Nhưng...

Người xưa thường nói “Học thầy không tày học bạn”, chẳng lẽ lại đang nói tới tình thế lần này của nó sao? Tầm sư học đạo là việc phải làm, nhưng ai cũng được, có sao cứ phải là cậu ta-cái tên lười có tiếng đó?

Kết lại một câu: Ôn tất nhiên phải trả, nhưng tính tới hôm nay Quỳnh Nhi đã mắc nợ ân tình của tận ba vị ân nhân rồi nha, haizz..

buổi chiều đó-tại biệt thự Trần Gia

Như thường lệ, hai cô nàng hotgirl của lớp (Mai Trang+Thiên Kim) lại tới học nhóm với nó và Minh Thái để ôn tập cho bài kiểm tra cuối kì.

Bây giờ là tiết mục giải lao. À vâng, không biết mấy nhóm kia thế nào chứ nhóm này thì luôn luôn có vô số những tiết mục tương tự như vậy.

-Lát có ai chờ chị về không?-Duy đứng tựa vào tủ lạnh, mỉm cười dịu dàng, ga lăng đưa chai nước cam đã vặn sẵn cho Mai Trang. Hm, nếu lúc này Quỳnh Nhi có ở đây thì chắc nó đã không nghĩ ngợi gì mà sồn da gà và la oai oái lên vì cái thái độ “chuẩn” ngôn tình sến rện này của cậu ta.

-Không. Chỉ đó?-Trang hỏi hột nhìn Duy rồi nhanh tay đón lấy chai nước đem tu ừng ực.

-Để tôi chờ chị về...!

”Khúc...khúc...khúc”-chưa kịp nghe hết câu, Mai Trang đã xém nữa lên con sắc mà phun hóp nước trong miệng vào mặt Duy rồi.

Thằng nhóc này lại bị gì nữa không biết, tự nhiên lại đòi chờ về, bảo sao nhỏ không giặt mình mà sắc súa cơ chứ. Haizz, từ cái bữa bị cậu ta chặn đầu ở gác sách, nhỏ đã có cảm giác chuyện này cứ kì kì thế nào rồi. Thằng nhóc đó, mặc dù tuổi ít nhưng kinh nghiệm chắc có thừa, không biết lừa được bao nhiêu cô bé ngây thơ rồi đây. Nhưng có một sự thật là, chắc Duy vẫn chưa biết đến lịch sử tình trường hơi bị ghê gớm của chị đây rồi. Mai Trang nổi tiếng là thánh “hack” tuổi, nhỏ đã từng “được” mấy thằng nhỏ cỡ cậu tỏ tình rồi tặng kẹo ì xèo từ hồi còn tiểu học cơ đấy. Haizz, dù sao Mai Trang sức hút vẫn còn quá trời quá đất đó chứ. Đại công tử của tập đoàn Trần Gia, kiêm luôn hotboy trong lòng mấy em gái trường TH Nhật Tiến mà cũng bị chị đây “thu phục” mất rồi. Muahahahaha...

-Cậu, chờ chị? Hừm, đâu có đơn giản vậy. Người muốn chờ chị đây còn đang xếp hàng dài ngoài kia, đâu tới lượt c...

-Nói tào lao đủ chưa?-mãi luyện thuyên ca tụng bản thân, Trang đâu nhận ra từ nãy giờ Minh Thái đã xuống bếp và cũng chịu rảnh rồi đứng đó hóng chuyện như thiệt. Cậu ta vòng tay trước ngực nghiêm chỉnh, nhếch mép cười khinh khinh nhỏ, Duy thấy vậy cũng hòa theo ông anh.

Xét về thái độ hiện thời của hai anh em nhà cậu ta thì chắc là...nhỏ bị hổ rồi!

-Đồ tướng bớ! Tại ông anh đây nói lát không có người chờ bà chị hotgirl đây về, sợ gặp biến thái thì toi nên mới phải nhờ tới Duy đẹp trai đây. Chị Thiên Kim có xe riêng đón rồi nên tôi đành phải miễn cưỡng chờ chị về thôi!

-Rõ chưa cô???-Minh Thái nhấn mạnh từng chữ một, chủ yếu là muốn chọc quê nhỏ thôi.

-Không cần. Hừ!-Mai Trang giận dỗi, bỏ một mạch ra ngoài phòng khách.

”Mai Trang đâu ghét nhất phường kiêu chảnh, lại còn mở miệng ra là miễn cưỡng miễn cưỡng, nghe phát mệt. Đúng là cái thằng nhóc không hiểu chuyện!”

Minh Thái lắc đầu ngao ngán rồi mò vào bếp kiểm chút đồ ăn cho bữa xế. Chỉ còn Minh Duy, cậu ta hơi nheo mắt nhìn theo bà chị già mới bị ăn nguyên quả dưa bở bự đùng kia, miệng cũng bất giác vẽ nên một nụ cười thú vị.

...

-Hai cậu biết Nhi đi đâu không, sao bữa nào học nhóm cũng đòi nghỉ sớm hết vậy?-Minh Thái lười nhác ngồi bệt dưới sàn, đầu tựa lên cái gối đệm salon, cuốn sách nâng cao cũng vì thế mà được cậu ta phủ vờn trên khuôn mặt của mình.

-Ai mà biết!-Trang đáp gọn rồi lại cắm cúi làm bài tập.

-Hai người không biết à, dạo này Nhi đang đi làm thêm á. Là cafe Green của nhà Thế Nam nè!-Kim miệng thì thao thao nhưng mắt vẫn dán vào vở. Thật là siêu phàm quá đi mà!

-Sao Kim biết?-Trang ngạc nhiên hỏi.

-Ờ thì Kim giới thiệu Nhi tới đó làm mà!-Kim ngây ngô đáp như thể chuyện chả có gì là to tát cả.

-Lại là Thế Nam!-Thái khề nhếch môi. Cuốn sách đặt úp trên mặt cậu ta nãy giờ vẫn chẳng xê dịch tí nào. Hình như cậu đang nghĩ gì đó, cũng có vẻ lại không. Ai biết được, nhiều khi đã ngủ luôn trong đó rồi thì sao!

Bây giờ là 4h45p chiều, cafe Green chỉ vừa mới mở cửa được ít phút.

Reng(tiếng cái chuông đặt ngay cửa quán reo lên).

-Học...học! Em tới rồi!-Quỳnh Nhi vội vàng đi vào quầy của nhân viên, có vẻ nó đã phải chạy bộ một quãng khá xa.

-Sớm vậy? -chị Nga (nhân viên pha chế) vừa thấy Quỳnh Nhi liền nở một nụ cười nhẹ, cùng lúc đó đưa cho nó cái tạp dề màu cafe, cũng là đồng phục của quán.

-Dạ!-Lau vội mồ hôi trước trán, Nhi khẽ cười- Thế Nam đâu rồi chị?

-Đang học với anh Thiên bên kia kia! Em đem trà qua cho hai anh em họ giùm chị nha!-Chị Nga nói nhỏ, không quên chỉ tay về phía chiếc bàn nhỏ đặt trong góc, nơi có hai con mọt sách đang chăm chú bàn luận gì đó với nhau rất hăng say.

Quỳnh Nhi nhẹ nhàng đặt hai tách trà lên bàn rồi lặng lẽ đi qua góc bên cạnh để bắt đầu công việc lau bàn của mình. Đang làm hăng say thì đột nhiên nó ngừng lại, ngoái đầu nhìn Nam.

Có vẻ Thế Nam đang có chuyện gì đó rất vui, nhìn cách cậu ấy tươi hẳn ra kia.

Nó rất thích ngắm Nam lúc cậu chăm chú làm một việc gì đó. Soái không chịu nổi! Bây giờ cũng như vậy. Và vì đi làm nên Thế Nam cũng mang đồ khá giản dị thôi: Nam mặc một chiếc áo thun xắn tay xanh mướt đi cùng với quần short trắng ngang gối và giày sandal. Tuy vậy, phong thái “soái ca” của cậu trong mắt nó không những không lung lay mà thậm chí còn được nâng lên một tầm cao mới.

Haizz, nói thẳng ra, dù cậu ta có mang độc một cái xà lòn thôi thì trong mắt nó vẫn là kiệt tác.

Người xưa nói quả đầu có sai: “Yêu rồi thì quả ầu méo mấy cũng thành tròn”.

Quỳnh Nhi cũng chẳng biết đó có gọi là thích không nữa, hay chỉ là ngưỡng mộ? Nó chỉ biết một điều, nó thích nhìn dáng vẻ chăm chú khi làm việc gì đó quan trọng của cậu, nó thích thấy cậu cười hay nói một câu gì đó đại loại như: “Trời hôm nay đẹp ha!”

Quỳnh Nhi biết lượng fan nữ của Thế Nam trong trường hiện nay chẳng hề thua kém gì so với anh em Minh Thái-Minh Duy cả, vậy nên dù có “phát cuồng” cậu ta đến mấy cũng nên tạm để một góc nào đó trong tim thôi. Chỉ cần nghĩ tới lúc đám vịt giò kia phát hiện ra thì..

Mãi lo nghĩ suy những chuyện bất công trong xã hội thì Quỳnh Nhi tự nhiên bị ai đó gõ nhẹ vào đầu mình một cái. Quay lại thì mới biết, là chị Nga. Chắc thấy nó này giờ cứ đứng loay hoay trong góc nên chị tới coi thử đây mà.

Chị Nga nhìn Nhi kiểu dò xét đủ thứ rồi vài giấy sau mới thì thầm vào tai nó vài tiếng:

-Nè, làm thì lo làm đi nha, cảm liếc mắt đưa tình với thằng “gấu” nhà chị nghe chưa?

Trời, chị đang nghĩ cái quỷ gì vậy chị Nga, Quỳnh Nhi đây mà lại “liếc mắt đưa tình” với anh Thiên? Đồng ý là ông anh đó cũng thuộc dạng khôi ngô đẹp trai, nhưng mà...thật là không thể tin nổi, mấy chuyện như vậy mà chị í cũng nghĩ ra được.

Nhi có nghe Nam nói tuần trước anh Thiên với chị Nga mới chính thức quen nhau thì phải. Nó phì cười nhìn ông anh già đang ngồi trong góc kia. Có vẻ phát hiện ra Quỳnh Nhi đang nhìn mình, Thiên thậm chí còn “ngây ngô” ngoắt tay nháy mắt các kiểu với nó. Nhi thấy vậy liền dè chừng quay lại xem biểu cảm của chị Nga tốt xấu thế nào, vậy mà chỉ thấy trên đầu chị í nổi lên 3 vạch đen, mặt mũi tối sầm, môi mím lại nhìn chằm chằm bản mặt ông anh tội nghiệp. Chà cái này đích thị là biểu cảm của mấy bà thím chuẩn bị đi đánh ghen đây mà. Tốt nhất không nên động vào, mắc công lại mang nợ thì khổ!

Tình yêu của hai anh chị này quá kì lạ rồi. Bộ ai yêu cũng đều ghen như chị Nga à? Nếu vậy thì khổ cho mấy anh bỏ rồi. Quỳnh Nhi vẫn cho rằng tình yêu là một thứ gì đó rất khó có thể lí giải dễ dàng bằng lời được. Nhưng việc thích hay mến một người con trai thì có vẻ dễ hiểu hơn nhiều.

Đâu ai cấm việc mình thích một người nếu không phải chính miệng họ nói ra chứ...

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Lúc Cấp Bách Lại Tìm Thấy Nhân Tài!

6h tối, vẫn như thường lệ, vào cuối tuần Green lại có một buổi nhạc phòng trà tổ chức ngay tại quán, chắc vì lẽ đó mà hôm nay khách mới kéo tới đông như vậy. Quỳnh Nhi tất bật chạy bàn từ chiều tới giờ mà vẫn chưa hết việc, duy chỉ tới lúc cô ca sĩ xinh đẹp trên đó cất giọng hát ngọt ngào lên thì không gian quán mới tĩnh lặng dần để hòa vào dòng nhạc réo rắt đến êm đềm ấy. Và đó cũng chính là lúc mà mọi ánh đèn mờ ảo dần đi, chẳng ai còn nghĩ tới việc rời ghế đi đâu đó chứ đừng nói là gọi món. Thế nên chắc nó tạm thời có thể nghỉ ngơi vài phút rồi.

Đang một mình đứng trong góc nghe nhạc, Quỳnh Nhi lúc này mới phát hiện ra Thế Nam cũng đang ở cạnh mình. Cậu nhẹ nhàng vòng tay trước ngực, tựa lưng vào cái bệ cửa sổ bản to gần chỗ nó đứng. Nhờ vào ánh đèn mờ ảo từ quả châu treo trên trần nên nó có thể trông thấy vẻ mặt như thả hồn theo mây theo gió của Thế Nam. Cậu từ lúc bắt đầu đã mông lung nhìn về phía sân khấu, có vẻ lời bài hát này quá tâm trạng cũng nên.

Nhi im lặng nhìn Thế Nam. Mái tóc đỏ, làn da đỏ, chiếc mũi cao thanh tú, lại cộng thêm góc nghiêng tiêu sái đó nữa, ôi chu choa mẹ ơi!!! Con chết đây! Hủ hủ!

Thế Nam khi cười đã hút hồn mấy đứa con gái là thế, nhưng lúc cậu im lặng suy tư thậm chí còn soái thần hơn gấp chục lần nữa là ít. Kiểu như vừa lạnh vừa nóng, thật khó nắm bắt mà.

-Nhi biết hát không?-đang chìm đắm với âm nhạc và trai đẹp thì giọng nói trầm ấm của Thế Nam liền làm cho nó không hên mà giật mình. Ban nãy chẳng hay cậu ấy có vô tình trông thấy vẻ mặt “đắm đuối, tình ý ngập tràn” Quỳnh Nhi dành cho mình hay không, mà theo đó hình như Nam đang nhìn nó cười thì phải.

-Hát hả? Có lẽ là...một chút thôi! Hì!

-Cậu muốn thử không?

-Là, là sao?-chưa kịp định thần lại thì nó đã bị Thế Nam kéo một mạch lên sân khấu.

Quỳnh Nhi ngơ ngác nhìn xuống bên dưới, nơi có hàng chục cặp mắt đang hoang mang nhìn vào mình. Haizz, Thế Nam thì có lẽ chẳng còn lạ lẫm gì với những người khách quen của Green nữa, tuần nào cậu ấy cũng “góp vui” vài bản Balad cho quán mà.

Nhưng còn nó thì..

Từ năm lớp 10 tới giờ có lần nào Quỳnh Nhi thử nghiêm túc cầm micro lên hát đâu chứ? Và lại giọng của nó bây giờ so với trước đây cũng đã có chút đổi khác, không còn “trong veo” như cái thời điếm mới dậy thì lúc đó nữa là điều dĩ nhiên.

Đứng trên sân khấu nhỏ, bao bọc quanh nó chính là ánh đèn mờ ảo hữu tình lãng mạn vô cùng, sự hồi hộp khi ấy bất giác cũng nhân lên gấp bội. Thế Nam hôm nay đích thân đệm guitar cho nó, đây chính là chân ái may mắn lắm nó mới có được, nhưng sao nó vẫn cảm thấy có chút áy náy.

Mà nghĩ cũng thật lạ, Thế Nam này có nghe nó hát hò bao giờ đâu mà lại can đảm kéo nó lên sân khấu chứ. Làm vậy chẳng phải giao trứng cho ác rồi sao? Hát hay thì không nói, lỡ mà hát tào lao đi nha, chẳng những nó làm quán mất mồi, tất nhiên bị đuổi thẳng cổ, ngoài ra nó còn phải “ngậm ngùi” đẹp luôn cái vụ ngày ngày được ngắm nghía “miễn phí” soái ca chủ quán vô cùng anh tuấn Thế Nam luôn. Thế có chết không cơ chứ!

Nam chỉnh lại đàn, không quên ngoái lên nhìn cô ca sĩ của mình, ánh mắt cậu ấy thật sự chứa đầy tia khích lệ kèm niềm hi vọng dạt dào. Bộ cậu tính truyền hết lửa nhiệt huyết của mình sang cho nó sao? “Thế Nam à Thế Nam, làm ơn đừng đặt kì vọng quá nhiều lên con bé “bánh bèo vô dụng” như mình mà. Làm vậy càng khiến mình cảm thấy có lỗi!”

Nó cười gượng. Chỉnh lại chiếc micro cầm trên tay, nó lúc này bất giác nhận ra đôi bàn tay nhỏ bé của mình này giờ cứ mãi run lấy bầy lên thôi. Haizz!

Những nốt dạo đầu đã nhẹ nhàng cất lên. Là bài “Em đã biết” của Suni Hạ Linh đây mà!

Nó khẽ hít vào một hơi, cúi chào những vị khách ngồi bên dưới rồi..

”BẮT ĐẦU THÔI”, Quỳnh Nhi thúc giục bản thân.

QUỲNH NHI:

”Một mình em lang thang từng góc phố

Môi mỉm cười mà lòng thì còn đau

Giấu nước mắt trong tim thật sâu.

Mùa đông giờ đây lạnh hơn khi không có, những chiếc hôn nồng nàn, thiếu những tiếng yêu người vẫn nói cho em.

Uhhhhh I know!

Em biết sẽ có những lúc khi yêu giận hờn.

Mà sao không thể quay lại với nhau. Trời mưa lạnh rơi mà anh giờ ở nơi đâu.

...

Giờ thì em đã biết mất anh đâu thế nào

Biết cô đơn sẽ như thế nào

Đến đây, hãy đến để khẽ hôn em và nói yêu thương

Dù rằng em đã biết giấc mơ vỡ tan rồi

My heart, i know that feeling!

Em biết sẽ chẳng thể quay về như lúc xưa.”

THẾ NAM:

”Vài dòng thư anh gửi đến em

Tình yêu này dường như mưa đông đã tới gõ cửa đến xem

Anh không biết vì đôi lần ta để môi dần xa vùi nhau hay vì do cả hai vô tình vội muốn bước nên đã tuân lời đau.

Áo anh đứt khuy em có thể khâu lại được, nhưng tình yêu càng khâu thì con đường đôi ta đi càng ngược

Nếu đôi lần từng giọt mưa để nhìn thấy ánh nắng ban chiều

thì anh sẽ là cơn mưa kia... và mong rằng em sẽ hiểu...”

Thế Nam xoay tấm bảng thông báo từ Open->Close. Dù sao quán cũng đã tới giờ phải đóng cửa rồi.

Đang dọn dẹp đồng lí tách bản khách để lại, Nam quay sang bắt chuyện cùng cô ca sĩ trẻ vừa mới chiều mộ ban nãy của quán với một sự hào hứng ít khi thấy ở cậu:

-Có thể Nhi chưa biết, nhưng giọng hát của cậu thật sự rất đặc biệt!-Nam khẽ cười nói. Đừng nói tới khán giả, ngay cả cậu tới khi bài hát thật sự chấm dứt mới nhận ra rằng: Quỳnh Nhi hát rất hay, phải nói là quá đỉnh luôn. Bằng một cách nào đó mà nó đã có thể sở hữu được một giọng hát nhẹ nhàng, êm đềm hợp với dòng nhạc Ballad đến vậy. Vốn dĩ cậu kéo Nhi lên sân khấu chỉ để câu giờ trong khi ca sĩ mới của quán có việc vẫn chưa tới, thế mà may mắn làm sao lại phát hiện ra một nhân tài hiếm có thế này.

-...-dù không nói gì nhưng hai bên gò má Quỳnh Nhi đã thầm phản cô chủ nhỏ này, rằng: nó thật sự đang rất mắc cỡ. Thế Nam chỉ cần mở lời, tiện miệng khen xã giao vài câu mà nó đã “phản kích” tới vậy rồi cơ đấy, rồi cậu ấy không hiểu lại nghĩ nó dễ dãi quá thì khổ. “Đúng thế, nghiêm chỉnh lại đi Quỳnh Nhi, Thế Nam là đang khen cho mày vui mà thôi!”

-Nhi muốn hát song ca với mình vào lễ kỉ niệm thành lập trường không?

-Háaaa?-nó như nghe không hiểu Nam đang nói cái gì nữa-Nam chắc chứ? Ý Nhi là...Nam sẽ không hối hận đúng không?

-Tại sao phải hối hận, bộ Nhi không tin vào tài năng của mình à?-Nam ngạc nhiên.

-Chỉ là Nhi không dám nghĩ tới việc lên sân khấu để hát thêm lần nào nữa thôi!-nó gãi đầu cười ngượng. Lúc này mới phát hiện ra, khí thế “chị hai” hùng hực lúc nói chuyện với anh em Trần Gia của nó cứ tự động biến đâu hết mỗi khi đối diện với Thế Nam nhà người ta.

Quỳnh Nhi à Quỳnh Nhi, có cần phải bánh bèo vậy không, cứng rắn lên tí xem nào!!!

-Vậy sao?-Nam khẽ cười, nét thú vị dành cho nó cũng vô tình ả ả hiện hiện nơi đáy mắt cậu. Chẳng lẽ cậu đang toan tính điều gì mờ ám lắm à, Thế Nam???

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Nhiều tiền là ngon à?

Sáng hôm sau

-Ừa Duyệt, em qua kiểm Minh Thái à?-đang hóng mát chỗ hành lang trước 11a2, lớp trưởng Nhật Nguyên chợt thấy Minh Duyệt đi ngang qua, nãy giờ cậu ta cứ đảo mắt nhìn vô trong đó, có vẻ như đang muốn tìm người thì phải.

-Làm gì có!-Duyệt hơi giật mình. Đứng hắng một cái rồi cậu lại nói tiếp-À mà anh có biết cái chị nhìn dễ thương tên là Mai Trang không? Hình như chung lớp với anh mà phải không?

-Mai Trang?-Nguyễn dùng ánh mắt ngạc nhiên dán lên khuôn mặt thon dài và trắng trẻo của Duyệt. Không phải chứ, thằng nhóc này lại làm sao đây, cậu

quen anh em Minh Thái Minh Duy từ nhỏ tới giờ, có khi nào nghe Duy nhắc đến đứa con gái nào đâu. Vậy mà hôm nay...lại còn là Mai Trang nữa!

-Trang đi thư viện rồi, chắc không về kịp trước ra chơi đâu, có chuyện gì em cứ nói với anh đi để anh nhắc lại cho!

-Thôi không cần đâu, em về lớp trước đây!-Duy vừa nghe vậy thì thái độ có chút hụt hẫng, nhưng bề ngoài vẫn cố tỏ ra bình thường giống như chẳng có gì xảy ra cả. Đút tay vào túi quần, Duy quay lưng, đang tính đi xuống cầu thang thì Mai Trang với Quỳnh Nhi từ dưới lầu thung thăng đi lên...

-Eh nhóc con, em lên đây làm gì?-không biết nhóc Trang có phải Tào Tháo tái thế không mà nhắc cái là có mặt liền, linh dữ!

-Tìm chị!-Duy đáp gọn-uống cái này đi, không phải chị rất thích nước cam hay sao?-giúi chai nước cam vào tay Trang, Minh Duy khẽ nói nhỏ đủ để người nào đó nghe thấy thôi.

Trang nhìn chai nước rồi lại ngược lên nhìn thẳng nhóc cao hơn mình cả cái đầu kia bằng ánh mắt không thể nào ngạc nhiên hơn. Một tia nghi ngờ xẹt qua đuôi mắt sát thủ của Mai Trang, nhỏ khẽ nhếch môi cười.

Đong đưa chai nước đang cầm trên tay, Trang chặc lưỡi, vờ hỏi cậu-Gì đây nhóc, tính lấy lòng chị à?

-Lấy...lấy lòng gì chứ? Về lớp đây!-nói rồi, Duy đi thẳng một lèo xuống lầu dưới, trước đó vài giây không quên xéo xắc trừng mắt nhìn nhỏ. Haizz, chẳng lẽ chỉ vì một câu nói của Mai Trang mà cậu ta đã được một phen hết hồn rồi sao?

-Ghé nha Trang, tui ở chung nhà mà cậu chủ nhỏ đó có bao giờ tặng gì đâu. Vậy mà cậu...-nó vòng tay trước ngực, mờ mờ ám ám xăm xoi nhìn nhỏ bạn. Đúng là có một sự bí ẩn gì đó xoay quanh chai nước cam này mà nó chưa hề được nhỏ kể.

-Haizz, có gì đâu!-Trang nhìn nó ngán ngẩm rồi lặng lẽ đi vào lớp. Nhưng về mặt nhỏ tưởng bình thường nay lại hơi đo đo lên. Chuyện gì đang xảy ra vậy ta, gian tình này rốt cuộc là gì, có ai rảnh rỗi giải thích một lượt cho nó nghe với nào. Chỉ vì buổi họp nhóm nào nó cũng xin tan sớm nên mới không hay biết mấy vụ này hay sao?

-Ehhhhh, chưa nói hết mà???-trong lúc nó còn đang lơ mơ suy nghĩ thì Mai Trang đã một lèo đi vào lớp ngồi rồi, thấy vậy nó đành rống cổ gọi với theo-A lớp trưởng, cậu ở đây thật đúng lúc nha, cuốn sách nâng cao cậu cần có rồi nè!-vừa hay phát hiện Nhật Nguyên cũng đang đứng ở gần đó, Quỳnh Nhi hớn hờ chạy sang đưa sách cho cậu-Cậu sao vậy, bị ai lấy mất hồn rồi à, nè?-nó huơ tay trước mặt cậu.

-Hả, à không có gì đâu. Cảm ơn Nhi nha!-Nguyên này giờ đang bận ngẩn ra chuyện gì đó, nghe nó gọi thì hơi giật mình.

-Haizz, mấy người này hôm nay bị làm sao vậy ta?-nó chán nản nhìn cậu bạn-Thôi mình vào trước đây! Có gì nói sau hen!

Góc lớp

-Dạo này cậu có vẻ bận rộn quá nhỉ!-trong lúc mọi thành viên lớp 11a2 còn đang bận chép bài tới tấp, (Quỳnh Nhi tất nhiên cũng vậy) thì xem ra Minh Thái lại vô cùng rảnh rỗi nha. Cậu ta vừa một tay chống cằm nhìn nó, một tay thì liên tục xoay xoay cuốn vở mỏng trông vô cùng điệu nghệ.

Nhi không buồn nhìn lại Thái, mắt từ đầu đến cuối vẫn luôn dán chặt lên bảng.

-Tui đi làm thêm!-nó trả lời, khuôn mặt chẳng có lấy một chút biểu cảm nào.

-Cậu thiếu tiền? Sao không nói với mẹ tôi ấy? Bộ cậu không biết mẹ tôi có nhiều tiền lắm à?

-Của mẹ cậu thì liên quan gì đến tui? Tui chỉ thích xài tiền của mình thôi. Và lại tôi ghét phải nợ nần người khác lắm!-cà đời này Quỳnh Nhi nó ghét nhất là cái kiểu lắm tiền lại còn thích tỏ ra nguy hiểm giống cậu ta vậy. Bộ không nói ra thì không ai biết nhà cậu giàu có tiền bạc dư dả à Minh Thái?

-Nhưng tại sao cứ phải là quán nhà thằng Nam chứ? Bộ tôi không thể kiếm cho cậu nổi một chỗ làm thêm à?

-Cậu phiền quá à! Làm ơn để tôi chú tâm nghe giảng có được không? Đó, lại chép lộn nữa rồi nèee, BỰC MÌNH!-nó nhăn nhó nhìn Thái.

Cậu mặc dù rất khó chịu với thái độ bất hợp tác đó nhưng chỉ có thể dùng ánh mắt bất lực đó mà nhìn nó rồi cũng lại trở về với chuyên môn...NGỪ của mình.

Chuyện tui làm ở đâu thì có liên quan gì tới cậu chứ?-quay sang nhìn Minh Thái, Quỳnh Nhi bất giác khẽ mím môi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Phụ đạo ngoài giờ.

Tại phòng nhạc

-Thử lại nào!-Nam chỉnh lại cuốn tập nhạc bị lệch trên giá đặt trước mặt, song lại nhìn Nhi bằng ánh mắt khá kiên nhẫn. Cậu biết Nhi rất có tài năng, nhưng để trình diễn trên sân khấu thì xem ra cách hát bản năng này phải được chau chuốt thêm nhiều nữa.

Quỳnh Nhi khẽ thở ra, tự nhiên lại cảm thấy có lỗi. Chuyện là sau cái hôm nó hát thể cho ca sĩ của Green thì Thế Nam có vẻ rất hào hứng với việc phụ đạo hát hò cho nó thì phải. Cậu ấy thậm chí còn mày mò tìm kiếm các bài hát hay và còn lập ra cả một kế hoạch tập luyện vô cùng chuyên nghiệp nữa. Haizz, từ đầu có phải nó muốn tới Green để làm ca sĩ đâu chứ?

-Ok!

-Mình nghĩ cứ chuyên tâm theo kế hoạch mình đề ra thì chắc chắn khả năng chúng ta đi thẳng vào chung kết rất là cao đó nha!-Nam nói với thái độ vô cùng chắc nịch.

-Sao cậu tự tin dữ vậy?-Quỳnh Nhi khẽ nhủ mày, nờ nụ cười khở sở nhìn Nam-Với lại mình còn chưa đồng ý nữa mà?-nó nghĩ.

...

-Đề lát rồi tính ha, giờ thì...Ừa, trùng hợp vậy? Quỳnh Nhi, Thế Nam, hai người cũng ở đây à?-Thiên Kim từ ngoài mở cửa bước vào, có cả Mai Trang theo hộ tống nữa. Thiên Kim thấy nó với Nam thì có vẻ khá ngạc nhiên, hình như ánh mắt của cậu ấy còn có chút lúng túng và kì lạ nữa. Nhưng vài giây Kim đã trở lại bình thường, nhò nờ nụ cười nhẹ nhàng đẹp như sương mai (theo nó là vậy)thương hiệu của mình với nó và Nam.

Thế Nam vừa thấy Thiên Kim thì thái độ cũng có chút lồi lõm rồi. Cậu ấy tạm ngưng chuyện môn của mình, ngược lên nhìn nhỏ không nói gì, nhưng nó vừa trông qua đã thấy ánh mắt cậu ấy có chút bối rối. Tự nhiên trong lòng Quỳnh Nhi bất giác lại dâng lên một cảm giác rất kì lạ.

-Chà, chuyện hay hiếm có nha. Quỳnh Nhi và hoàng tử của TH Nhật Tiến ở cùng một chỗ. Sao tui chưa nghe cậu kể qua lần nào vậy Quỳnh Nhi?-Mai Trang lại chêm thêm mấy câu pha trò nhạt. Có điều ánh mắt hay háy đó của Trang tự nhiên lại khiến nó cảm thấy nhột nhột sau gáy (triệu chứng gì đây?)

-Cậu nói lung tung gì vậy Trang?-nó lườm yêu nhỏ Trang rồi quay sang giải thích với Nam. Cậu chỉ khẽ cười mà chẳng nói gì thêm, lại trở về với cây Guitar và tập nhạc của mình-Mà hai cậu xuống đây có chuyện gì à? Giờ hình như hết tiết rồi mà phải không?-chuyện là hôm nay khối 11 được về khá sớm í (học hết tiết ba là đã được nghỉ rồi).

-À, mình quên cuốn tập đọc nhạc dưới này nên rủ Mai Trang xuống lấy thôi!-Thiên Kim nói, sau đó nhỏ đi thẳng xuống góc lớp lấy đồ rồi vòng lên chỗ nó-Đây nè, thôi mình về trước, hai cậu ở lại lát về sau ha! Đi thôi Mai Trang!-Kim lắc lắc cuốn vở mỏng trên tay ra hiệu. Tạm biệt nó và Nam, Kim kéo tay Mai Trang ra ngoài.

-Ồ chưa nói xong mà!-Mai Trang dù bị kéo đi nhưng có vẻ còn hơi tiếc nuối (lại cái tật nhiều chuyện khó bỏ)- _ - ngoái lại. Đã vậy nhỏ còn nờ nụ cười vô cùng thâm thúy nhìn hai người tụi nó rồi thùng thảng ra theo sau Kim.

Nó tự nhiên cũng muốn hỏi tại sao Kim lại vội vội vàng vàng như thế, nhưng người ta đã đi khỏi đó rất nhanh sau đó rồi.

-Nam, cậu đừng nghe Trang nói bậy nha, tính nhỏ đó...

-Không sao mà!-Nam lắc đầu, rồi cậu im lặng nhìn theo bóng Thiên Kim và Mai Trang sau cánh cửa kính phòng nhạc mà không nói gì cả, vài giây sau Nam lại cầm cúi chỉnh vài nốt nhạc nhỏ trong vở. Nó nhìn Nam, trong đầu khẽ mong lung điều gì mà có vẻ như trước đây chưa hề nghĩ qua.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Minh Thái làm gia sư.

Quỳnh Nhi.

Đi học với tôi chưa bao giờ hết gây cản khi luôn có sự hiện diện của hắn bên cạnh. Gần hắn, tôi luôn biết mình đang thật sự ở vị trí nào trong cái vũ trụ nhỏ bé này. Và như một định lý khó cưỡng lại được, tim tôi luôn lồi nhịp khi có người nào đó nhắc đến tên hắn. Tôi rất nhạy cảm và dù có bình tĩnh đến nhường nào thì tôi vẫn sẽ bất giác mà lẩn tránh hắn. Tôi sợ hắn thấy tôi ở đâu đó gần đấy, tôi sợ hắn dùng ánh mắt không mấy hòa nhã đó mà nhìn tôi...

(Có ai thắc mắc hắn mà Quỳnh Nhi đang nhắc đến là ai không?)

Tôi biết ai nghe thấy cái tên đó dù chỉ một lần đều sẽ nhận ra ngay. Kia, hắn lại đến nữa rồi, người phụ nữ đó lại đưa hắn đến với tôi rồi. Làm sao bây

giờ???

...

-Quỳnh Nhi? Bài đơn giản như vậy mà em cũng không giải được nữa à? Em nên nhớ là mình đang học ban tự nhiên đấy nhé!-cô Hà vẫn ngồi yên trên ghế giáo viên, bàn tay thon nhỏ của cô liên tục gõ gõ xuống mặt bàn khiến nó toát cả mồ hôi hột. Nó ái ngại nhìn cô, bàn tay đang cầm phấn cũng bất giác mà nhả nhúm lại vì lo sợ. Chính vào lúc này, Quỳnh Nhi thật sự muốn nói cho cô biết rằng những lời cô nói ra chưa hẳn đúng hoàn toàn đâu.

Chuyện là những bài cô giao cho lớp, căn bản là chẳng hề tồn tại một từ dễ trên đó. Haizz!!!

Theo quan niệm của cô Hà, 11A2 so với toàn khối chỉ thua mỗi A1 thôi, nhưng ngặt nỗi cô lại không đủ sức cạnh tranh với cô Thu dạy lớp đó, nên cô mới phải dồn hết toàn bộ trí lực để tu bổ đầu óc cho cái lớp này, mong một ngày nào đó có thể tranh tài với lớp đứng đầu toàn trường, nhằm đường đường chính chính ngẩng mặt lên với cả tổ bộ môn. Nhưng có một điều chắc cô không biết, đó là trong một tập thể có người tài giỏi thì tất nhiên cũng phải có kẻ ngớ ngẩn làm hỏng việc rồi. Mà điển hình cho thành phần nguy hiểm thứ hai lại chính là nó.

Toán là một môn học khó nuốt trôi, theo nó thì đúng như vậy. Nó vốn dĩ có thể thuộc lâu lâu các công thức Lý trong tích tắc nhưng với Toán thì ngược lại. Cứ mỗi khi tới tiết Toán là đầu óc nó không báo trước mà liên tục quay cuồng.

Nó ghét Toán nhưng lại không thể từ bỏ Toán, cứ mỗi lần vào tiết cô Hà là nó lại muốn trốn thật xa khỏi đó, muốn cô không hề nhận ra sự có mặt của nó nữa.

Hắn mà nó ngày đêm nhớ nhưng không ngờ được lại chính là anh chàng tên Toán đó! Tá đả!!!

...

-Hôm nay cô cho nợ, về chỗ học lại, tiết sau cô kêu lên gõ điểm!

-Dạ!-nó mệt mỏi nhận lại vở rồi lầm lũi đi xuống cuối lớp. Thiên Kim nhìn nó không nói gì rồi lại cúi đầu chăm chú đọc sách. Mai Trang dùng ánh mắt đầy cảm thông nhìn nó, lớp trưởng thì khẽ vò nắm đấm lại ra hiệu bảo nó mạnh mẽ lên. Ôi bạn bè của tôi ơi!!!

-Đáng đời, ai bảo hát hò cho cổ vô rồi không làm được bài!-giả như Minh Thái không mở miệng ra thì nó đã cảm thấy cậu ta vô cùng đẹp trai khí chất rồi trời ơi!

-Cậu thì biết gì!-vừa ngồi vào chỗ nó đã mệt mỏi chống cằm nhìn vu vơ ra cửa sổ. Haizz, không còn hơi sức cãi cò với cậu.

Ồ nhưng nếu cậu ta lỡ nổi máu ông tám lên, đi nói với mọi người là nó lo hát hò mà bỏ bê học hành, chuyện này nếu đến tai Thế Nam thì chẳng phải vô cùng tác hại rồi sao? Có khi nào cậu ấy nghĩ mình là đứa con gái vì mê trai nên cố tình tiếp cận với ý đồ xấu không?

-Minh Thái à, cậu có muốn ăn thứ gì không để mình đi căn tin mua nè?-nó dịu dàng nói.

-À thôi thôi đi, thái độ của cậu làm tôi sợ rồi đấy!-Minh Thái khẽ rùng mình, thái độ này của cậu ta so với trước đây cũng không hề giảm độ lố lăng là mấy.

-----Ra chơi-----

-Minh Thái, cô Hà kiểm cậu kìa!-Nhật Nguyên vừa từ văn phòng trở về đã vội tới thông báo cho Minh Thái.

-Được rồi!-Cậu ta tất nhiên vừa nghe xong đã chạy lên đó ngay.

...

-Cô tìm em hả cô Hà?

-Em ngồi đi, cô muốn nhờ em chút chuyện thôi. Em cũng biết tình hình học tập của Quỳnh Nhi rồi đó, mặc dù các bài kiểm tra của em ấy đều trên trung bình cả nhưng cô luôn cảm thấy kiến thức Toán 11 của Nhi có một chút vấn đề. Minh Thái, em là bạn cùng bàn của Quỳnh Nhi, em xem có cách nào cải thiện chuyện này không?

-Dạ? Ý cô là???

-Quỳnh Nhi là một học sinh ưu tú, điểm số các môn của nó thẳng ra đã có thể sánh ngang với học sinh lớp A1. Cô không muốn vì môn cô mà không chế tình hình học tập của Nhi xuống!-cô Hà thờ dãi-Cô biết em học rất giỏi các môn tự nhiên, chỉ tại không muốn thể hiện ra thôi đúng chứ?

-..., em đã hiểu ý cô rồi. Cô Hà à, cô yên tâm, chuyện của Quỳnh Nhi cứ giao cho em!

Cô Hà khẽ gật đầu, nhẹ nhàng mỉm cười vỗ vai khích lệ Thái.

Vậy là từ nay Minh Thái của chúng ta phải gánh trên vai một trọng trách vô cùng cao cả-Làm gia sư riêng của bạn học Quỳnh Nhi.

Chương 31: Học thôi mà, có gì khó đâu!

Sau một khoảng thời gian khá dài (1 tuần) phụ đạo cho bạn học Quỳnh Nhi, Minh Thái bỗng nhận ra bản thân lại có thể chịu đựng sự tức giận tốt đến như vậy. Gì chứ việc dạy cho một người bình thường đã khó, nay lại còn là Quỳnh Nhi. Một con heo ngốc như nó, mỗi lần phát ngôn câu nào là lại khiến đầu cậu bốc khói câu đó. Người xưa thường nói học trò ngoan là học trò biết nghe lời thầy, bởi thầy là cha là mẹ. Vậy mà trò Nhi suốt ngày chỉ biết làm cho thầy tức giận, mỗi lần như vậy thầy lại hận không thể đá đít trò ra đường. Nếu không phải cô Hà đã xuống nước nhờ thì Minh Thái đã chẳng làm mấy chuyện không thấy được kết quả tốt đẹp thế này rồi. Ôi cái IQ 154 của cậu...

-Câu này giải như vậy...hiểu chưa?-Minh Thái tỏ thái độ vô cùng kiên nhẫn nhìn Quỳnh Nhi. Nhưng đáp lại sự tận tâm của thầy, Quỳnh Nhi chỉ khẽ lắc đầu, ngoài ra còn kèm theo nụ cười triu mến với cậu nữa chứ.

-Trời đất, đầu óc cậu đề đi đâu vậy hả? Bài này...3 lần rồi đó!!!-Minh Thái như muốn gào vào mặt con nhóc không biết phải trái kia (haizz, người ta có phải gỗ đá đâu mà không biết giận chứ!). Thật tội nghiệp cho cậu ta, người đáng trách kia nghe cậu chửi mà vẫn thản nhiên trung bộ mặt nai...ngơ như cây cơ nhìn thấy, hình như Quỳnh Nhi nó chẳng cảm thấy tội lỗi gì cả thì phải.

-Ồ, kì ghê ha. Tại sao tui vẫn thấy giống như mới gặp lần đầu vậy á!-Quỳnh Nhi cười hì hì, vẻ mặt hết sức thánh thiện.

-Cậu ngu thật hay vờ vậy hả?-Minh Thái bắt lực nhìn nó-Hay cậu đang cố tình để có cơ được ở gần tôi vậy Quỳnh Nhi?-ngẫm nghĩ một hồi, cậu ta tự nhiên nở một nụ cười hết sức gian tà, lại còn nhướn nhướn lông mày khiêu khích nó. Thấy cái biểu cảm lố lăng của Thái, Quỳnh Nhi khẽ cụp mắt xuống, chặc lưỡi, lắc đầu nhìn người con trai đó, bằng một ánh mắt vô cùng cảm thông.

-Cậu ATSM quá rồi Minh Thái. Mua thuốc uống cho bớt bệnh đi nha. Thương!

...

Một hôm khác

-Thầy ơi, chúng ta nghỉ ngơi ăn chút gì được không ạ?

-Mới học được 10"? Cậu siêng năng lên giùm tôi cái Quỳnh Nhi!!!

-Biết sao được, không có gì bỏ bụng thì tui sẽ ngu hơn bình thường khoảng chục lần luôn đó!!!

-Tôi bảo cậu là heo chẳng sai chút nào, đã lười học lại còn tham ăn nữa!

...

Tổn công vô ích cả một tuần, chẳng những Quỳnh Nhi bị mắng vì học hành sa sút mà cả người mang danh thầy giáo là Minh Thái kia cũng bị vạ lây. Cô Hà bắt đầu nhìn cậu bằng ánh mắt khác, kiểu như Có vẻ cô đã đánh giá em quá cao rồi Minh Thái!

Oát đờ???

Chương 32: Thế Nam thật giỏi!

Green

Tối thứ năm, quán có vẻ cũng không đông lắm. Quỳnh Nhi đang chăm chỉ làm công việc lau bàn quen thuộc của mình, còn cậu chủ Thế Nam, sau khi lau hết hai dãy bàn một cách thần tốc đã lấy sách vở ra chuẩn bị cho bài học ngày mai.

Quỳnh Nhi đang lau bàn tự nhiên quay sang nhìn Nam rồi đứng ngẩn ra ngẫm nghĩ: Ôi, con nhà người ta có thật đầy mọi người ơi!

Nó cũng ước được một góc như cậu ấy nữa...

-Nam, cậu học A1 chắc học giỏi Toán lắm ha!-Quỳnh Nhi lân la sang chỗ Thế Nam hỏi chuyện.

-Cũng đủ xài thôi! Có gì không Nhi?-Nam đang làm bài, nghe nó hỏi liền ngưng lại.

-À, tại mình học Toán dở quá nên tính nhờ cậu chỉ bài á! Mà thôi ngại quá! Hi!

-Tất nhiên là được rồi! Đối với những người có tính thần ham học hỏi như cậu thì mình rất sẵn lòng!-Thế Nam khẽ cười-Vậy thôi ra chơi ngày mai cậu cứ qua A1 đi, mình sẽ tranh thủ chỉ cậu vài bài!

-Vậy cảm ơn trước nha!-Quỳnh Nhi nhìn Thế Nam, trên khuôn mặt nó lúc ấy chợt hiện lên một nụ cười vô cùng rạng rỡ.

...

Ngày qua tháng lại cuối cùng cũng đã tới cái ngày ám ảnh cuộc đời học sinh-THI HỌC KÌ.

Như mọi người, trong lòng Quỳnh Nhi cũng dấy lên một nỗi bất an nhẹ. Số phận nó liệu sẽ trôi về nơi nào đây?

...

-Thế Nam, cậu ở đây thật đúng lúc quá. Mình muốn khoe với cậu tin này, bài thi toán giữa kì vừa rồi của mình đạt điểm tuyệt đối luôn đó!

-Chúc mừng cậu, Quỳnh Nhi. Thời gian qua cậu đã chịu khổ nhiều rồi!

-Còn không phải nhờ năng lực của thầy giáo Minh Thái này hay sao chứ?-đáng ra cuộc nói chuyện sẽ chẳng hề có người thứ ba nào xen vào cả nếu Minh Thái cậu ta không xuất hiện. Hm, lại còn cái kiểu không ngại ngừng mà tăng bốc bản thân một cách...hết nói nổi thế nữa chứ!?

-Không dám đâu. Tất cả đều là nhờ công của Thế Nam đó. Còn cậu...-Quỳnh Nhi đối với kiểu cách tự cao của Thái thì có chút khó chịu.

Tên này thực chất chỉ giỏi khoanh chê bai với gỡ đầu học trò là nó thôi chứ hay ho gì. Mà giờ ngẫm lại quả đúng thật, những lần ngồi nghe Thái giảng bài, Quỳnh Nhi ngu ngơ chẳng hiểu gì mấy có lẽ đều vì bị gỡ đầu đau quá nên lần thần mất rồi.

Nhưng sự thật đằng sau con điểm cao ngất của Quỳnh Nhi, tương chừng chẳng có gì đặc biệt hóa ra lại vô cùng ghê gớm, không kể ra chắc cũng chẳng ai biết.

Thầy Thế Nam giỏi lắm nhé, chỉ giảng qua một lần thật nhẹ nhàng thôi đã khiến người ta dù ngốc xít thế nào cũng hiểu ra được vấn đề ngay. Quỳnh Nhi sau khi lĩnh hội một đồng kiến thức từ thầy Thế Nam, dù không thể gọi là một bước lên mây thông thạo mọi thứ, nhưng ít ra vẫn hiểu được sơ sơ vài thứ.

Nó vừa phải học cho bản thân lại còn học để bảo toàn sĩ diện cho thầy nữa (bởi nó sợ Thế Nam thất vọng nên mới phải ra sức học ngày học đêm, có khi còn quên cả ăn cơm tối thế này đây).

Hôm nay có được kết quả đáng tự hào thế này thì không có gì phải bàn cãi.

Còn chưa kể việc tối nào thầy cũng chu đáo nhắn tin chỉ bài cho trò, sợ trò học bài khuya sinh bệnh, thầy còn gọi điện nhắc nhở trò ngủ sớm nữa.

Bao sao nó không thương thầy cho được!

...

Minh Thái khó chịu lườm Quỳnh Nhi rồi bỏ về lớp. Chà, tại sao cậu ta lại giận dữ nữa rồi. Bọn con trai đúng là rắc rối mà! Quỳnh Nhi ngẫm nghĩ mới được vài giây là lại quay sang tíu tít với Thế Nam rồi.

Haizz, tội cho chàng trai đó!

*Tg:Dạo này mình bận thì nên lâu quá rồi mới up chap lại. Huhu!

Mình mới up 1 bộ mới tên là Anh yêu em, không phải tiền của em, bạn nào có hứng thú thì qua ủng hộ giúp tg với nhé!

Và đừng quên ủng hộ BGCHT, too nhé! <3*

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Hậu thi...

Thi xong rồi...

Khoảng thời gian tưởng chừng hạnh phúc nhưng thực ra lại vô cùng mệt mỏi của bọn học sinh.

Hậu thi học kì, 11A2 ngập tràn trong những chuỗi ngày học bù, chờ điểm thi, rồi lại học bù. Đến lớp chưa bao giờ chán thế này. Bọn học sinh trong giờ học không nằm dài ra bàn ngủ thì cũng móc điện thoại ra chọt cho hết tiết. Thầy cô vào dạy rảnh rồi quá nên đánh lấy báo ra đọc tin tức (giờ muốn dạy cũng chả có đưa nào thêm học).

Haizz, cái lớp này càng ngày càng giống một cái chợ trời không hơn không kém.

Và nếu trong tuần hậu thi, bạn trẻ nào có ý định chôn chân trong thư viện trường cả ngày hay đơn giản là trốn tiết thì đây chính là thời cơ vô cùng thuận lợi. Sẽ chẳng có thầy cô nào nhòm tới mức lật sổ ra điểm danh từng đứa đâu.

...

-Trang, thấy Quỳnh Nhi đâu không?-Thái chống cằm mệt mỏi, sau liền chọt chọt ngón trỏ vào lưng cô bạn Mai Trang đang ngồi trước mặt mình.

-Không...biết! Sao ngày nào cũng hỏi vậy cha?-Mai Trang đang làm bài tập(!?), nghe Thái gọi liền quay xuống, cau mày nhìn cậu.

-...-nghe nhỏ nói cậu mới để ý, sao lúc nào không thấy Quỳnh Nhi, cậu liền cảm thấy thiếu thiếu, rồi lại đi hỏi xem nó đã đi đâu, làm gì. Riết cũng thành thói quen luôn hay sao ấy!

-A, nhớ ra rồi, Quỳnh Nhi bảo hôm nay phải đi tập hát với Thế Nam bên A1 thì phải. Còn kêu tui xin phép giùm nữa kia mà!-Mai Trang nói-mà xin làm quái gì, thầy Công Nghệ bữa nay còn chẳng thèm lên lớp nữa!

Lại hát với chả hò, có gì hay ho mà thấy ai cũng thích thế nhỉ. Nhất là bọn con gái, mà điển hình ở đây chính là bọn bánh bèo 11a2 này nè. Cũng vì vụ múa máy đó mà nhốn nháo suốt mấy hôm liền. Mấy bà ấy rõ là khoái đánh phấn son, mặc váy ngắn lên sân khấu múa hát để lấy le với bọn con trai thôi. Minh Thái cậu trong 2 năm qua đã thấy đủ các thể loại con gái từ đẹp rạng ngời đến loại miễn cưỡng có thể gọi là ưa nhìn, kể ra có chút nhàm chán rồi.

Mà nói tới văn nghệ thì hình như Thiên Kim-hotgirl của lớp cũng lại tham gia như mọi năm thì phải. Minh Thái nghĩ tới liền lia sang chỗ Kim, hình như hôm đang bàn luận gì đó với bọn con gái bàn trên, chắc lại chuyện múa hát nữa rồi. Nhìn ánh mắt hào hứng đó kia, chắc chắn, vui vẻ quá ha!

Cậu không nói gì liền thở hắt một cái rồi sang bàn lớp trưởng, mà hình như cậu ta cũng đang làm bài thì phải (làm ơn đi hai ông bà nhất nhì lớp này!).

-Cần tin không mày?-Thái mệt mỏi nhìn chồng sách trên bàn Nhật Nguyên.

-Đi chứ!-lớp trưởng gật gật, nhưng mắt vẫn dán vào màn hình máy tính.

...

-Chỗ này cậu phải nhấn xuống một chút nè Quỳnh Nhi!-Thế Nam vừa nói vừa cẩn thận gạch chân phần lời cần lưu ý cho nó.

Quỳnh Nhi liếc sang chỗ Thế Nam, nói thẳng ra là nhìn trộm í, tại người ta đang ngồi ngay bên cạnh luôn mà. Từng hơi thở, từng lời nói của Thế Nam, nó dường như không nghe rõ lắm, vì giờ nó còn bận phải ngắm trai mà. Mái tóc thư sinh, ánh mắt khuất sau cặp kính cận vô cùng dịu dàng mỗi khi ngược lên nhìn nó, bàn tay thon nhỏ đẹp hơn của bọn con gái nhiều, giọng nói ấm áp, từng thứ từng thứ dần được Quỳnh Nhi ghi lại trong tim. Không biết đây là lần thứ mấy nó khen ngợi Thế Nam rồi, nhưng thực sự cậu ấy rất rất là soái ca.

-Minh rất ngạc nhiên khi biết Nhi quyết định hát nhạc Trịnh đó. Cậu biết không, mấy tiết mục văn nghệ của học sinh Nhật Tiến đăng kí mọi năm không là nhạc Hàn thì cũng là US-Uk thôi! Minh xem hoài cũng chán. Nhưng cậu lại chọn con đường khác với mọi người!

Quỳnh Nhi ngẩn ra ngay sau khi nghe những gì Thế Nam nói. Cậu đang khen nó sao? Cậu thực sự cảm thấy nó đặc biệt hơn những đứa con gái khác sao?

Quỳnh Nhi không thể dùng bất cứ từ ngữ nào để diễn tả được cảm xúc lúc này. Nó đang cười, mà lạ là nó không hề biết mình đang cười đến sắp toét miệng luôn mới chết chứ.

Haizz, dù luôn tự nhắc lòng phải tỏ ra không thích người ta, không hớn hờ khi thấy người ta cười, nhưng cơ thể này luôn làm những điều nghịch lại với lí trí của Quỳnh Nhi.

...

@hôm nay 30.4 có bạn nào đi chơi lễ ko ta? Hay vẫn nằm chèo queo ở nhà xem phim, đọc truyện như A.N nhỉ!^^

À, bữa mình lên GG tra tên truyện thì thấy có 5-6 web gì đó cop Bạn gái của hoàng tử về luôn, lượt view thậm chí còn cao hơn ở santruyen nữa. Mình rất bức các cậu ạ nhưng chẳng biết làm thế nào...

Đồng ý là thích truyện nhưng phải hỏi ý kiến người ta trước chứ???

Mà trong khi đó truyện này đọc cứ ngô ngố, xàm xàm, lầy về làm gì không biết!

Vậy thôi, chúc mọi người có ngày nghỉ lễ thật vui hen!@

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Bí mật động trời.

-Mai mình sang đón Nhi đi tập nha!-sau khi đưa Quỳnh Nhi về tới trước cửa nhà, Thế Nam cẩn thận dặn dò nó.

-Nhớ mà, cậu nói câu này lần thứ ba rồi đó!-Quỳnh Nhi khẽ nheo mắt.

-Ừm, vậy mình về trước, Nhi cũng vào nghỉ sớm đi!-Thế Nam dịu dàng nhìn nó, sau đó nhanh chóng leo lên xe phóng đi.

Quỳnh Nhi đứng đó nhìn theo bóng lưng giờ chỉ còn là một cái chấm nhỏ xíu của Thế Nam, bản thân nó cũng không để ý là mình đang cười nữa.

Thế Nam thật chu đáo làm sao, việc gì cậu ấy làm cũng khiến nó hài lòng không điều kiện. Hừm, cái cảm giác được soái ca trong lòng quan tâm thật không còn gì bằng. Quỳnh Nhi nghĩ đi nghĩ lại chợt đỏ mặt, nụ cười ban nãy cũng dần rạng rỡ hẳn lên.

...

Nghĩ tới ngày được đứng với Thế Nam trên cùng một sân khấu, cùng nhau hát những khúc ca lãng mạn, au, mới tưởng tượng thôi mà nó đã muốn ngổ độc vì quá ngọt ngào rồi.

Nhưng không sao, Quỳnh Nhi từ nhỏ đã nổi tiếng là thánh hảo ngọt rồi mà. Level này đầu sao nó vẫn còn có thể chịu được^^.

...

-Nghe nói prom năm nay cậu sẽ diễn cùng Thế Nam à?-Thiên Kim nói, ánh mắt nhìn nó không hiểu sao lại có chút dè chừng.

-Vậy thì sao?-Quỳnh Nhi trả lời, trong đầu tự nhiên nảy lên vài tia khó chịu, về mặt nó vì vậy cũng có chút không tự nhiên.

-Không có gì! Chi là mình hơi bất ngờ thôi, cậu...và Thế Nam!-nó cảm thấy Thiên Kim hình như đang ganh tị với mình thì phải, nhưng không chắc lắm, vì đó dù sao cũng chỉ là cảm giác của một đứa con gái.

-Hừm, ban đầu đúng là nhờ có cậu mình mới quen được cậu ấy. Nhưng Thế Nam bây giờ cũng là bạn của mình mà!-Quỳnh Nhi nói, cách nó nhìn Kim thật xa lạ.

-Thì Kim có nói gì đâu, sao Nhi căng thẳng quá vậy?-Thiên Kim thoáng ngạc nhiên, nhỏ khẽ nghiêng đầu nhìn nó-Mình chỉ muốn chúc hai người sẽ có một tiết mục thật tốt. Nhi cũng biết mà, đứng trên sân khấu để thỏa mãn đam mê và giành được giải thưởng là hai chuyện hoàn toàn khác nhau! Vậy nên...có gắng nha!-Thiên Kim khẽ cười, vỗ vai khích lệ nó rồi đi thẳng về lớp. Về mặt của Quỳnh Nhi lúc đó chẳng có tí nào là vui vẻ vì được cổ vũ cả. Nó ngoái lại nhìn theo bóng lưng dần khuất xa của Thiên Kim, thầm nghĩ tại sao lúc trước lại thích ngắm đôi mắt cười tinh khiết của nhỏ đến thế, để giờ một lần nữa được chiêm ngưỡng thì lại có cảm giác chẳng hề chân thật thế này.

Thiên Kim không phải là một cô nàng đơn giản. Quỳnh Nhi nghĩ vậy. Lúc mới biết Kim, nó luôn cho rằng nhỏ là một cô bạn rất đáng yêu, dịu dàng, học giỏi, được bạn bè yêu mến. Kim chẳng thiếu bất cứ thứ gì, Quỳnh Nhi vì vậy nên rất ngưỡng mộ nhỏ. Đặc biệt hơn hết chính là, Thiên Kim có một nụ cười vô cùng đẹp, thuần khiết và mang lại sự ấm áp cho người đối diện, giống như người ta thường nói, Nụ cười tỏa nắng. Nó rất thích nhìn nhỏ cười và tiếc rẻ không thể chụp lại khoảnh khắc tuyệt đẹp đó.

Thiên Kim và Minh Thái là kiểu quan hệ gì, cả trường này đều biết chứ chẳng riêng gì nó. Nhưng nó thật sự không hiểu, so với những gì Kim kể trước đây và những việc nhỏ đang làm, tại sao lại khác biệt tới vậy?

...

Từ khi làm việc ở Green, Quỳnh Nhi thường xuyên thấy Kim lui tới đây. Cũng không hẳn vì một lý do cụ thể nào để nhỏ làm như vậy, có khi chỉ vì buồn chán, có khi muốn rủ Thế Nam đi chỗ này chỗ kia chơi cho đỡ...chán. Vào những lúc như thế nó tuyệt nhiên chẳng hề nói một lời nào nhưng trong lòng lại có chút khó chịu. Thiên Kim và Thế Nam trông y hệt như một cặp đôi, dù không có bất kỳ cử chỉ thân mật nào, nhưng với trực giác của một đứa con gái, chuyện này thực sự trông rõ còn hơn ban ngày.

Sẽ chẳng có gì đáng nói nếu Thiên Kim không làm ra những chuyện như vậy, mà quan trọng hơn hết người tận mắt chứng kiến sự việc lúc đó lại chính là Quỳnh Nhi...

Ngày hôm đó, sau khi tập cùng Thế Nam dưới phòng nhạc xong, Quỳnh Nhi liền lên thư viện trả vài cuốn sách đã mượn cũng được cả tháng nay rồi. Vừa đẩy cửa bước vào, nó liền nghe thấy tiếng thút thút phát ra từ phía dãy kệ sách gỗ đặt trong góc. Khẽ giật mình, Quỳnh Nhi thầm nghĩ giờ này mà vẫn còn học sinh ở lại trường nữa sao? (vừa mới đánh trống tan học lúc nãy). Nó tưởng mình là người cuối cùng rồi chứ?

Với bản tính tò mò vốn có sẵn trong máu, Quỳnh Nhi nhẹ nhàng đi tới chỗ tiếng khóc phát ra, đứng sau dãy sách gần đó lấp ló nhìn vào trong. Chà, kia không phải là Thiên Kim sao, nhỏ đang làm gì ở đây, mà khoan đã, tại sao nhỏ lại khóc?

Vì chỗ nó đang đứng chỉ có thể thấy được dáng lưng đằng sau thôi, cả mặt cũng không thấy, nhưng vẫn có thể đoán ra được đó là Thiên Kim. Hình như nhỏ đang nói chuyện với một thằng con trai. Chắc hẳn tiếng khóc mà nó nghe ban nãy là của Kim rồi.

-Minh vẫn còn thích cậu nhiều lắm, thật đấy!

Quỳnh Nhi ngạc nhiên khi nghe Thiên Kim nói thế, người nhỏ rất thích ư? Chẳng lẽ cậu con trai kia là Thế Nam, không thể nào, vừa nãy chính mắt nó thấy cậu ấy dắt xe về rồi mà.

Vậy đó là ai mới được? Quỳnh Nhi dù cố gắng nhón chân cao tới cỡ nào cũng không thể thấy được khuôn mặt của người con trai khuất sau lưng Thiên Kim. Thật là, chắc tò mò chết mất!

Thiên Kim lại thút thút khóc, nhỏ lấy tay khẽ lau nước mắt, còn người con trai kia từ đầu đến cuối chỉ luôn im lặng. Đó là những gì Quỳnh Nhi có thể thấy lúc này.

-Tại sao cậu lại trở thành như vậy, lúc trước cậu từng nói cậu rất thích mình mà, cậu sẽ làm tất cả để mình hạnh phúc mà. Nhưng bây giờ sao lại...

-...

-Sao phải là Quỳnh Nhi?

Ừa gì, chuyện của hai người thì liên quan gì tới nó, có gì lại lôi tên cúng cơm của nó vào thế này?

Ê, đừng nói là...Khoan, chờ đã!

-Minh không hề muốn chuyện này xảy ra, mình và Thế Nam, mình...

-Thôi đi!-người con trai kia hét lên, dường như cậu ta không thể chịu đựng được thêm lời nào từ miệng Kim nữa rồi. Quỳnh Nhi nghe tiếng hét đó liền giật mình, có cần phải bức xúc đến vậy không?

Nhưng giọng nói đó hình như là...

-Đừng vậy, mình biết cậu vẫn còn thích mình, đúng không hả...Minh Thái?-nói rồi, Thiên Kim choàng tay ôm lấy người con trai đó, một cái ôm bất ngờ khiến cậu ta choáng váng, có lẽ vì không ngờ nhỏ sẽ làm vậy. Lúc này, Quỳnh Nhi mới thấy rõ được khuôn mặt của người con trai đó. Minh Thái, sao lại là cậu ta?

Quỳnh Nhi vô cùng ngạc nhiên, mở to mắt nhìn cảnh tượng diễn ra trước mặt mình. Hai người họ, hai người họ...

Bị dọa cho giật mình, nên trong một phút bất cẩn, Quỳnh Nhi đã lỡ tay làm rơi quyển sách đang cầm trên tay. Một tiếng bộp vang lên giữa bầu không khí vốn dĩ im lặng. Quỳnh Nhi há hốc mồm nhìn quyển sách đang nằm yên vị dưới sàn. Làm sao bây giờ?

-Ai đó? -đang bận làm chuyện mờ ám trong góc này giờ, vừa nghe thấy tiếng động lạ hai người kia liền quay sang dãy sách chỗ nó núp nhìn, bằng ánh mắt hết sức dè chừng. Minh Thái hét lên, sau liền đẩy Thiên Kim ra rồi chạy vội tới chỗ đó. Nhỏ ngờ ngác, chỉ biết nhìn theo Thái mà không nói được gì.

Nhi cắn môi dưới, nghĩ ngợi vài giây rồi quyết định chuồn ra khỏi phòng sách, nhưng ai mà ngờ tang chứng vật chứng vẫn còn nằm lại đó. Trời ạ, người ta ăn vụng còn biết chùi mép. Đàng này nó còn chẳng ăn dọn được gì, lại không biết cẩn thận chút nào!

Vì dãy sách nơi Quỳnh Nhi núp này giờ cách chỗ đôi nam nữ kia đứng khoảng năm sáu kệ là ít nên cũng coi như có chút thời gian để nó bỏ trốn, hehe!

Minh Thái vừa đuổi tới nơi đã chẳng thấy người đâu. Quỳ xuống nhặt cuốn sách dưới sàn, cậu nhìn một lượt xung quanh, chắc chắn là vừa nãy có người ở đây mà. Hừm, chắc sợ quá nên trốn mất rồi. Minh Thái nghĩ xong liền nhếch môi.

Nhưng vừa lật ra trang đầu tiên xem thử, Minh Thái đã xa sầm mặt mày...

Thẻ mượn sách: Hoàng Hồng Quỳnh Nhi-11A2.

@Chuyện gì sẽ xảy ra với Minh Thái và Thiên Kim? Quỳnh Nhi liệu sẽ xử trí thế nào khi phát hiện ra bí mật động trời của hai người họ?

Sẽ có những bước ngoặt lớn trong mối quan hệ của các nhân vật chính, thế nên từ giờ các nàng shipper thỏa sức bùng lụa đi là vừa^^@

Chương 35: Đó là chuyện của cậu

Thiên Kim, rốt cuộc nhỏ đang toan tính cái gì trong đầu vậy chứ?

Quỳnh Nhi phóng xe rời khỏi trường ngay sau đó. Chính nó còn chẳng hiểu tại sao mình lại phải vội vàng như thế, hết như một tên trộm.

...

Một ngày nào đó trước khi thi, Quỳnh Nhi từng hỏi Thế Nam có phải cậu ấy thích Thiên Kim không? Nghe xong Nam chỉ im lặng, mắt đắm chiều nhìn ra cửa sổ, trên môi thấp thoáng một nụ cười buồn, hết như con mưa phùn, dù chỉ là phớt qua cũng khiến người đi đường thấm ướt vai.

Nó lặng nhìn Thế Nam, cảm nhận được trái tim mình vừa trật đi một nhịp.

Có thể cậu sẽ thắc mắc, tại sao Quỳnh Nhi lại biết được chuyện này?

Đơn giản vì ánh mắt triu mến mà Thế Nam dành cho Thiên Kim giống hết mỗi khi nó nhìn cậu. Tất nhiên là Nam chẳng bao giờ biết đâu. Nói cậu ta ngốc cũng không có gì sai đâu nhỉ?

Khi thích một người, chỉ số IQ của bạn bắt đầu sẽ trở về con số 0 tròn trĩnh. Bạn tự dưng cười như con ngốc khi nghe cậu ấy kể câu chuyện cười nào đó, dù nó có nhạt hơn nước ốc đi chẳng nữa. Bạn lo lắng khi không thấy người ta trước mắt mình, nhưng khi cậu ấy xuất hiện rồi thì bạn lại muốn trốn vào một góc, lặng lẽ ngắm nhìn một lát.

Bạn cảm thấy hài lòng với những điều tưởng chừng rất bình thường của cậu ấy...

Và hơn thế nữa, bạn sẽ vui khi crush vui và buồn khi cậu ấy buồn, cũng sẽ hạnh phúc khi thấy cậu ấy hạnh phúc nữa.

Quỳnh Nhi thích Thế Nam chỉ đơn giản vậy thôi.

Mặc dù không cam tâm nhưng Thiên Kim mới là lựa chọn của cậu. Thôi được, chỉ cần cậu vui thì Quỳnh Nhi này cũng sẽ vui!

Tuy nhiên, so với thời điểm đó, tình hình bây giờ lại rất khác. Thiên Kim có vẻ đang muốn trở lại với Minh Thái, còn cậu ta nghĩ thế nào?...Không biết nữa!

Nó đã từng cho rằng, Thế Nam thích Thiên Kim, nhỏ hình như cũng có tình cảm khá đặc biệt với cậu. Chẳng lẽ Quỳnh Nhi này lại chịu thua dễ dàng thế sao, ngay khi chưa làm được gì?

Vậy mà...

Thiên Kim làm thế có gọi là lừa dối Thế Nam hay không, khi hai người họ chưa từng một lần công khai?

...

Quỳnh Nhi nằm vật vờ trên giường, không rõ đang ngủ hay thức, chỉ thấy từ nãy đến giờ nó chỉ nằm im một chỗ, gác tay lên đầu như đang suy nghĩ.

-Mở cửa, Quỳnh Nhi, mở cửa!

Bên ngoài có tiếng đập cửa vừa mạnh vừa gấp gáp. Là Minh Thái, cậu ta lại sao nữa rồi?

-Làm gì mà ồn ào vậy hả?

Quỳnh Nhi bực bội giậm giậm cái đệm con dưới chân. Nhưng rốt cuộc vẫn phải chạy ra mở cửa xem cậu ta muốn nói gì.

-Cậu còn nói ? Vừa nãy ở thư viện trường...là cậu đúng không?

Minh Thái thở hồng hộc, mắt vẫn cứ chăm chăm nhìn nó.

-Hm, biết rồi à?

Quỳnh Nhi khẽ nhếch môi.

-Cậu đã nghe hết những gì vừa nãy Thiên Kim nói với tôi...đúng chứ?

Thái hoài nghi hỏi, dường như chứng cứ để lại vẫn khiến cậu không tin tưởng mấy.

-Thì sao?

Quỳnh Nhi héch mếu.

-Nghe này, thật sự mọi chuyện không như cậu nghĩ đâu!

-Cậu biết tôi nghĩ gì trong đầu à?

-...

-Chuyện của cậu tôi chẳng có chút hứng thú nào để mà xen vào. Nhưng lần sau làm ơn đừng lôi kéo tôi vào trò chơi của hai người nữa được không?

-Tôi...

-Cậu với Thiên Kim là kiểu quan hệ gì, tôi không cần quan tâm, nhưng Quỳnh Nhi này không cho phép hai người làm tổn thương Thế Nam. Nghe rõ chưa?

-Cậu lúc nào cũng Thế Nam Thế Nam, thằng đó cho cậu ăn bùa mê thuốc lú rồi à?

-Không việc gì tới cậu!-Quỳnh Nhi đóng đánh leo lên giường, đắp chăn lại-Không thấy tui chuẩn bị ngủ à? Ra ngoài mau lên!-nó dùng dụng nói, bằng cái kiểu khó ở thường thấy của bọn con gái.

...

Và đó là một câu chuyện dong dài được tường thuật lại bởi tay săn lùng+hóng hót tài ba: ~An Nhiên~, nó xảy ra cách thời điểm này khoảng 1 tuần và mọi chuyện ở trường xem ra vẫn diễn ra rất bình thường.

Các lớp đều đua nhau đi đăng kí các tiết mục văn nghệ (múa, hát, nhạc kịch) để tham gia dự thi biểu diễn cho buổi prom sắp tới của trường. 11A2 tất nhiên cũng nằm trong số đó.

Thiên Kim từ trước đến nay là người đầu tàu trong các lĩnh vực văn thể mỹ của lớp, hoạt động lần này của trường tất nhiên vẫn sẽ do nhỏ đảm nhiệm.

Nhưng mọi chuyện dường như thay đổi kể từ khi nó hùng hổ đòi tham gia một tiết mục riêng biệt, liên quân với chàng hotboy 11A1-Thế Nam. Khỏi phải nói, cả lớp đã một phen sừng sốt đến mức nào. Đặc biệt là Thiên Kim, và tất nhiên có cả Minh Thái nữa.

Dù là bạn thân của Thiên Kim, nhưng Mai Trang vẫn rất ủng hộ quyết định lần này của Quỳnh Nhi. Nói chứ, lớp nào càng có nhiều tài năng xuất chúng thì cán bộ của lớp ấy càng nở mày nở mặt trong mấy cuộc họp chung thôi.

Còn Thiên Kim, ngoài mặt cười cười nói nói vậy thôi, chứ ai biết được trong đầu nhỏ nghĩ những gì. Quỳnh Nhi chính vì thế nên trong các cuộc nói chuyện gần đây với nhỏ đều hết sức dè chừng.

...

@Ai 99er tới giờ này vẫn chưa ôn được một chữ dù còn hơn 1 tháng nữa là thi rồi như tui không?^^@

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Buổi Tổng duyệt văn nghệ.

Buổi tổng duyệt văn nghệ của trường TH Nhật Tiến...

Nhờ sự chỉ dẫn tận tình của thầy Thế Nam mà hôm nay, Quỳnh Nhi sẽ chính thức xuất đầu lộ diện, bước lên sân khấu cho bàn dân thiên hạ toàn trường lé mắt chơi.

Khí thế hùng hục là thế nhưng dù sao nó vẫn cảm thấy bản thân chưa thực sự tự tin để đứng hát trước nhiều người lắm. Lỡ có trục trặc gì xảy ra thì sao, lỡ nó quên lời thì sao???

Nhưng dù thế nào đi nữa thì tiết mục này vẫn sẽ diễn ra, vì nó đã báo danh rồi mà, giờ rút tên lại thì thật mất thể diện quá đi. Không phải nó, mà là Thế Nam kia...

Mặt khác, tiết mục lần này cũng chính là 1 mũi tên giết chết 2 con nạc, vô cùng có lợi cho Quỳnh Nhi. Nếu may mắn được vào vòng bán kết hay thậm chí là chung kết thì: thứ nhất, Thiên Kim sẽ không thể lên mặt với nó và thứ hai, biết đâu nó sẽ có thêm vài điểm cộng trong mắt Thế Nam thì sao!

Vậy nên, quyết tâm lên nào Quỳnh Nhi, fighting!

Sáng hôm đó

-Cốc cốc cốc, Quỳnh Nhi oiiiiii! Nè, chưa dậy nữa hả bà kia. Nè...HOÀNG HỒNG QUỲNH NHI!!!-Mới 6r sáng, Mai Trang đã qua nhà Minh Thái làm loạn. Nhỏ vừa dịu dàng chào cô Tâm xong đã hùng hục chạy lên phòng nó gõ cửa (là đập cửa chứ!?).

-Mới sáng sớm mà um sùm vậy bà nội???-nghe thấy tiếng ồn phát ra từ tầng trên, nên dù đang ngái ngủ, Minh Thái vẫn phải bò khỏi giường, phóng lên đó coi thử. Vừa thấy Mai Trang, cậu liền trở về với bộ dạng vô cùng thư thái chậm rãi của mình. Vò vò cái đầu rối xù, Thái cũng không quên ngáp một phát dài tận tám thước.

Mai Trang ngao ngán nhìn ông bạn. Nếu mấy em gái trường Nhật Tiến được cái điểm phúc chiêm ngưỡng hình tượng đầy giản dị này của cậu ta chắc sẽ lên con đột quy vì suy sụp mất.

Nói gì thì nói, Quỳnh Nhi bạn nhỏ vẫn là đứa con gái tội nghiệp nhất. Ngày nào cũng phải chịu đựng tên dỏ hơi cáng lộn kia.

-Quỳnh Nhi đâu?

-Còn phải hỏi, tất nhiên là...chưa dậy! Hehe!-Thái thật thà trả lời.

-Trời đất ơi! QUỲNH NHI!!!!!!-nghe chưa hết câu, Mai Trang đã ùng ùng nổi giận, phá cửa xông vào phòng nó. Và tất nhiên khung cảnh bên trong chẳng ai muốn nhìn thấy rồi. Cô gái tội nghiệp nào đó vì căn bệnh ham ăn ham ngủ của mình, đã bị nhỏ bạn thân ơi là thân không thương tiếc mà nện cho vài phát gối vào đầu. Những tiếng thét kinh hoàng lần lượt vang lên ngay sau đó.

Thế là tỉnh ngủ!!!

Lại một sáng chủ nhật vui ơi là vui!

...

-Lôi tao tới đây làm gì? Bộ mày không biết tao ghét mấy cái trò này nhất à?-Minh Thái bắt mặn vòng tay trước ngực, vừa đi vừa cảm râm thẳng bạn kiểm lớp trưởng 11a2->Nhật Nguyên.

Chà, giờ mới để ý, trường Nhật Tiến hôm nay thiệt là nhộn nhịp quá nha. Dù là chủ nhật, nhưng học sinh tới trường lại rất đông, thậm chí còn có học sinh trường khác rành rồ sang tham quan nữa chứ -_*.

Lí do một phần chính là vì buổi prom của trường này hai năm mới tổ chức một lần. Và thứ hai, đó giờ TH Nhật Tiến rất nổi tiếng vì sở hữu nhiều tài năng xuất chúng, không những thế đây còn là nơi tập trung không ít em hoa khôi vô cùng xinh đẹp, chỉ đợi đến ngày này để mà khoe sắc thôi.

Chính xác hơn thì đây còn là dịp để mấy thanh niên được thưởng thức ca múa nhạc miễn phí, do các hotboy hotgirl trường trình diễn. Không đi thì thật là phí của giờ mà.

...

Trên sân trường xúng xính bao nhiêu áo váy thướt tha của các cô cậu học trò đăng kí tiết mục ngày hôm nay. Các nàng thì điệu đà trong bộ đầm trắng tinh khiết hệt như thiên thần, các chàng thì vô cùng phong cách, trát's lừ với quần jean xẻ gấu và áo da. Và vân vân, mây mây các thể loại màu mè khác nữa.

-11A2 mình có tới ba tiết mục hát múa, cả lớp ai cũng đi ủng hộ, tao lớp trưởng khỏi nói rồi, chẳng lẽ mày lại không muốn tới ủng hộ em Quỳnh Nhi của mày à?

-Ai em của tao? Ăn nói cho cẩn thận, không là tao tán cho sắp mặt lòi đờng trách ghen mậy!

-Ok ok!-Nhật Nguyên cười nắc nẻ, vội vàng sợ hãi che lấy hai bên má của mình. Sau đó chàng ta lại khoác vai nàng Minh Thái của mình đi về phía bục sân khấu nho nhỏ được đặt trước phòng âm thanh trường.

...

Đang long nhong ngắm gái, Minh Thái chợt nghe sau lưng mình có rất nhiều tiếng nói cười, hò hét sôi nổi của bọn trai, mà hình như tụi đó là học sinh trường khác. Tại sao ư, là vì trai Nhật Tiến dù có mê gái đến đâu cũng sẽ nhả nạc hơn thế này, điển hình là cậu ta chứ đâu (đồ không biết sĩ diện-_-!).

-Ê mày, nhìn em đó kìa! con nhà ai mà xinh xắn quá trời quá đất thế không biết?-nam 1 phán câu xanh rờn.

-Em ơi học lớp nào vậy? -nam 2 bắt đầu hú hét.

-*Huyt huyt*, em ơi! -nam 3 thậm chí còn huyt sáo nữa cơ đấy.

Và vân vân mây mây các thể loại hám gái khác nữa.

Không biết nhỏ con gái nào lại có diễm phúc được mấy vị huynh đệ tung hô tới như vậy nữa. Minh Thái cũng có chút tò mò, không biết nhan sắc cô nàng kia xuất sắc cỡ nào, nhưng vì chút tự trọng (sếp mắt!^^) nên cậu ta đành phải thẳng lưng lên và không quay đầu lại (còn bày đặt sĩ diện, gớm!).

Ngay lúc Thái lờ đi thì nàng thơ triệu fan đi phía sau cũng vì vội vã mà đi nhanh về phía trước. Và trong chốc lát người con gái đó đã lướt qua Minh Thái mà đi mất tiêu. Lúc này dù cậu muốn cũng chẳng kịp diện kiến nữa rồi. Chỉ biết là ngay sau đó, Minh Thái liền nghe thoang thoang mùi hương của một trà vương lại đâu đó trong không khí. Thơm ngát và dễ chịu, một mùi hương tưởng lạ nhưng lại rất quen thuộc, hình như cậu đã ngửi được ở đâu rồi thì phải.

Ngạc nhiên nhìn theo cái thân hình nhỏ nhắn của cô gái kia, Minh Thái tự dưng có chút xao xuyến, chà, một tà áo tứ thân cách tân thêm màu hồng phấn với chân váy tím dài thướt tha, mái tóc suôn mượt được buộc cao và điểm nhẹ nhàng bởi chiếc vòng quần tóc bằng vải màu hồng phấn cùng tông. Trông cô ấy giống như nàng tiểu thư kiều diễm nào đó từng xuất hiện trong câu chuyện cổ tích xưa. Minh Thái nhìn với theo, ánh mắt không khỏi tò mò, đây là lần đầu cậu ta có hứng thú dõi theo một đứa con gái đó. Cảm giác này thật là lạ!

Cô bạn kia đã đi vào trong khu vực âm thanh, nơi mà người không có phận sự như Minh Thái dù muốn cũng chẳng vào được. Cậu đứng đó nhìn theo, trong lòng tự nhiên cũng dâng trào một sự háo hức đến lạ kì. Lúc này Thái thực sự muốn biết con nhỏ đó rốt cuộc là ai, người con gái đầu tiên khiến cậu xao động tới vậy.

-Nè, làm gì ngơ ngác thế, bộ bị em nào hớp hồn rồi hả mậy? -Nhật Nguyên vất vả một lúc mới tìm được thằng bạn trong đám đông. Lúc này chẳng phải bảo cậu ta đứng trước lớp chờ xuống chung rồi sao?

-Ồ, hà? Gì??? -Minh Thái vẫn còn lơ mơ trả lời.

-Mệt mảy quá. Về nhanh đi, cả lớp chuẩn gần xong rồi kia! -Nhật Nguyên hối thúc, chẳng những vậy cậu ta còn lôi lôi kéo kéo bạn về lớp cho lẹ nữa. Cậu chân chừ nhìn về phía phòng âm thanh rồi cũng miễn cưỡng đi với Nguyên.

...

Buổi trình tổng duyệt sẽ bắt đầu trong vài phút nữa, các lớp đã đăng kí tiết mục hãy nhanh chân tập trung xuống sân trường để ổn định danh sách. Xin thông báo 1 lần nữa, buổi tổng duyệt...

...

-Nào nào các bạn, bây giờ chúng ta sắp xếp lại đồ đạc cho thật gọn gàng rồi tập trung xuống dưới nha! -Mai Trang vỗ vỗ tay ra hiệu cho mọi người trong lớp.

-Ê Trang, sao không thấy Quỳnh Nhi đâu hết vậy?

-Hỏi Nhi hà? -Trang vừa nghe loáng thoáng tiếng của Thái đã mau mắn chạy sang -trang điểm xong là Quỳnh Nhi qua lớp Thế Nam tập bài rồi! Ông muốn kiểm thì qua đó mà kiểm, hen! -vừa nói xong, nhỏ không quên nháy mắt đá đều Thái nữa chứ. Chà, nhìn cái bộ dạng cau có đó của ông thần Minh Thái thì đứa ngu nhất thế giới cũng có thể hiểu được rồi. Ông là đang GATO với con nhà người ta nữa chứ gì?

-Ai nói tui kiểm? Tại sợ nhỏ đó mãi ngắm thằng hotbot nào đấy rồi quên luôn đường tới đây nên mới hỏi thử thôi!

-Àaaaaa, ra là vậy! -Mai Trang nhếch môi -Nói thì hay lắm, lát mà lỡ thấy Quỳnh Nhi người ta đẹp quá, há mồm ra nhìn rồi câm như hến, không nói nên lời luôn thì què lắm nha bồ!

-Có chuyện đó nữa à bồ? -Minh Thái hếch mũi nhìn Trang ra vẻ thách thức. Cậu mà lại mê cái nhan sắc chim sa cá lặn đó của Quỳnh Nhi à, còn phía nhé!

...

-Bữa nay Nhi đẹp hú hồn luôn nha! Xém chút là mình không nhận ra cậu luôn rồi đó! -Nam cười tươi nhìn Quỳnh Nhi, ánh mắt cậu có chút ngại ngùng, dường như thấy hơi lạ khi nhìn nó thế này. Ai bảo hôm nay nó xinh quá làm gì!

-Nam khen thật hay ghẹo mình vậy? Bộ bình thường Nhi xấu lắm à?

-À không, í Nam là... bình thường Nhi dễ thương, còn bữa nay thì... đặc biệt dễ thương. Hi! -Nam gãi gãi mớ tóc sau gáy. Người ta cũng chẳng phải vì ngứa ngứa gì, chỉ là vì ngại nhìn gái đẹp thôi! ^^

Quỳnh Nhi cười khúc khích, tự nhiên lại thấy trong lòng thoải mái đến kì lạ. Cái cảm giác run sợ ban nãy cũng bớt hoành hành rồi.

@dạo này lười edit truyện quá các cậu ạ.-

Nếu truyện ra chap chậm thì thông cảm cho A.N một chút nhé!@

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Buổi tổng duyệt văn nghệ (tt)

-Tiết mục đầu tiên, múa Bức học đồng quê của tập thể 12A4!

...

-Đồng ghê ha!-Mai Trang đứng trước sân khấu dợt (chỗ cho khán giả xem biểu diễn), nhìn một lượt hết thấy xung quanh với vẻ mặt kiêu hời bị ngạc nhiên rồi quay sang nói nhỏ với Nhật Nguyên. Nghe nhỏ nói, lớp trưởng cũng gật gù đồng tình. Dù hôm nay mới chỉ là tổng duyệt thôi nhưng mọi người lại đến xem rất đông. Phận làm một thằng con trai học hai năm dưới mái trường Nhật Tiến thì điều này thật khiến Nguyên cảm thấy vô cùng tự hào rồi.

-Bao giờ mới tới lớp mình đây?-Thái mặt mòi liếc nhìn cái đồng hồ trên tay.

...

-Ê này, nhỏ kia nhìn dễ thương không kia?-lớp trưởng xoa xoa cằm ngó nghiêng xung quanh, lát sau liền khều khều thằng bạn đứng cạnh mình rồi chỉ tay về phía dàn nhạc trường.

Mình Thái dù không quan tâm mấy nhưng nghe vậy cũng quay sang-_, ơ, kia không phải là con nhỏ lắm fan ban này à?

Chỗ dàn nhạc, cô nàng dịu dàng mặc bộ tứ thân màu hồng phấn ấy đang ung dung ngồi vắt chân trên chiếc loa gỗ bản to của một anh bạn nào đấy. Cô chi im lặng ngồi mân mê mấy lọn tóc hơi xoăn của mình thôi cũng đã khiến người khác chú ý thế rồi. Điển hình là hai ông bạn mê gái này đây.

Nhưng phải bật mí với mọi người một điều rằng tới tận lúc Minh Thái phát hiện nữ thần đang ngồi đó thì cậu ta vẫn chưa thể thấy được mặt của cô nàng này.

@Nhỏ đó đẹp tới mức nào, có được cỡ Thúy Vân Thúy Kiều không mà A.N giấu kĩ thế?

Nhỏ đó có phải nhân vật mới, chuẩn bị được bổ sung vào đội ngũ phi tần của hoàng tử Minh Thái?

->T/g chỉ có thể trả lời: Thiên cơ bất khả lộ^^@

Trong lòng Minh Thái bỗng dâng lên một cảm giác háo hức đến lạ kì, cậu rất muốn chạy đến chỗ nhỏ đang ngồi, nhưng lại thấy hồi hộp quá nên...

Không sao, mặc trang phục đặc biệt như vậy chắc chắn phải tham gia ít nhất một tiết mục văn nghệ rồi. Dội lát nữa thôi Minh Thái sẽ biết được tiểu nữ nhân ấy rốt cuộc là ai, kkk!^^

...

-A, tới tiết mục của Thiên Kim rồi kia!

Vài tuần trước, Thiên Kim và vài cô bạn trong lớp đã đăng kí một tiết mục nhảy trên nền nhạc Hàn Quốc. Biết mà, thế nào cũng vậy. Năm nào Minh Thái chẳng coi mấy tiết mục nà ná kiểu này, đến mức phát ngán luôn rồi.

Nhưng người nhảy bây giờ là Thiên Kim đó, với khả năng cùng nhan sắc nổi bật của mình, nhỏ tất nhiên sẽ biết cách làm cho tiết mục quen thuộc của mình trở nên hay ho hơn các lớp khác.

Kim mặc một chiếc quần short jeans ngắn khoe trọn đôi chân thon dài, trắng trẻo và khỏe mạnh của mình, kết hợp với crop top trắng và áo khoác jean, không quên đi đôi sneaker trắng tông xuyệt tông sành điệu. Nhỏ trang điểm khá nhẹ nhàng thôi, tóc búi nửa trên, nửa dưới uốn gọn sóng nhẹ ở đuôi. Nói chung tổng thể đã gọi là xinh đẹp lắm rồi, không những vậy trông còn có nét cool ngầu nữa chứ.

Xin mạn phép lướt qua phần đặc tả các thành viên còn lại trong nhóm nhé, vì chắc ai cũng biết nhân vật chính trong bài nhảy này nhỏ là rồi. Những mem còn lại chỉ xứng đáng làm nền cho nàng tỏa sáng mà thôi.

Kim nhảy rất đẹp và rất thu hút, động tác nào ra động tác nấy vô cùng dứt khoát nha, bọn con trai bên dưới hầu như đều hướng mắt lên sân khấu, chăm

chú thưởng thức màn trình diễn này của nhỏ. Ở dưới kia, Minh Thái tuy cũng đang xem, nhưng có vẻ không hứng thú cho lắm.

Về phần Thế Nam, từ lúc Thiên Kim bước lên sân khấu thì cậu liền ngừng cuộc nói chuyện còn đang dở dang với nó lại mà chăm chú quan sát. Từng nhất cử nhất động của nhỏ đều được thu gọn vào tầm mắt của cậu. Quỳnh Nhi nhìn Nam, mặc dù gương mặt nó ánh lên nét không vui nhưng cũng chẳng nói thêm điều gì, chỉ im lặng mà xem cùng mọi người.

...

-Sắp tới tiết mục của chúng ta rồi! Cùng cố gắng nha!-Thế Nam nói, trông cậu có vẻ khá hào hứng.

-Được!-Quỳnh Nhi trả lời, mặt hơi đỏ (chắc đang run).

...

-Tiếp theo là tiết mục liên quân của lớp 11a1 và 11a2, Mưa Hồng!-tiếng thầy giám thị thông báo qua micro.

Thế Nam cầm cây guitar quen thuộc của mình cùng cậu bạn đệm trống gỗ lên sân khấu trước, theo sau là Quỳnh Nhi. Nó mặc dù đã cố hít một hơi thật sâu, thật chậm rãi và bình tĩnh, nhưng trong lòng lúc này lại cảm tưởng như đang chuẩn bị đi đánh trận vậy, vô cùng căng thẳng và hồi hộp. Không sao, nó đang đứng cùng với Thế Nam mà, và đây chẳng phải điều mà trước kia nó luôn mong ước hay sao?

Bắt đầu có vài tiếng xôn xao rầm rì vang lên, mọi người đứng bên dưới đang trầm trồ nhìn Quỳnh Nhi và bàn nhau điều gì đó không rõ nữa. Nó nhìn xuống, cảm giác hồi hộp còn hơn lúc đầu nữa.

Thế Nam dịu dàng nhìn Quỳnh Nhi, cậu còn khẽ nháy mắt khích lệ nó nữa, chỉ từng ấy thôi cũng đã khiến người nào đó an tâm lắm rồi.

Ngay sau đó, dưới bàn tay điều luyện của Thế Nam thì thứ âm thanh trầm bổng vô cùng êm tai từ chiếc guitar gỗ cũng vang lên, quện cùng đó là những tiếng trống bass rất nhịp nhàng từ cậu bạn trong nhóm. Màn dạo đầu tưởng chừng mộc mạc, đơn điệu ấy đã khiến mọi thứ vốn dĩ ồn ào xung quanh chợt lắng đọng lại. Mọi người im lặng lắng nghe tiếng đàn điệu nghệ của Nam và trong số đó tất nhiên có một vài cô nàng lợi dụng thời cơ này để ngắm chàng nam sinh điển trai ấy nữa.

Quỳnh Nhi bắt đầu cất lên những câu hát đầu tiên, không dùng nội lực gì ghê gớm, chỉ với giọng hát vô cùng nhẹ nhàng nhưng đã đủ khiến mọi người ngạc nhiên mà trầm trồ cả lên.

Trời uơm nắng cho mây hồng

Mây qua mau em nghiêng sầu

Còn mưa xuống như hôm nào em đến thăm

Mây âm thầm mang gió lên

Người ngồi đó trông mưa nguồn

Ôi yêu thương nghe đã buồn

Ngoài kia lá như vẫn xanh

Ngoài sông vắng nước dâng lên hồn muôn trùng...

-Ừa, đó là Quỳnh Nhi mà?-Nhật Nguyên há hốc mồm nhìn người con gái đang đứng trên sân khấu kia. Hôm nay trông nó khác quá, không còn giản dị tóc đuôi gà giấy бата bụi như mọi ngày nữa, Quỳnh Nhi hôm nay trông dịu dàng như một thiếu nữ, từng ánh mắt, cử chỉ đều khiến mọi người chú ý đến. Không những vậy, giọng hát của nó thật trong trẻo, nhẹ nhàng, giống như một dòng suối mát, không cuộn trào, không bứt phá mà cứ êm đềm như vậy khiến người ta cứ muốn mãi chìm đắm theo từng giai điệu mà nó cất lên.

Nhật Nguyên khều khều thẳng bạn thân Minh Thái cốt là định buông vài câu khen ngợi cô bạn tài năng lớp mình, nào ngờ vừa quay sang đã thấy bản mặt cậu ta đực cả ra, ngây ngốc nhìn Quỳnh Nhi.

...

Có mơ cậu cũng chẳng ngờ được nàng nữ thần mà cậu ngày đêm mong đợi lại chính là Quỳnh Nhi. Lúc nhìn thấy bóng dáng cô bạn xinh đẹp ấy đi qua, Minh Thái chưa từng có suy nghĩ đó là Quỳnh Nhi.

Quỳnh Nhi trông thật dịu dàng khi mặc trang phục truyền thống: áo tứ thân, và đâu đó còn là nét ngọt ngào, dịu dàng mà trước giờ cậu chưa từng thấy được ở nó.

Người ta nói đúng thật: Không có con gái xấu, chỉ có đứa con gái không biết làm đẹp thôi. Chỉ cần thoa tí son, đánh chút phấn, và ăn mặc thật đẹp thì một con người đã có thể khác hẳn tới như vậy rồi.

Mình Thái nhìn Quỳnh Nhi xinh đẹp như bây giờ, tự nhiên tim lại đập thình thịch, thình thịch cả lên. Cảm giác này...

Quỳnh Nhi mà biết chuyện chắc sẽ cười cậu ta đến thúi mũi mắt.

Nay em đã khóc chiều mưa đỉnh cao

Còn gì nữa đâu sương mù đã lâu

Em đi về cầu mưa ướt áo

Đường phượng bay mù không lối vào

Hàng cây lá xanh gần với nhau...

...

Người ngồi xuống mây ngang đầu

Mong em qua, bao nhiêu chiều

Vòng tay đã xanh xao nhiều

Ôi tháng năm gót chân mòn trên phiếm du

Người ngồi xuống xin mưa đầy

Trên hai tay con đau dài

Người nằm xuống nghe tiếng ru

Cuộc đời đó có bao lâu mà hững hờ...

@chap này hình như tg tăng bốc thím Quỳnh Nhi quá mức cho phép rồi!_ -

Chap sau sẽ cố gắng tiết chế lại!

Ai 99er giống A.N, đang phải điên cuồng chiến đấu với bài vở mấy tháng qua, hãy cùng nhau cố gắng nào, chỉ còn 20 ngày nữa thôi!@

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Vịt hóa thiên nga.

****sau đó****

-Tui đã bảo rồi mà, tay nghề makeup của Mai Trang này cứ phải gọi là thượng thừa. Vịt con xấu xí như cậu cũng đã biến thành thiên nga xinh đẹp thế cơ mà!-Mai Trang hếch mũi lên tự khen bản thân.

-Đang khen hay đang chà đạp nhau vậy bạn?-nó nói với nhỏ, lúc này vẻ mặt khá là bất lực.

-Ờ thì...À quên mất, Minh Thái, nghe nói hồi nãy cậu kiếm Quỳnh Nhi có việc mà phải không?-Trang hỏi.

-Ờ???-Minh Thái giật mình-À chuyện đó...

-Sao vậy?-Quỳnh Nhi hơi ngạc nhiên. Nó tới trước mặt Thái, dùng ánh mắt dò xét mà nhìn cậu. Hôm nay thiếu gia nhà mình trông có gì đó là lạ à nha, mọi khi muốn hỏi gì cậu ta đều không hề chớp mắt mà nhìn thẳng vào mặt nó nói, sao bây giờ cứ cảm thấy có cái gì đó khang khác.

Minh Thái nhìn một lượt từ trên xuống dưới người nó, wow, thật không thể tin được Quỳnh Nhi lại có thể lột xác thành một người hoàn toàn khác như vậy. Minh Thái tâm trạng còn đang lơ lửng đâu đó, vừa nhìn thấy Quỳnh Nhi đứng trước mặt liền tỏ ra vô cùng lúng túng. Thề luôn, đây là lần đầu tiên cậu có cảm giác thế này kể từ cái ngày nó chuyển tới Trần gia.

-Quỳnh Nhi, cậu hát hay lắm!-Thiên Kim từ đâu đi tới chỗ học sinh 11a2 đang tập trung. Thấy nó, nhỏ nở một nụ cười hết sức triu mến, và đó cũng chính là nụ cười truyền thuyết đánh cắp bao con tim thiếu...nam^^

-Cám ơn nha, bài nhảy vừa nãy của cậu cũng hay lắm!-Quỳnh Nhi khẽ cười, ngược lại với Thiên Kim, nụ cười của nó lúc này hết sức là xã giao và có chút xa lạ nữa.

-Được rồi, bây giờ cả lớp tập trung ra quán nước gần trường nha, thầy chủ nhiệm hứa sẽ bao nước chúng ta đó!-Nhật Nguyên

-Yeahhh!-cả lớp reo lên.

-Nhìn cái gì?-Quỳnh Nhi khó chịu lia đôi mắt xéo xắc về phía Minh Thái. Ai bảo cậu ta cứ nhìn nó chăm chăm làm gì, hại nó uống trà sữa cũng không yên.

Bị bắt quả tang đang nhìn trộm, Minh Thái thẹn thùng quay mắt sang chỗ khác, phụng phịu xì một tràng rõ dài. Nhìn có một tí thôi làm gì thấy ghê dợ?

Bên góc bàn đối diện, couple Mai Trang+Nhật Nguyên vì quá rảnh rồi nên đành phải vừa uống nước, vừa xem bộ phim hài nhạt nhẽo của hai bạn trẻ kia, không những vậy còn tặng thêm mấy cái lắc đầu free nữa chứ.

Thiên Kim ngồi cạnh Mai Trang, nhìn cảnh tượng đó thì gương mặt không khỏi đanh lại. Rõ ràng là người ta đang bức nha, chỉ là không thèm nói ra thôi.

Suốt buổi tới giờ nhỏ chỉ toàn chuyên tâm chơi Ngôi sao thời trang trên chiếc Smartphone yêu dấu của mình, vờ không nhìn sang bên đó.

...

-Bên này nè!-Nhật Nguyên đang uống nước thì đứng bật dậy, quắc quắc tay gọi ai đó đang đứng bên kia đường. Quỳnh Nhi thấy thế cũng quay lại nhìn, a, thì ra đó là Thế Nam.

Nhắc mới nhớ, lúc nãy diễn xong là nó chạy một mạch qua chỗ lớp mình đứng luôn, quên báo với Thế Nam một tiếng nữa. Mà thôi không sao, giờ cậu ấy đã ở đây rồi còn gì.

-Ngồi đi này, lâu quá rồi mới đi uống nước chung với tụi này hen!-Nhật Nguyên hồ hởi vỗ vai Thế Nam.

-Ừ!-Nam cười hiền.

Quỳnh Nhi trầm nghĩ có khi nào mọi người đều đã quen biết với Thế Nam từ trước khi nó vào trường không nhỉ?

-Hi Nam!-nó vẫy tay chào, không quên nở một nụ cười thật dễ thương với cậu. Minh Thái ngồi bên cạnh, bất mãn bĩu môi nhìn Quỳnh Nhi (kiểu gato tại sao thái độ của nó với cậu ta và với Thế Nam lại khác nhau như vậy).

Thế Nam khẽ cười, còn nháy mắt ra hiệu với nó nữa (mặt hiệu chẳng!?).

Ngay lúc cậu tính tới ngồi cạnh chỗ nó thì...

-Nam, qua đây ngồi chung nè!-Thiên Kim nói, ánh mắt dịu dàng nhìn cậu.

Bằng một cách nào đó, cậu rất nghe lời, đi tới kéo ghế ngồi xuống bên cạnh nhỏ. Nó ngạc nhiên nhìn Kim vài giây rồi lại quay sang tiếp tục câu chuyện còn dang dở ban nãy với Mai Trang.

Vì nó không để ý nên không thấy ánh mắt của Thiên Kim đó thôi, nhỏ hết nhìn Minh Thái rồi lại nhìn nó kiểu như dò xét chuyện gì đó từ nãy đến giờ.

...

Tiếp sau đó là tới lượt nó, Thái và hai ông lớn bà lớn kia (Trang+Nguyên) phải ngồi nhìn Thiên Kim và Thế Nam nói chuyện, đùa giỡn vui vẻ với nhau hết sức thân mật. Ô chuyện này là thế nào nữa đây?

Quỳnh Nhi dù vậy vẫn chỉ im lặng ngồi uống nước, nhưng lâu lâu vẫn lia mắt sang chỗ Nam. Nhìn nó có vẻ không vui vẻ như lúc nãy nữa thì phải.

Thái chống cằm nhìn nó (nãy giờ vẫn vậy mà), rồi lại nhìn couple hài hước kia bằng vẻ mặt không mấy cảm xúc. Rồi cậu ta rút smartphone trong túi ra, bấm bấm gì đó một lúc.

-Thôi mấy cậu ngồi uống nước tán dóc tiếp đi nha, tui phải về trước đây, mẹ gọi rồi!

-Ồ, vậy về sớm đi!-lớp trưởng gật gật đầu.

-Về thôi chớ còn ngồi đây làm gì?-Minh Thái kéo tay Quỳnh Nhi. Nó thì ngạc nhiên chả hiểu gì, dùng ánh mắt khó hiểu nhìn cậu.

-Tui cũng về luôn hả? Êeee!-chưa kịp nói gì thêm thì đã bị cậu ta lôi ra khỏi quán ngay trước mấy cặp mắt ngạc nhiên của đám bạn trong lớp rồi.

-Vậy luôn hả?-Quỳnh Nhi đứng đó bắt lực nhìn Minh Thái. Cậu ta lúc này đang ngồi chễm chệ trên chiếc Chaly màu hồng huyền thoại của nó, đầu còn đội nón phớt màu đen (không biết phải tả sao nữa, cái nón này trông gần giống nón bảo hiểm của mấy chú CSGT, bạn nào đi phớt chắc sẽ biết) nữa chứ. Nhìn trút's ghê luôn ha!- _ -

-Biết sao được, hồi nãy tui đi chung xe với thằng Nguyên, giờ nó bận chở nhỏ Trang rồi nên...hehe!-Minh Thái nói, không những vậy cậu ta còn tặng free nó vài cái nhún vai-Lên xe mau còn đợi gì nữa?-nói xong bonus thêm cái nón bảo hiểm doraemon quen thuộc cho nó nữa.

Sau đó chiếc xe chạy vụt đi, cùng với vài tiếng nổ bụp bụp bụp khá vui tai.

-Ê, đây đâu phải đường về nhà cậu đâu Minh Thái?-Quỳnh Nhi nhìn hai bên đường, ngo ngắc đập đập vai Minh Thái hỏi.

-Ngồi im đi, tui không bán cậu vào lầu xanh đâu mà sợ!-Minh Thái nói, bằng cái giọng ngang phè, không những vậy cậu ta còn buông một tràng cười khoái chí chọc quê nó nữa. Mà cũng nhờ có tiếng cười đó mà bầu không khí im lặng này giờ cũng bớt nhạt nhẽo đi một chút.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đi biển.

Chỉ 15' sau, Quỳnh Nhi và Minh Thái đã phóng xe tới một bờ biển. Nơi này nó chưa từng đặt chân tới trước đây.

-Cậu chờ tui tới đây làm gì?-nó hỏi, nhìn Thái bây giờ cực kì khó hiểu luôn ấy.

-Cậu...không thấy nơi này...rất thú vị sao?-Thái nói. Dừng xe trên bãi cát, cậu chậm rãi dắt nó tới chỗ bãi đá, về mặt cậu lúc này có chút hường thụ rồi nha-Sóng biển cuốn trôi mọi thứ đi trong chốc lát, nhanh tới mức ta còn chưa kịp cảm nhận được gì! Không phải tới đây rồi tâm trạng sẽ được giải tỏa hết hay sao?-Thái khẽ cười, cậu nói bằng giọng nói trầm lạ lẫm mà nó chưa từng nghe qua. Hôm nay cậu bị sao ấy, bộ ăn trúng gì rồi à, sao tự nhiên hiền lành điềm đạm dữ vậy nè?

-Cậu nhìn ra được à?-Quỳnh Nhi ngạc nhiên nhìn Minh Thái.

-Sao không? Mỗi lần cậu buồn hay giận thì nhìn cái là biết liền à!-Thái khẽ nheo mắt cười. Về mặt hiền lành này là sao nữa vậy?

-...!-nó hết biết nói gì.

-Bởi vậy tôi đã nhắc nhở cậu rồi đó thôi, Thế Nam...không phải đùa phù hợp với cậu!-bình thân để tay vào túi quần nhìn ra biển, Thái lại nói.

-Tại sao cậu...?-Quỳnh Nhi mở tròn mắt nhìn người con trai đang đứng trước mặt mình bây giờ.

-Từ đầu tôi đã biết, cậu rất thích Thế Nam!-nói tới đó, Minh Thái chợt quay sang nhìn thẳng vào mắt nó, bằng một ánh nhìn ôn nhu hiếm có.

-Tôi chưa bao giờ có ý định tranh giành thứ gì với Thiên Kim cả, cậu ấy có mọi thứ, còn tui...

-Chẳng phải bên cạnh cậu vẫn còn có tôi và Minh Duy đó sao?

-...!-nó im lặng nhìn cậu kiểu chuyện đó thì liên quan quái gì?

-Thế nên, nghe tôi, đừng can hệ tới hai người đó nữa, có được không?

-Đâu phải cứ muốn là được!-Quỳnh Nhi khẽ cười, một nụ cười buồn.

-Haizz,...-Thái thở dài-Rồi sau này cậu sẽ phải hối hận thôi, Quỳnh Nhi à!

Vài phút sau...

-Mà nghe nói, hồi đó cậu từng tỏ tình với Thiên Kim rồi bị nhỏ đá không thương tiếc à?-Quỳnh Nhi tự dưng nổi hứng tò mò.

-Cái gì? Ai nói với cậu chuyện đó hả?-Minh Thái giật mình.

-Thì...là Mai Trang đó!-nó chớp chớp mắt.

-Lại con nhỏ đó!-Thái lắc đầu-Cậu có ngốc không mà tin lời Mai Trang chứ hả? Tòì...bị đá? Nghĩ sao vậy???

-Ai biết được?-nó nói, còn tặng kèm cho cậu tròng cười nắc nẻ và vài cái nhướn vai nữa chứ.

Sau khi về tới nhà, nó và Minh Thái mỗi đứa một phòng, leo lên giường vắt tay sau đầu ngẫm nghĩ.

Quỳnh Nhi đúng là giỏi ba cái trò đánh trống lảng, đã nói tới mức đó rồi mà còn...haizz!, Minh Thái nghĩ.

Có vẻ Minh Thái cũng không thờ ơ, lạnh lùng như mình nghĩ. Cậu ta cũng...dễ thương đó chứ!, Quỳnh Nhi nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chuẩn bị cho prom.

Từ hôm đợt văn nghệ tính đến nay cũng đã được gần một tuần rồi. Dù mọi hoạt động tại TH Nhật Tiến vẫn diễn ra rất bình thường nhưng thực tế, mọi người đều đang rất chờ đợi kết quả kì này.

-Ê, nghe nói ngoài bản tin trường vừa dán kết quả rồi kìa!

-Vậy hả?-Mai Trang hồ hồì-Quỳnh Nhi, Thiên Kim, hai người mau ra xem kết quả đi kìa.

-Thôi, chắc tui không đậu nổi đâu. Bỏ đi!-nó thờ ơ, hoàn toàn tuyệt vọng.

Nhưng có mơ nó cũng không ngờ rằng mình và Thế Nam lại đậu, còn đứng trong top 5 các tiết mục có số điểm cao của trường nữa cơ.

Người lúc đó xem kết quả giùm Quỳnh Nhi là một cậu bạn bốn mắt tên An. Vì không tin tưởng nên nó và Mai Trang lại một lần nữa tất tả chạy ra xem.

Bọn học sinh này bộ không có chuyện gì để làm à, mới sáng bánh mắt ra đã bu đen bu đỏ trước bản tin rồi. Khó khăn lắm nó và nhỏ mới có thể chen chân được vào bên trong.

Rồi thì...chuyện gì tới cũng phải tới.

-Quỳnh Nhi...Quỳnh Nhi...Ồ, đây rồi!-Mai Trang thốt lên.

-Đậu thật hả?-nó miệng méo xệch hỏi lại, không ngừng lay vai con bạn.

-Lại sai được à, cậu và Thế Nam, còn có cả Thiên Kim!-Mai Trang hồ hồì-Vậy là lớp mình bội thu rồi còn gì!

Nó nghe vậy, mơ hồ với tới xem, waa, đúng là có tên tiết mục của nó và Thế Nam này, đứng thứ ba luôn nhé, Thiên Kim cũng trong top, đứng thứ hai. Quỳnh Nhi thật cảm thấy mừng cho nhỏ, nhưng trong lòng lại không vui như từng nghĩ.

Thiên Kim nhảy đẹp thế cơ mà, không đậu cao cũng thật là uổng quá.

...

Sau giờ học, Quỳnh Nhi và Mai Trang hí hửng rủ nhau đi sắm sửa đồ đẹp cho buổi prom sắp tới. Chỉ còn một tuần nữa là tới rồi.

Nhưng xem ra chỉ có mình nhỏ mua thì phải, tại nó từ đầu đến cuối chỉ theo sau, nghĩa đồng đồ Mai Trang lựa rồi gặt gùi, chả lấy cái nào (cũng phải, tại nó đang trong tình trạng viêm màng túi mà).

-Cậu từng dự prom lần nào chưa Trang?-Quỳnh Nhi hỏi.

-Chưa, đây là lần đầu tiên!-đang đứng trong phòng thử quần áo, Mai Trang nói vọng ra-Nghe nói phải hai năm Nhật Tiến mới tổ chức Prom một lần, chúng ta coi như may mắn lắm mới được tham dự đó!

Cũng đúng, nếu nói là hai năm thì tới lúc nó học 12 chắc chắn không có cơ hội nữa rồi.

-Lựa đi chứ Quỳnh Nhi, mình không muốn bữa đó phải đi chung với Lọ Lem đâu nha!

-À ờ...!-nó giật mình.

...

Thế Nam và Quỳnh Nhi đã tập một tiết mục khá đặc biệt để chuẩn bị cho buổi prom tới, nhưng đó tạm thời là bí mật, đợi tới hôm ấy sẽ được bật mí. Ahiiii!

Ai cũng biết, prom là dịp để các cô nàng tha hồ ăn diện này, đây còn là cơ hội để các chàng trai trở tài làm màu và biết đâu thoát được kiếp FA^^.

Đặc biệt, để dự prom, mỗi người phải tìm cho mình một người để bắt cặp, không cần phải thật xứng đôi, chỉ cần có một ai đó để cùng sánh bước, prom nhỏ trong trường thôi nên cốt là tạo niềm vui mà. Nhưng nếu bạn thật sự muốn trở thành tâm điểm của buổi tiệc, hãy chăm chút cho bản thân hơn nhé, vì nghe nói trong buổi tiệc này, ban tổ chức sẽ chọn ra một nam một nữ thật hoàn hảo cho ngôi vị King và Queen của Nhật Tiến đấy.

-Tới đó cậu định cặp với ai thế? -Minh Thái hỏi Quỳnh Nhi -Hay để thiếu gia đây miễn cưỡng đi chung nha?

-Có giá quá ha!-nó nhếch môi. Thực ra cũng không phải không có người mời nó đi prom đâu ha. Nhờ tiết mục xuất thần bữa tổng duyệt nên bây giờ nó cũng khá nổi trong trường, trai cứ phải gọi là xếp hàng, chỉ là đây không thích nhận lời thôi (thiệt không vậy trời!). Với cả người nó thật sự muốn đi cùng hôm đó chính là...

...

-Xin lỗi Nhi nha, Nam lỡ hẹn trước với Thiên Kim rồi!-Thế Nam gãi gãi đầu.

-Vậy, vậy hả? Không sao mà!-nó khẽ cười. Không phải vậy, nhưng tình huống này hình như nó dự trước được rồi thì phải.

Đúng vậy, người nó muốn sánh đôi trong bữa tiệc chính là nam thần của khối 12: Thế Nam. Mặc dù tới đó người biểu diễn cùng nó trên sân khấu chính là Thế Nam, nhưng đâu ai bắt buộc cậu ấy phải mời nó đâu đúng chứ?

Nhưng dù sao, nó vẫn muốn hoàng tử đêm đó của mình là Nam...Haizz!

Chẳng lẽ lại đi tới đó một mình? Hay ở nhà luôn cho rồi? Đúng vậy, chỉ có cách đó là không bị ai cười, rồi bàn tán này nọ.

...

Giờ ra chơi, Quỳnh Nhi ngồi một mình ở chiếc ghế đá sát phòng thư viện dưới tầng trệt. Với nó, chỉ có chỗ này mới thật sự yên tĩnh để một mình suy nghĩ. Sẽ chẳng ai rảnh rỗi tới phá đám, nên nhiều khi mình nằm đây ngủ luôn cũng chẳng ai biết.

...

Nói thì nói vậy, chứ trên đời vẫn còn sót lại một tên con trai vô cùng rảnh rỗi, chuyên môn xuất hiện lúc nó rầu đời nhứt (đó cũng là lúc thiếu nữ Quỳnh Nhi rất muốn lên con cán xé ai đó@@).

-Mắc gì buồn, chỉ là một tên Thế Nam thôi mà!-Minh Thái ngồi xuống cạnh nó, hất hàm ra về ta đây. Chẳng phải vẫn còn cậu sao?

-Ai nói tui buồn?-nó bĩu môi.

Cái mặt đó mà bảo không buồn?, cậu nhủ mà-Đừng lo, đã có tôi ở đây rồi!-Thái vỗ vai nó.

Nó ngạc nhiên nhìn Minh Thái. Không hiểu cậu ta đang nghĩ gì trong đầu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

-Mọi người ơi, hôm nay tôi chính thức tuyên bố, HOÀNG HỒNG QUỲNH NHI chính là người sẽ cùng tôi đến buổi prom cuối tuần này!-đứng trên bục giảng, Minh Thái ngạo mạn thông báo với cả cái lớp 11a2. Điều cậu ta vừa nói ra không những làm tất cả thành viên trong lớp ngạc nhiên, mà nó cũng chả khá khẩm hơn chút nào. Chính ngay lúc này, Quỳnh Nhi rất muốn nhảy lên đó, nhanh tay bịt cái mồm rộng của cậu ta lại. Không kịp nữa rồi, mọi người sau khi đã tiêu hóa xong dữ liệu đó liền quay ngoắt lại nhìn chăm chăm vào cái bản mặt mỏng manh và nhỏ bé của nó. Quỳnh Nhi thấy thế chỉ biết

cười hề hề, gãi đầu nhìn các bạn với ánh mắt tui vô tội à nghe!

Người chăm chú nhìn nó nhất lúc đó chính là Mai Trang và Thiên Kim, hai con nhỏ có mối quan hệ không hề đơn giản với nó. Cả lớp trường Nhật Nguyên cũng gửi trọn ánh nhìn đầy trù ẻo đến nó và Minh Thái.

...

-Muốn chết hả? Nghĩ sao lại nói vậy chứ hả?-sau cái sự kiện chẳng mấy hay ho đó, Quỳnh Nhi đã kéo tên thiếu gia chết tiệt kia một mạch ra vườn hoa sau dãy phòng học để nói chuyện. Hình ảnh cô gái bé nhỏ chỉ vón vẹn 1.5m kéo tay thẳng con trai cao hơn cả cái đầu hùng hục xuống cầu thang thật đáng để đem ra bàn luận mà.

-Có sao đâu, bộ cậu không thấy mọi người rất mừng cho cậu à?-Minh Thái lấy làm hãnh diện nói-Được sánh đôi với bạch mã hoàng tử như tôi, còn đòi gì nữa?

-Chắc mừng!-nó vòng tay trước ngực, trừng mắt nhìn cái tên đang ba hoa kia.

-Rồi sao, cậu có đồng ý không?-cậu hỏi.

-Đồng ý? Chuyện gì?

-Thì...lời đề nghị của tôi!

-Tui...-nó ấp úng.

-Không trả lời tức là đồng ý! Vậy đi!-Thái nói, cậu ta thậm chí còn chẳng thèm xem biểu hiện của nó thế nào-Mà cậu đã chuẩn bị trang phục dạ hội hết chưa đó?

-Còn phải mặc trang phục dạ hội nữa á, tôi tưởng cứ quần jeans áo sơ mi là được rồi?

-Suy nghĩ chút đi, cậu đến dự prom chứ có phải làm bồi bàn ở cafe Green đâu. Ăn mặc vậy, muốn làm mất mặt đại thiếu gia này à?

-Chứ tính sao giờ, tui không có đồ, cũng không có tiền, tui...nghèo lắm!-Quỳnh Nhi đi đi đôi giày xuống nền đất. Haizz, điều nó nói không sai, mấy thứ đồ xa xỉ đó đâu phải ai cũng mua được, đặc biệt là với người như nó.

-Tội ghê ha? Lúc trước còn hùng hổ lắm mà?-Thái nhún mày-Thôi được rồi, chuyện quần áo cứ để tôi lo. Đảm bảo tới bữa đó Minh Thái này sẽ biến cậu thành một nàng công chúa, còn xinh đẹp hay không thì...hên xui!

-Haizz!-nó thờ dãi nhìn tên thiếu gia kia. Không biết cô Tâm có biết đứa con trai lớn yêu quý của mình bị bệnh nặng thế hay không, nếu biết chắc cô ấy buồn lắm.

...

Buổi prom sắp tới, tình hình là...nó cũng chưa biết sao nữa đây!

...

Năm ngày nữa.

-Bên đó căng cao lên nào!-thầy phụ trách hoạt động trường đang bận rộn đốc thúc nhóm học sinh chuẩn bị cho prom. Nào băng rôn, nào thay rèm kéo mới. Mọi thứ trong tối hôm đó phải trông thật hoàn hảo.

...

Chỉ còn ba ngày.

-Cậu tính đi prom với ai đó?-A hỏi cô bạn của mình.

-Tất nhiên đó phải là một chàng hotboy thật đẹp trai rồi!-B hào hứng trả lời.

-Prom năm nay sẽ hoành tráng lắm đây!-tới phiên một nam sinh gật gù nói với cậu bạn cùng lớp.

...

Hôm nay chính là một ngày vô cùng quan trọng, không những với Quỳnh Nhi, Minh Thái mà còn với tất cả học sinh của trường TH Nhật Tiến này. Mọi người đều tất bật chuẩn bị cho bữa tiệc cả tuần nay rồi, giờ chính là lúc để mọi thứ tỏa sáng.

Nào các cô các cậu học sinh, hãy cùng nhau tận hưởng khoảnh khắc tuyệt đẹp này, và cùng nhau có những kỉ niệm thật khó quên của tuổi trẻ nhé!

...

#A.N dạo này hè rồi nên A.N lười ghê gớm, tự thấy bản thân tội lỗi với các bạn quá cơ :(

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Làm lọ lem một bữa (1)

Tối hôm đó...

-Hừ, làm gì trên đó mà lâu thế không biết?-Minh Thái, mặc trên mình một bộ vest màu xám trắng lịch lãm, được đặt may vừa vặn ôm lấy cơ thể, tóc mái ngang thường ngày che gần khuất tâm trán nay được cậu ta vuốt keo lên thật gọn gàng. Trông Minh Thái bây giờ không ai còn bảo là thằng con trai nghịch ngợm, chuyên đi chơi suốt đêm, lên lớp thì ngủ gật quên trời đất trước đây nữa. Cậu đang phải ngồi dưới sofa phòng khách mòn mỏi đợi Quỳnh Nhi.

Ôi thần linh ơi, người hãy cho con biết con nhóc đó đã đi tới tận hành tinh nào rồi mà giờ này còn chưa chịu xuống nhà nữa. Đã lúc nào rồi, cũng chẳng biết buổi lễ ấy bắt đầu chưa đây. Đại thiếu gia cậu chúa ghét đến muộn giờ luôn á.

-Này, sao con lại gọi Quỳnh Nhi là nhóc đó hả?-Mẹ Tâm đang ngồi đan len cạnh cậu, nhú mày nhìn thẳng con trai của mình-Đi dự lễ kỉ niệm thành lập trường, quan trọng thế chứ có phải ăn mì gói đâu mà con đòi nhanh lẹ chứ hả, đặc biệt là con gái, người ta cũng cần phải chăm chút cho thật xinh đẹp rồi có gì nói sau!

-Dạ dạ!-Minh Thái chống cằm mệt mỏi, vô vọng liếc qua chiếc đồng hồ mạ vàng trên tay. Giờ cậu đã hiểu cảm giác của ba Phong trước mỗi bữa tiệc phải kiên nhẫn đợi mẹ Tâm sửa soạn thế nào rồi. Haizz...

Mà sao cậu ta lại liên tưởng thế được nhỉ, nó với cậu thì liên quan gì đến ba mẹ đâu chứ?

Nhỏ Mai Trang lên phụ xong cũng biến đâu luôn, cả thằng Minh Duy với Nhật Nguyên nữa, cũng biệt tăm luôn rồi. Chả hiểu nổi cái đám này làm ăn kiểu gì, chẳng đâu vào đâu cả!

Chỉ có mình cậu là nghiêm túc thôi đó Minh Thái, cái này tui nói thật!-A.N

...

-Đi chưa anh hai?-Minh Duy đã chuẩn bị xong và xuống lầu. Thấy Thái, cậu liền hỏi, nhưng đáp lại chỉ là ánh mắt muộn phiền và cái chống cằm đầy mệt mỏi của ông anh mình.

-Đợi chút xíu nữa thôi con!-mẹ Tâm nói xong ôm rô len vào phòng. Duy cũng nghe lời, ngồi xuống cạnh đó và đợi chung với Minh Thái.

5' sau, có hai tên con trai mặc vest trông rất bánh đang ngồi chống cằm, tư thế lúc này chẳng khác nhau là mấy.

...

-Xong rồi đây!!!-tiếng Mai Trang từ trên lầu vọng xuống. Minh Duy Minh Thái liền không hên mà cùng ngược nhìn lên phía cầu thang. Cảnh tượng trước mắt lúc đó khiến hai anh em Trần gia quá sức ngạc nhiên. Minh Duy đơ ra mắt vài giây, lấy tay dụi dụi lại cặp mắt mình để nhìn cho rõ. Minh Thái cũng chẳng khá hơn, cậu ta cứ đứng đực ra nhìn người con gái đang chậm rãi đi từng bước xuống dưới nhà.

Là Quỳnh Nhi đó sao? Cậu phải tự hỏi lại vì không tin vào những gì đang diễn ra trước mắt mình nữa rồi.

Quỳnh Nhi hôm nay phải nói sao nhỉ? Tất nhiên trông cũng chẳng khác hơn ngày thường là bao, dù có makeup đi nữa, nhưng ở nó vẫn có thứ gì đó không giống mọi ngày mà cậu vẫn biết. Dịu dàng hơn ư? Hay đáng yêu?

Đó là Quỳnh Nhi thật à, mình còn tưởng thiên kim tiểu thư nhà nào cơ chứ?-Minh Thái nghĩ, nhưng có cho vàng cậu ta cũng sẽ không bao giờ nói toẹt những lời đó ra trước mặt đâu.

Quỳnh Nhi khoác lên mình bộ váy ren trễ vai màu hồng, kết hợp với chiếc choker trắng đính đá tôn nước da sáng và một đôi giày cao gót màu trắng, tổng thể trông đã dịu dàng nay còn điểm thêm bởi mái tóc dài gọn sóng tràn sang hai bờ vai nhỏ, cái mái ngố của nó thì thoảng sẽ đung đưa khi có con gió lướt qua, trông đáng yêu đến lạ. Tối hôm nay, Quỳnh Nhi trông thật xinh đẹp nha. Đủ để khiến bất cứ thằng con trai nào ngẩn ngơ. Và không ngoại trừ Minh Thái.

Sau vài giây khựng lại, Thái liền đi tới chỗ nó.

-Đi thôi, xe đang đợi ở ngoài đó!-cậu nói bằng tông giọng trầm trầm hiếm có. Mà khoan, không phải chỉ Quỳnh Nhi cảm thấy ánh mắt Minh Thái có chút lạ lùng đúng chứ?

-Được, được rồi!-nó lúng túng, tất nhiên không phải vì người con trai đó. Chiếc đầm điệu đà này, cùng với đôi giày cao gót, những thứ nó không quen mang bây giờ lại đang khiến cô chủ nhân nhỏ vất vả đấy.

-Hm, đưa tay đây, để tôi đỡ cậu!-Minh Thái nheo mắt nhìn Quỳnh Nhi rồi đưa tay ra trước mặt nó.

Ngạc nhiên nhìn Thái, Quỳnh Nhi ngập ngừng nắm lấy bàn tay rắn chắc của cậu. Hành động của hai người họ tưởng chừng đã từng xuất hiện trong một bộ phim nước ngoài nào đó. À đúng rồi, chính là Cinderella.

Chẳng hiểu sao lúc nắm lấy tay Minh Thái và nhìn thẳng vào mắt cậu ta (như mọi ngày vẫn làm), trong lòng ngực Quỳnh Nhi lại khẽ nảy lên vài nhịp lỗi, trái tim chợt xao động chẳng vì lí do nào, chắc nó bị bệnh rồi. Và không cần thứ gì ra hiệu từ trước, hai gò má của Quỳnh Nhi tự nhiên chuyển sang đỏ hồng cả lên, nhưng chắc không ai thấy được sự thay đổi này đâu, vì nó đã nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác khi vừa phát hiện ra sự ngượng ngùng này của mình.

Ở bên cạnh, cặp đôi kia cũng trong trường hợp tương tự.

Mai Trang bấu môi nhìn thẳng nhóc nhỏ hơn một tuổi từ nãy đến giờ vẫn đang trân trân nhìn mình bằng ánh mắt say đắm ấy. Nhỏ biết hôm nay mình đẹp xuất sắc rồi, nhưng cậu có cần bày vẽ mặt đó ra không, vẽ mặt bị nhỏ mê hoặc ấy (cũng ít tự tin quá nàg).

Tối nay Mai Trang chọn cho mình một bộ đầm cổ yếm màu xanh dương khoe trọn bờ xương quai xanh đẹp đẽ của mình và nước da sáng nhìn cũng biết đã được nhỏ chăm chút từ lâu, kết hợp với đôi cao gót trắng duyên dáng. Mái tóc ngang vai thường ngày toàn cột cao nay cũng được nhỏ chải chuốt gọn gàng, và buộc thấp sau gáy, cố định lại bởi cái cột tóc hình nơ nhỏ màu xanh đậm. Mai Trang hôm nay trông điệu dàng và chừng chạc hơn thường ngày lắm luôn đó.

-Chỉ dễ thương lắm!-Minh Duy không ngần ngại mà gửi một lời khen tới người đẹp. Tối nay không chỉ Quỳnh Nhi khiến cậu ngạc nhiên, tới nhỏ cũng vậy nữa.

-Cám ơn, trông nhóc cũng đẹp trai lắm đó nha!-Mai Trang cười nhẹ rồi tiện tay chỉnh lại cái nơ bướm của cậu. Minh Duy ngạc nhiên chớp chớp chớp mắt, chỉ biết đứng im như trời trồng để nhỏ làm gì thì làm. Thấy cậu như thế, nhỏ chỉ biết lắc đầu khi cười.

-Ra xe thôi nào, thằng Nguyễn chờ ở ngoài này giờ rồi đó!-Minh Thái thông báo.

-Ừm, đi thôi!-ba người còn lại cùng đồng thanh.

Trước cổng Trần Gia, một chiếc xe ô tô đen bóng nhoáng đã đậu sẵn ở đó từ khi nào. Người con trai ngồi bên ghế phụ lái hào hứng vẫy tay chào những cô cậu đang từ trong bước ra. Đó là Nhật Nguyên, lớp trưởng đại nhân của 11a2.

-Chà, siêu xe luôn, bữa nay chơi sộp dữ ta oi!-Mai Trang trầm trồ nhìn chiếc xe trước mặt, nhỏ còn đi một vòng ngắm nghía chiếc xe đất tiền này nữa chứ.

-Có gì đâu, chuyện nhỏ thôi!-Nhật Nguyên cười xòa, mở cửa xe bước ra. Đúng là chuyện nhỏ, nhưng với cậu ta thôi.

Thực ra nhà của lớp trưởng cũng thuộc dạng lắm tiền nhiều của nha, ba cậu ta đang nắm giữ vài chi nhánh sản xuất ô tô liên kết với nước ngoài ở Việt Nam đó. Thế nên, chi cần ngại quý tử mở miệng xin xỏ vài câu, ba ba đại nhân của cậu chẳng lẽ lại không thương tình mà đáp ứng cho?

-Chà, Quỳnh Nhi hôm nay xinh quá nha!-Nhật Nguyên nhìn nó bằng ánh mắt trầm trồ. Được lớp trưởng khen, Quỳnh Nhi của chúng ta chỉ biết thẹn thùng cúi đầu nhìn xuống đôi giày đẹp để dưới chân.

Nhật Nguyên sau đó lại hướng ánh mắt sang chỗ Mai Trang. Hôm nay trông nhỏ cũng rất xinh, khác hẳn chị đại thủ thư của mọi ngày. Cậu vì thế khẽ nở một nụ cười, dù là lén lút thôi.

Nếu như lúc này Nhật Nguyên dành một lời khen đến cho Mai Trang, chắc chắn nhỏ sẽ không chần chừ mà quay sang cười cợt rồi bảo cậu sao mà khủng quá đi...Thế nên cậu chỉ có thể im lặng mà ngắm nhìn người con gái đó...như bây giờ

...

Chiếc xe đất tiền ngay sau đó nổ máy chờ nhóm bạn trẻ ấy tới với buổi lễ vô cùng đặc biệt kia.

#A.N: đi lâu nhưng không có nghĩa là quên nhiệm vụ nha^^. Vì sắp vào năm học và còn một vài dự án truyện khác nữa nên việc ra chap của mình sẽ không thể đều đặn như trước đây nữa. Mong các bạn thông cảm và đừng bỏ mặt tui nhaa! Thương lắm!<3

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Làm lạ lem một bữa (2)

Trong hội trường có phần khá rộng lớn của TH Nhật Tiến, chính là nơi prom được tổ chức tối nay. Lượng học sinh tham dự rất rất đông nha, gần như mọi người ai cũng đều háo hức chờ đợi giây phút này cả. Không khí bây giờ phải gọi là nóng hừng hực luôn ấy. Tiếng nhạc xập xình, những dải băng rôn được giăng ngang dọc cùng với những quả châu, bóng tuyết dính lung lừng trên trần, không gian bây giờ thật khiến người ta kinh ngạc nha.

Thầy cô phụ trách đã vất vả nhiều rồi ạ!

-Phù, may là tới kịp!-Minh Thái thở phào nói với tụi bạn.

-Còn sớm chán! Vậy mà cứ hồi tụi tui!-Mai Trang lườm Thái.

-Wow, thì ra Prom là như vậy à?-Quỳnh Nhi há hốc nhìn khắp mọi góc ngách của hội trường. Chà, cái căn phòng rộng lớn thường ngày chỉ dùng làm phòng thể chất và làm lễ tốt nghiệp thì nay chỉ trong một tuần ngắn ngủi đã được trang hoàng lộng lẫy thế này rồi. Nó càng nghĩ càng chẳng thể tưởng tượng nổi mọi thứ sẽ khác biệt đến thế, đúng là Nhật Tiến có khác, làm cái gì cũng phải thật hoành tráng mới chịu.

-Mai Trang, Quỳnh Nhi!-từ phía xa một giọng nữ vang lên. Quỳnh Nhi quay lại liền nhận ra ngay Thiên Kim.

Hôm nay nhỏ thật xinh đẹp, dù không muốn khen nhưng đầu sao nó vẫn nên nói một câu công bằng chứ nhỉ? Như cái tên đầy cao sang của mình, Thiên Kim của tối nay mặc lên người bộ đầm đen ôm sát người, bày ra những đường nét quý phái trên cơ thể chưa đủ độ chín mùi, đôi vai trần được khoác hờ hững bằng chiếc áo bông trắng ngắn ngang lưng, càng tôn lên nước da trắng mịn của nhỏ. Mái tóc dài bồng bênh ngày trước cũng được nhỏ uốn đuôi xoắn nhẹ quyến rũ. Đôi chân thon dài ấy cùng với giày cao gót thì đúng là tuyệt tác rồi. Nhìn cái đã biết là tiểu thư đích thực, là hàng Real thượng hạng chứ chẳng phải kiểu như nó. Cốc ghè mà đòi làm thiên nga à? Cứ mơ tiếp đi cưng...

Thiên Kim chậm rãi từng bước đi tới chỗ tụi Mai Trang đang đứng. Trông nhỏ có vẻ đang vui lắm, nhìn đôi mắt cười đó kia. Xin lỗi đi, nhưng bây giờ Quỳnh Nhi hết hứng thú đề tâm đến thứ đó rồi. Vừa hào hứng bỗng chốc nó lại trở nên im lặng kì lạ chính là vì cậu ấy, Thế Nam cũng có mặt ở đây. Cậu ấy đứng cạnh Thiên Kim, vừa vặn trở thành một cặp đôi.

-Chào các cậu!-Thế Nam cười nói, ánh mắt bất giác lại đảo qua nó-Quỳnh Nhi, hôm nay trông cậu khác quá! Mình nhận không ra luôn đó!-nói xong cậu liền nở nụ cười, chỉ bấy nhiêu đã đủ khiến nó một bước lên mây rồi. Thế Nam là đang khen nó sao?

-Cảm...cảm ơn cậu!-nó ngượng ngùng vuốt lại mớ tóc con.

-Minh Thái! Thấy mình hôm nay trông thế nào?-Thiên Kim không biết lấy đâu ra lắm phần khởi, hí hửng hỏi Thái. Nhưng rồi chỉ cần một câu từ miệng tên đó thốt ra đã đủ khiến nhỏ tuột xuống âm mood cảm xúc mà cụp mắt thờ dài một hơi: Cũng bình thường thôi!

Chả hiểu sao, Quỳnh Nhi lại thấy buồn cười khi nghe cậu ta nói thế. Đại thiếu gia có cần nói thẳng vậy không, ngay cả khi người ta là hotgirl nổi bật trong trường?

-Khen một câu bộ chết à ông bạn?-Mai Trang cau mày, đúng thật là thái độ của một đứa bạn tốt. Còn nó...à mà thôi.

-Tôi...không...thích!-Minh Thái chậm rãi nhả từng chữ ra khỏi miệng. Hành động đó chẳng những khiến Thiên Kim không vui, mà chàng hoàng tử đi bên cạnh nhỏ (Thế Nam) cũng cảm thấy khó chịu.

-Cái ông này...-Mai Trang thở dài.

-Thôi kệ nó đi, mấy người cũng biết tính khí thẳng diên này mà!-Nhật Nguyên giải vây, nhờ vậy không khí cũng bớt căng thẳng đi một chút.

-Quỳnh Nhi!-là An, tên bạn cùng lớp với nó, quên nói chứ cậu ta cũng là một trong những người phụ trách hoạt động trường của hội học sinh. Nãy giờ cậu ta cứ đi vòng vòng kiếm nó mà chẳng thấy đâu cả, một bờ hơi tai chứ tưởng đùa được à? Vừa phát hiện ra Quỳnh Nhi, An liền đi tới kéo kéo tay nó rồi thì thầm gì đó vào tai nó-...

-Ừm, tui biết rồi, cảm ơn cậu nha!

-Chuyện gì đó?-Minh Thái hỏi.

-À, bên ban nhạc muốn gặp tui một lát, chuyện tiết mục thôi!

-Vậy hả? Vậy để Nam đi với Nhi!-Thế Nam lên tiếng. Dù sao cậu cũng phụ diễn với nó hôm tổng dợt mà.

-Không cần, mình tự đi được! Thầy nói cần gặp mình, một chút thôi!-chắc tại nó từ chối thẳng thừng như vậy nên Thế Nam có chút ngạc nhiên. Đạo này

nó lạ lắm, cứ tránh mặt cậu hoài à, bộ có chuyện gì sao?

-Đề tôi đi với cậu!-thiếu gia Minh Thái không đâu lại tự nhiên nhảy vào (làm như chuyện của mình không bằng!).

-Ờ?-nó mắt tròn mắt dẹt nhìn cái tên đang đứng thù lù trước mặt.

-Ờ ề cái gì? Đi mau lên!-Minh Thái kéo tay nó đi trước ánh nhìn ngạc nhiên của cả đám. Lần nào cũng vậy, cậu ta luôn đem tới những bất ngờ, cho nó và mọi người.

Không khí đang vô cùng náo nhiệt nhưng khi chiếc micro vang lên mang theo giọng nói của cô Hà (gv Toán lớp Quỳnh Nhi, bạn nào nhớ?) và thầy phụ trách thì mọi thứ xung quanh cũng đều trở nên im lặng đi.

-Chào mừng toàn thể học sinh trường TH Nhật Tiến đã đến với buổi prom vô cùng đặc biệt ngày hôm nay!-kết thúc câu giới thiệu vừa rồi chính là tràng pháo tay vang dội từ phía dưới sân khấu. Mọi người dường như rất hào hứng với sự kiện hôm nay thì phải-Mở đầu cho buổi lễ, xin kính mời thầy hiệu trưởng lên đọc bài phát biểu khai mạc!

Một dáng hình mập mập quen thuộc mặc vest đen tóc vuốt keo chỉnh tề bước lên sân khấu. Còn ai ngoài ngài hiệu trưởng đáng kính của chúng ta?

Bài phát biểu của thầy ấy ngay khi vang lên đã dập tắt ngay hứng thú nhỏ nhoi còn lại trong lòng các vị khán giả trẻ bên dưới. Thử hỏi, với bài phát biểu không vì cái gì cả nhưng vẫn kéo dài lê thê tận 15p thì các bạn sẽ cảm thấy thế nào? Haizz..

-Ồn chứ?-đứng gần ban nhạc, Minh Thái tuy mắt vẫn chăm chú nhìn lên sân khấu nhưng câu hỏi ấy lại có vẻ dành cho người con gái đang đứng kế bên.

-Không sao mà, cũng đâu phải lần đầu!-Quỳnh Nhi khẽ nhếch môi nhìn Thái, làm ơn đi, cậu ta trông còn căng thẳng hơn nó nữa.

Minh Thái giúp nó đeo tai nghe và mic không dây chuyên dụng vào, mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ chờ đến lúc tỏa sáng thôi.

-Không đề mọi người chờ lâu nữa, tôi chính thức tuyên bố, prom mừng ngày thành lập trường TH Nhật Tiến chính thức...bắt đầu!-giây phút đáng mong đợi ấy cuối cùng cũng đã tới (ý là cái khoảnh khắc thầy hiệu trưởng kết thúc bài diễn văn^^).

Tiết mục đầu tiên chính là bài nhảy trên nền nhạc hip-hop-EDM của các chàng trai vô cùng cool ngầu lớp 11B1: FIRE-BTS, mang đến bầu không khí vô cùng sôi động cho cả hội trường. Mọi người dường như bị cuốn hút vào bài hát và những bước nhảy điệu luyện đó nên chẳng ngần ngại mà cùng nhau nhún nhảy theo. Bây giờ mới đúng thật là bữa tiệc dành cho giới trẻ nè: năng động, hứng khởi và tràn đầy nhiệt huyết.

Tiếp sau đây là tiết mục của một nữ sinh lớp 11, cô bạn đã được đánh giá khá cao trong đợt tổng duyệt vừa rồi. Hoàng Hồng Quỳnh Nhi với bài hát: Cây vĩ cầm.

Thế Nam, bài hát này tôi muốn tặng riêng cho cậu!

Quỳnh Nhi chậm rãi bước lên sân khấu, từng cử động nhỏ trên khuôn mặt nó cũng đều khiến mọi người dõi theo. Hôm nay nó thật mỏng manh trong bộ đầm ấy, chẳng những vậy còn xinh đẹp và dịu dàng nữa. Chẳng con trai nào nhìn nó mà chẳng một lần có cảm giác rung động cơ chứ?

Tiếng nhạc dần hòa làm một với bầu không khí im lặng và ánh đèn mờ ảo từ quả châu trên trần kia. Mọi người ai nấy đều hướng lên nhìn Quỳnh Nhi với ánh mắt hết sức mong đợi.

...

Người con trai lần trước cùng nó tung hoành trên sân khấu nay chỉ im lặng nhìn nó bằng ánh mắt vô cùng lạ lẫm.

Đó là Quỳnh Nhi, cô bồi bàn đáng yêu của Green, cô gái luôn cùng cậu tập hát sau giờ học, cô gái luôn chăm chú nghe cậu nói mà ngại ngừng gật đầu chẳng nói gì, cô gái có nụ cười hiền lành và dịu dàng nhất cậu từng gặp. Và tối nay, cô ấy đang đứng trước mặt cậu, một Quỳnh Nhi đầy tâm trạng. Dù ban nãy nó nói chuyện vui vẻ là thế, nhưng bây giờ khi đứng trên sân khấu nó lại hóa ra đặc biệt như vậy. Cũng thật khó hiểu, lẽ nào là vì lời bài hát và nhạc nền quá so deep?

...Cây vĩ cầm, đã cầm lặng từ lâu

Con còn nhớ khi chai sạn chưa hôn lên tay cha

Cây vĩ cầm, vẫn ngân nga hằng đêm

Bay mãi vào một thời ấu thơ là cây vĩ cầm...

...

Nước mắt con rơi thánh thót như đàn năm xưa

Đôi tay thẳng hoa gửi buồn theo năm tháng

Réo rắt du dương những âm vang ngày thanh xuân

Cung đàn con cất lên hồi sinh trái tim vĩ cầm...

Tiếng vỗ tay đồng loạt vang lên ngay sau đó, mọi người ai nấy đều đang đắm chìm trong mớ cảm xúc tuyệt đẹp do chính nó tạo ra.

Sau Quỳnh Nhi, nhiều tiết mục khác lại tiếp nối nhau, cho đến khi...

Dancing time

Có lẽ đây chính là thời khắc nhiều bạn nam nữ học sinh tại Nhật Tiến mong đợi nhất.

Thoát Ế hay không chính ngay lúc này sẽ được quyết định.

Giai điệu nhẹ nhàng vang lên, là một bản nhạc chậm êm đềm vô cùng phù hợp với những điệu nhảy cặp đôi.

Quỳnh Nhi ngồi ở hàng ghế đợi, im lặng nhìn hai con người kia tận hưởng giây phút đứng cạnh nhau. Là Thế Nam và Thiên Kim. Họ trông rất vui vẻ thì phải, cậu ấy dịu dàng nắm đôi tay mềm mại của nhỏ, dẫn dắt nhỏ đi theo từng bước nhảy của chính mình. Quỳnh Nhi dù chỉ ngồi một chỗ nhưng thấy hết cả. Khẽ nở nụ cười buồn bã, xoa nhẹ mái tóc của mình, nó chẳng hiểu mình bị cái gì, tại sao cứ bất chấp mà đắm đầu vào hạnh phúc của người ta như thế. Thế Nam và Thiên Kim ngày từ đầu đã là một cặp đôi vô cùng đẹp. Quỳnh Nhi, mà thật ngốc!

-Cậu không định ra nhảy à?-Mai Trang ghé sát tai nó hỏi.

-..., không? Tui hơi mệt! Còn cậu?

-Tui không muốn phí thời gian vào mấy điệu nhảy nhảm chán đó!

-...-nó nhìn Trang đầy ngưỡng mộ. Ít ra nhỏ còn có lí do để muốn chán ghét một điều gì đó.

Nhỏ thấy Quỳnh Nhi từ nãy đến giờ cứ lạ lạ sao đó, nhưng vì không biết nguyên nhân nên cho qua vậy.

...

-Hoàng tử của cậu tới kia!-Mai Trang vừa cầm li nước cam lên vừa chỉ tay về phía trước nó. Quỳnh Nhi lập tức ngẩng đầu lên, trong đầu vô thức nghĩ người nhỏ nói là cậu ấy. Nhưng không...

Minh Thái thông thả đi tới chỗ Quỳnh Nhi, hai tay thậm chí vẫn cho vào túi quần. Đứng trước mặt nó, cậu ta khẽ mỉm cười, đưa một bàn tay ra trước-Đi thôi, cùng nhảy một điệu nào!

-Tui không biết nhảy!-mặt nó ỉu xìu thấy rõ (chắc ẻm bị ăn dưa bở đây mà!)

-Làm ơn đi, tôi sẽ chỉ cậu!-Minh Thái kiên nhẫn-Cậu không thể để đại thiếu gia tôi mất mặt như vậy chứ, có một đứa con gái cũng rù không xong!-cậu ta cười bất lực.

-Được rồi!-nó không còn cách nào nên đành đứng dậy. Minh Thái đỡ lấy tay Quỳnh Nhi, trong giây lát cậu khẽ cúi đầu, ghé sát vào tai nó nói: Cát bộ mặt sần sùi đó đi, cậu không biết tôi cảm thấy khó chịu thế nào khi thấy cậu như thế đâu!

Nó mở to mắt nhìn Thái, cậu ta đã ở đâu khi nó như vậy? Ở nơi có thể thấy được rõ ràng cảm xúc của nó lúc này? Trong khoảnh khắc đó, Quỳnh Nhi chợt nhận ra, Minh Thái cậu ta thật ra cũng là một tên con trai nhay cảm, hay quan tâm người khác chứ không hẳn chỉ biết đi chơi và xoi mói nó.

Quỳnh Nhi vụng về tựa bàn tay lên vai Minh Thái, tay còn lại cùng cậu ta nắm chặt. Điệu nhảy ấy lại thay đổi, Thái bắt đầu dẫn nó đi tới, từng bước từng bước đi tới nhiều cung bậc.

Nhưng Quỳnh Nhi hình như không hay biết, cạnh quây nước, đôi mắt của người con gái ấy lại một lần nữa khiếm nhã hướng đến nó.

Không lâu sau đã tới phần phát biểu của các anh chị lớp 12, những người sắp phải xa ngôi trường Nhật Tiến thân yêu này.

Đây không đơn thuần là một bữa tiệc, mà còn là buổi lễ trưởng thành của những anh chị sắp cuối cấp. Đối với họ, có lẽ đây sẽ là lần cuối mà bản thân họ còn có thể tận hưởng cảm giác của những cô cậu học trò trước khi rẽ sang những hướng đi mới trong tương lai.

Chúng em xin cảm ơn các thầy cô...

Chúng em sẽ ghi nhớ những kỉ niệm đẹp ở nơi đây...

Chúng em, thật hạnh phúc khi được học tập tại TH Nhật Tiến...

Và buổi prom đặc sắc kết thúc như vậy đó.

Scene +

-Hey! Chị gái, sao ngồi đây cô đơn vậy? Muốn nhảy với em trai một điệu không?-cái con người già cỗi lười biếng như Mai Trang, dù chỉ ngồi một chỗ nhưng cứ bị quấy rầy bởi mấy cậu nhóc con. Đúng là thánh hack tuổi mà.

Minh Duy đi đâu đó cả buổi liền quay lại đòi nhảy với nhỏ. Lạ à!

-Thôi cảm ơn, tui không thích nhảy!-nhỏ từ chối thẳng thừng.

-Thôi mà, ra nhảy với em một điệu thôi. Năn nỉ đó!-Duy bấu môi, mời không được thì ta áp tải đi. Thế là cậu nhóc ấy không ngần ngại mà kéo tay Mai Trang ra khỏi cái ghế dựa.

-Có chắc là chỉ một điệu không?-nhỏ thờ dãi, nghi ngờ nhìn Duy.

-Chắc!-Duy gật liên hồi rồi quay lưng kéo tay nhỏ đi.

-Khoan đã, Mai Trang, cậu hứa nhảy với mình rồi mà?-được vài bước hai người nhỏ liền khựng lại vì nghe tiếng gọi với theo.

-Nhật Nguyên???-không đồng thanh nhưng Minh Duy và Mai Trang cùng ngạc nhiên mà thốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Noel tới rồi! (1)

Cuối cùng thì mai cũng đã là Giáng Sinh rồi. Thật là háo hức quá đi!

...

Ngày này trong năm luôn là thời điểm mà quán nhà Thế Nam trở nên bận bịu hơn bao giờ hết. Và dĩ nhiên cường độ làm việc của nhân viên ở đây cũng sẽ tăng lên gấp vài chục lần để đáp ứng nhu cầu khách hàng.

Dạo này cứ mãi lo cho prom, Quỳnh Nhi thật không để ý Green đã được các anh chị nhân viên trang hoàng đẹp đến mức nào. Cạnh cửa lớn của quán đặt một cây thông Noel rất to, rất đẹp, nó còn được đính cơ man nào quả châu đủ màu, nào móc trang trí in hình tuần lộc mũi đỏ, tất Noel nhỏ xinh...Ánh đèn lấp lóe từ những dây đèn màu tỏa ra nét ấm áp vui vẻ của khoảng thời gian cuối năm, chiếc chuông cửa cũ kĩ cuối cùng đã được thay mới, các bộ cửa kính cạnh bàn cũng được lau chùi kĩ lưỡng,...

-Của Nhi này!-đang lau bàn thì từ đâu, một gói quà nhỏ được chìa ra trước mặt Quỳnh Nhi, quay lại hướng phát ra giọng nói, nó ngạc nhiên khi thấy Thế Nam đang cười tít cả mắt, vòng tay sau lưng nhìn nó. Không biết bên trong là gì nhưng Quỳnh Nhi rất cảm động mà nhận lấy, đây là món quà đầu tiên cậu tặng nên nó thích lắm.

-Giáng sinh vui vẻ. Những chuyện không vui hãy cắt vào quá khứ, chúng ta cùng nhau đón một năm mới thật hạnh phúc nha!

Nam nói vừa đủ nghe, ánh mắt cậu mang nét chân thành không lẫn vào đâu được.

-Cảm ơn Nam!-Nhi khẽ cười-A, mình cũng có thứ muốn tặng Nam này!-nói rồi, Quỳnh Nhi vội lôi trong cặp ra một túi quà nhỏ gói bằng giấy kính màu xanh dương in hình cây thông rất xinh, Thế Nam tò mò nên bóc ra xem ngay, thì ra là một chiếc phím guitar bằng nhựa dẻo màu hổ phách. Nam vui lắm, cậu chàng cứ xuyt xoa mân mê món quà, còn khen nó lựa khéo nữa. Quỳnh Nhi nhìn cậu, trong đáy mắt hiện rõ niềm hạnh phúc kì lạ.

Vốn dĩ muốn tặng cậu không phải chỉ một thứ, còn có lá thư tỏ tình mình cất công viết riêng tặng cậu nữa....Nhưng chắc vẫn nên giữ nó cho riêng mình mà thôi!

...

Tối ấy sau khi dọn dẹp quán xong đầu vào đó, nhân viên của Green liền tổ chức một bữa tiệc nhỏ để mừng Noel sớm, Quỳnh Nhi và chàng chủ quán đẹp trai tất nhiên cũng có mặt rồi. Ở giữa sàn nhà, vài đĩa trái cây, vài bịch snack đơn giản lần lượt được bày ra, dưới ánh sáng màu vàng nhạt lung linh tỏa từ cây thông đặt gần đó, mọi người cùng vui vẻ quây quần bên nhau.

Anh Thiên vì khui vội nắp chai rượu trái cây đến nổi bọt bên trào cả ra sàn làm chị Nga phát cáu, chị khẽ nhéo vào hông ông tướng kia rồi chạy vào trong quầy tìm khăn lau. Ngoài này Quỳnh Nhi cứ cười khúc khích mãi, hai ông bà ấy sắp tốt nghiệp đại học tới nơi rồi mà vẫn cứ như con nít ấy, tối ngày chỉ chốc mãi thôi. Bỗng liếc sang Thế Nam, nó tự dưng cũng muốn có một ngày cùng cậu được như vậy...Nhưng suy cho cùng thì đó cũng chỉ là ý nghĩ ngốc nghếch một phía của Quỳnh Nhi, nó và Thế Nam, sao có thể? Nhấp một ngụm rượu nhỏ, Quỳnh Nhi cảm thấy thật dễ chịu, so với loại rượu nặng vị khiến người ta say ngất thì rượu nho này thật ngọt ngào quá đi.

Đang nghĩ mông lung, Thế Nam ngồi cạnh khẽ chạm vai nó một cái ra hiệu, cậu ghé tai nó nói khẽ: Mai Nam cho Nhi nghỉ phép một ngày đó!

-Sao thế được?-nó ngạc nhiên hỏi lại cậu. Mai là Noel rồi, làm không hết việc mà cậu ta còn cho nó nghỉ, rốt cuộc Thế Nam bị gì vậy? -Mai quán sẽ đông lắm đấy, mình...

-Không được cãi, mình đã nói nghỉ thì cậu cứ nghỉ! -Nhi ngăn người, nếu lúc này trong li của Thế Nam không phải thứ nước ngọt có men kia thì nó đã tưởng cậu say rồi, giọng điệu cùng nụ cười kì lạ đó là sao? -Noel mà, hãy làm chuyện cậu thích đi!

-..., được, cảm ơn! -nó không hiểu lắm lời Nam nói nhưng vẫn gật đầu cảm ơn.

...

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Noel tới rồi (2)

Hôm nay là Noel!

Hôm nay là Noel!

Hôm nay là Noel!

Điều quan trọng phải nhắc lại ba lần v .

Không biết Trần gia đã chuẩn bị những gì cho ngày lễ lớn này, chúng ta hãy cùng nhau tìm hiểu nhé!

-Khò khò...-trên chiếc giường quen thuộc ở tầng áp mái, Quỳnh Nhi đang nằm ngủ thẳng cẳng quên trời quên đất. Chả là nó cảm thấy hơi tiếc rẻ mấy ngày nghỉ ngắn ngủi, với cả hôm nay không phải đi làm nên đã quyết định sẽ ngủ càng nhiều càng tốt. Nhất định phải bổ sung năng lượng bù lại mấy ngày ôn luyện thi cử mệt mỏi trước đây.

-Cộc cộc cộc...-bên ngoài chợt có tiếng gõ cửa.

-Khò...Ai đó?-Quỳnh Nhi nói bằng cái giọng ngái ngủ đến là buồn cười, hì, mới sáng ra mà đã...

Cộc cộc cộc, bên ngoài vẫn là tiếng gõ cửa.

-Ai...?-nó mệt mỏi trằm chằm che kín đầu lại, vờ không nghe thấy để khỏi ra mở cửa. Hì, chờ một lúc thấy chán tức khắc người đó cũng bỏ đi mà thôi.

Cộc cộc cộc!, đúng là dai thật mà!

-Gõ cái gì mà gõ hoài vậy háaaaa!-không đợi được nữa, Quỳnh Nhi điên tiết phóng ra giật mạnh cánh cửa phòng ra. Vừa trông thấy con người đang đứng bên ngoài, nó thậm chí còn muốn bực cho cậu ta một phát vào mặt-Minh Duy?

-Tính nướng tới bao giờ nữa đây bà chị?-Minh Duy không hề kiêng nể, một mạch đi thẳng vào phòng. Khỏi phải nói Quỳnh Nhi đã ngạc nhiên thế nào (đây là khuôn mặt ngái ngủ cơ-_-), nhưng thấy kệ cậu ta, phòng nó cũng không tới nỗi bừa bộn lắm, vào xem một chút cũng chẳng chết con giun nào.

-Lên đây có việc gì thế cậu?-Quỳnh Nhi ngáp ngắn ngáp dài, vuron vai bẻ khớp đủ các thể loại trên đời rồi mò vào toilet đánh răng. Duy nhìn theo nó chặc lưỡi kiêu bô tay hết sức, Quỳnh Nhi thật chả biết giữ ý tứ trước mặt trai đẹp gì cả-_. Nhưng nghĩ kĩ thì với nó, Minh Duy là cái tên cả ngày phải đụng mặt đến chục lần là ít, nên giữ ý làm gì cho mệt cơ chứ? Cậu thông thả bước tới kéo tấm rèm che cửa sổ ra, chẳng mấy chốc ánh nắng ấm áp của

ban sáng đã tràn ngập khắp căn phòng.

-Bừ bừ!-Quỳnh Nhi vừa mở cửa bước ra đã phải rùng mình vì con gió lạnh vừa thổi từ ngoài cửa sổ. Haizz, chẳng mấy chốc mà nay đã là Noel rồi, nhanh quá đi mất.

-Sáng có bận gì không?

Duy hỏi.

-Không, sao vậy?

Nó đáp ngang phè.

-Mẹ Tâm nhờ ra trung tâm thương mại thị mua vài thứ chuẩn bị cho Noel tối nay thôi. Đi chung đi!

Thật là cậu ta đang hỏi ý nó không, hay đang ra lệnh?

-Ô, vậy á? Đi chứ, tất nhiên là đi rồi!-Quỳnh Nhi nghe xong liền cảm thấy hứng thú vô cùng-Mà lát mua xong đi ăn gì đó ngon ngon nha, tui mới phát hiện mấy món hấp dẫn lắm: gà rán nè, phô mai que nè...Ê!!!

Duy chán nản nhìn Quỳnh Nhi rồi vòng tay thùng thảng ra khỏi phòng. Thật là, cứ khi nào nhờ làm việc gì là lại bảo lười, vậy mà chỉ cần nhắc tới đồ ăn thức uống thôi thì nó lại phát điên lên như thế.

-Đi thôi Minh Duy!-nửa tiếng sau Quỳnh Nhi đã có mặt nghiêm chỉnh ở phòng khách. Vì đi mua sắm nên nó ăn mặc đơn giản thôi: áo hoodie trắng, quần short jean và chân cũng đi giày bata trắng nốt. Ngoài ra nó tất nhiên không quên đeo theo chiếc balo nhỏ màu hồng quen thuộc để đựng điện thoại và tiền...ăn quà nữa O_O.

-Xin lỗi nhưng giờ em bận tí việc nên không đi chung được rồi, chị cứ ra đó với anh hai em trước đi! Có gì lát em tạt qua đó sau, vậy nha!-nói xong, Minh Duy chỉ tay về phía ông anh đang vui vẻ thưởng thức bữa sáng trong phòng bếp rồi nhanh chóng vọt lẹ ra khỏi nhà.

-Ơ ơ!-nó há hốc kiềng chẳng hiểu chuyện gì vừa xảy ra luôn. Bị cho leo cây còn không có cảm giác đau lòng thế này, tên Minh Duy chết tiệt đó rõ là đang giao trứng cho ác.

Quỳnh Nhi mặt mày ỉu xiu như bánh bao chiều đi về phía bếp, thôi thì kiếm gì đó bỏ bụng trước rồi tính.

Đi ngang bàn ăn, nó liền trông thấy cái bàn mặt hết sức nham nhở của tên nào đó. Bộ cậu ta không thể tỏ ra bình thường và đẹp trai như những thằng con trai khác được hay sao chứ, lúc nào cũng làm cái kiềng cọt nhả đó, thật là...

-Lát đi không tui chờ nè!-Minh Thái nhìn lên trần nhà nói vu vơ, chắc đang nói với mấy con thần lẩn ấy mà.

Nó cũng chẳng vừa gì, nghe cậu ta nói thế vẫn bầy về mặt thần nhiên, mở tủ lạnh lấy bánh mì vuông và mút ra chuẩn bị cho bữa sáng.

-...-nó đặt đĩa bánh lên bàn rồi ngồi vào bắt đầu công cuộc lấp đầy dạ dày. Thầm nghĩ bàn tay này sinh ra là để cầm thức ăn hay sao đó nên khả năng trét mút coi như cũng có chút thành thực, động tác lại còn có chút sang chảnh nữa (ý là quý xờ tộc^^). Vừa trét mút, Quỳnh Nhi vừa liếc nhẹ sang chỗ Minh Thái, không quên nở một nụ cười nhếch môi khinh rẽ hết sức.

-Miễn cưỡng để cậu làm tài xế cho tui một ngày cũng không thành vấn đề!

Một câu thôi cũng đủ khiến ai đó muốn học bánh mì.

Minh Thái cười khỏ sở, khẽ vỗ vỗ đầu để đỡ ngứa, cậu chàng nâng li hóp một ngụm sữa vào, thật là ngọt ngào quá.

-Cậu muốn sao cũng được!

...

Trung tâm thương mại trong những ngày thế này thật được dịp hút khách nha. Các gian hàng mới bày ra chẳng mấy chốc đã bị tầng tầng lớp lớp người bu kín, kẻ chào giá, người mời mọc loạn xì ngầu cả lên. Không khí phải nói nhộn nhịp không gì bằng.

Quỳnh Nhi xách toong teng bịch nylon nhờ đựng vài sợi dây đèn led với mấy quả châu đủ màu, cao hứng ngược mắt nhìn xung quanh. Còn anh bạn Minh Thái tội nghiệp phải xách linh kinh đồ đi phía sau, đứng với chức vụ tài xế kiêm cu-li của cậu ta. Bị bóc lột đến thế mà người nào đó vẫn chẳng hề rãnh nửa lời, suốt buổi chỉ cần mẫn đi theo nó.

Hình ảnh đẹp đẽ này thật giống một đôi vợ chồng mới cưới, hay chí ít là một cặp đẹp đôi đáng ngưỡng mộ. Phải, nếu nhan sắc của tên thiếu gia đó không quá nổi bật như vậy.

Minh Thái với chiều cao sắp chạm ngưỡng mét tám, dáng vồ cùng chuẩn so với tuổi của cậu đã chọn mặc hoodie nón đen trơn và quần baggy cùng tông, trên đầu còn đội mũ lưỡi trai chất lừ che kín mái tóc undercut, cộng với khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng đó thì với Quỳnh Nhi, Thái trông chẳng khác gì một tên sát thủ cả, nhưng bọn con gái quanh đó chắc không nghĩ vậy đâu nhỉ. Cứ thử nhìn ánh mắt bắn ra trái tim của mấy em kia. Mắc mọt!

-Đi thôi honey, bên kia còn đồ chờ anh khuôn về kia!- Quỳnh Nhi vì thấy sốt ruột khi bọn con gái kia cứ bám theo rồi đi chần cả lối phía trước như thế nên trong phút chốc đã thông minh nghĩ ra giải pháp vô cùng hợp lý. Nó khoác tay Minh Thái, thậm chí còn ngả đầu vào vai cậu vô cùng tình cảm nữa, tay thì chỉ hướng gian hàng quần áo nữ rồi dùng ánh mắt chứ chần tình cảm mà nhìn cậu. Khỏi nói, Thái nhà ta đã hoảng hốt tới mức nào, tim đập mạnh, tay run run cầm đồ còn không vững, mắt nhìn nó như ngậm hời: Rốt cuộc cậu đang nói cái quái gì vậy?

Có tiếng trái tim ai đó vỡ loảng xoảng, mấy bạn nữ sau khi thấy người ta đã có đôi có cặp liền tiu nghỉu lùi về sau, để trống chỗ cho hai bạn trẻ còn tâm tình nữa. Thật là thành công ngoài sức mong đợi mà.

Một hồi sau, à tầm vài phút thôi, Minh Thái chợt khựng lại, ngớ ngẩn nháy mắt nhìn Quỳnh Nhi, không, rõ ràng là cậu ta muốn chầm chọc nó đây mà.

-Honey à, có cần thể hiện tình cảm chốn đông người như vậy không?

-Đừng nói nữa, tui đang buồn nôn lắm rồi đây!-nó vuốt ngực-Nếu không phải tại đám con gái đó thì...

-Đã nghiện lại còn ngại!- Thái lia ánh mắt dạt dào tình cảm qua cho nó.

Hai con người này một khi sáp lại đúng là chẳng làm được chuyện gì bình thường cả.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Noel tới rồi (3)

Christmas Eve-Đêm Giáng Sinh...

.

I don't want a lot for christmas, there is just one thing I need,

And I don't care about the presents underneath the christmas tree,

I don't need to hang my stocking, there upon the fireplace,

Santa Claus won't make me happy with a toy on christmas day,

I just want you for my own, more than you could ever know,

Make my wish come true,

All I want for christmas, is you.

(All I want for christmas is you-Mariah Carey)

.

Tối nay là Noel nên cô chủ nhà đã cho bác Sen nghỉ sớm để về đón lễ cùng gia đình, mọi việc từ đơn giản nhất đến phức tạp nhất vì thế đều do các thành viên tự lo liệu.

Ở phòng khách, Minh Duy cẩn thận trải tấm khăn sọc caro màu đỏ rồi sắp xếp mớ chén nĩa lên trên chiếc bàn đã được kê sẵn cạnh cửa sổ lớn. Trong bếp, cô Tâm đang bày một vài món trông rất hấp dẫn ra đĩa. Chà, mới nhìn thôi đã muốn phát thèm rồi, ăn vào chắc ngon phải biết.

Cạnh sofa phòng khách, Minh Thái đang chỉnh lại quả châu đặt trên đỉnh cây thông Noel bự đùng kia. Cũng khá vất vả đấy, vì cậu ta còn phải bắc cả ghế thang lên cơ mà.

Quỳnh Nhi đi loanh quanh này giờ vẫn chưa biết nên phụ giúp mọi người thế nào nữa. A, sang chỗ tên ngốc Minh Thái vậy!

-Đề tui phụ cậu trang trí cây thông nha!

-Chân ngắn như cậu thì làm được gì?

-...

Nó chỉ biết im lặng, ngẫm nghĩ một hồi thì lời cậu ta vừa nói cũng có lí thật, nó một mét bẻ đôi, lùn có một khúc, đụng vào chẳng may lại hỏng việc thì toi. Thế thì tốt hơn hết là không làm gì cả^^. Mặc dù hơi có lỗi, nhưng thôi kệ đi!

Nghĩ là làm, Quỳnh Nhi sang sofa ngồi, vui vẻ nhìn mọi người làm việc chăm chỉ.

-Này, cậu là khách đến chơi à? Ngồi chơi không mà coi được!

-Ô hô, vừa này cậu còn bảo tui chả làm được gì cơ mà!

-Ngốc vừa thôi, việc của người cao không làm được thì chẳng phải vẫn còn việc của người lùn đẩy ra đó à. Lại đây mau!

Minh Thái ngồi trên thang nói vọng xuống kiểu ông chủ.

Quỳnh Nhi bĩu môi, cái tên thiếu gia lẩm chuyên này, cậu được lắm, lại còn dám móc xia tôi. Được rồi, làm thì làm!

Thế là Quỳnh Nhi bắt đầu đi trở thành con sen của cậu chủ Minh Thái. Ngồi trên thang, cậu ta toàn nói vọng xuống chỉ đạo, bảo nó lấy cái này tìm cái kia. Nó chạy đi chạy lại như con ngốc, mặt bờ hơi tai chứ chẳng đùa đâu.

...

Và cuối cùng, các bước chuẩn bị đã xong, bây giờ...nhập tiệc thôi!

-Mời mọi người!

Quỳnh Nhi cười tươi như hoa. Chả là nó rất thích không khí Giáng Sinh như hôm nay nên tâm trạng có chút hưng phấn.

.

-Có ngon không Nhi?

Cô Tâm hỏi nó.

-Rất ngon ạ, tay nghề của cô so với đầu bếp nhà hàng năm sao chẳng thua kém mấy đâu ạ!

Quỳnh Nhi vừa cầm cái đùi gà chiên vừa tấm tắc khen.

-Thật không đó?

Cô Tâm nhướn mày vờ không tin.

-Món nào mà nhỏ đó chả ăn được, mẹ nghe làm gì cho mệt!

Thiệt nghĩ Minh Thái cậu ta vẫn là đẹp trai nhất khi im lặng.

-Này!

Quỳnh Nhi lườm cậu thiếu gia chấy mặt.

-Em thấy đúng mà!

Minh Duy còn cả gan đậm thêm!? Hm, thôi được, vì nay là Noel nên bọn cô nương sẽ rộng lượng từ bi với chúng sinh, không chấp nhất những kẻ ganh ghét mình.

.

-Mà cô Tâm ơi, con thắc mắc xí, từ ngày chuyển tới đây sao chưa khi nào con thấy chú vậy ạ?

-À, chú con ông ấy bận rộn lắm, đi công tác suốt thôi, giờ này còn ở bên Mĩ ấy. Cũng chả biết có phải dót được con Mĩ đen nào bên đó rồi không nữa?

Nói tới đó, về mặt cô chủ nhà có chút giận dỗi kèm theo đó là buồn rầu.

-Dạ?

-Haha, cô đùa thôi! Ăn đi nấy đứa!

-Dạ!!!

Nó vẫn ngây ngốc như chưa tiếp thu kịp trò bông đùa hài hước của cô.

...

-Oa, là nón beret à? Xinh quá đi mất!-Quỳnh Nhi giờ cao chiếc nón nhỏ bằng len màu đen lên mà mân mê, chà, nhìn qua đã biết là đồ cô Tâm tự tay đan rồi. Nó cảm động đến suýt khóc rồi đây.

-Trời, cái này có là gì đâu!-cô Tâm tặc lưỡi.

Quà của Minh Duy là một sợi dây chuyền bằng bạc kèm với đó là cái mặt hình chú thỏ con bé bé nhìn vô cùng cute luôn nha.

-Cám ơn em trai nhá!

-Thích là được rồi!

Còn Minh Thái, cậu ta tặng có một món quà mà dặn dò đủ điều, nào đây là món quý giá, nào phải giữ gìn cho cẩn thận. Ôi trời, chẳng biết trong đó có cái gì mà ghê gớm tới vậy nữa.

Mà nghĩ lại mấy món nó chuẩn bị cho mọi người có phải quá đơn giản không nhỉ?

Phần cô Tâm là một bộ dụng cụ đan len (tại nghe nói cô ấy rất thích mấy thứ kiểu thủ công gia chánh thì phải).

Của Minh Duy là một cuốn sách thiên văn học. Nó cũng chẳng rõ lắm, chỉ tùy ý search trên Fahasa rồi đặt thôi. Không biết cậu chàng có thích nó không nữa!

Cuối cùng là Minh Thái, tên khó chiều đó, Quỳnh Nhi nghĩ đi nghĩ lại vẫn chẳng biết nên tặng gì, đành chọn thứ mà bản thân thích vậy, mong cậu ta hài lòng.

.

Tiệc tàn, mọi người dọn dẹp nhà cửa xong thì ai nấy cũng về phòng. Hí hửng mở cửa bước vào phòng ở tầng gác mái, Quỳnh Nhi bỗng nhớ ra món quà Thế Nam tặng từ hôm qua tới giờ nó vẫn chưa mở ra xem, hử, cũng tại cái bệnh lảng trí kinh niên này mà ra nè. Chậm rãi mở nắp chiếc hộp nhỏ, Quỳnh Nhi khẽ thốt lên, waa, chiếc vòng này đẹp quá đi, là vòng thạch trắng đó, tinh khiết vô cùng, chẳng những vậy trông còn có chút mong manh, tựa như chỉ cần chạm nhẹ sẽ vỡ tan ra ngay luôn ấy. Quỳnh Nhi trong lòng thoáng chút xao xuyến, món quà này lúc Thế Nam chọn đã nghĩ đến điều gì nhỉ, là vì nó hợp với chiếc vòng đó, hay cậu chỉ tùy ý mà chọn thôi? Sao cũng được, Quỳnh Nhi cảm thấy mãn nguyện với món quà này là được rồi.

Còn quà của Minh Thái nữa, nó không quên đâu nhé, chỉ tại tên ngốc nào đó một mực bảo phải về phòng mới được mở ra xem nên bây giờ nó...mở ngay đây.

Không có khúc dạo đầu, Quỳnh Nhi kéo toạc lớp ruy băng bọc bên ngoài ra, nhanh nhẹn mở nắp hộp, một thứ ánh sáng lấp lánh do phản chiếu ánh đèn bàn đập vào mắt nó. Chậm rãi dùng hai ngón tay cầm lên sẫm soi, là một chiếc lắc chân, điều đặc biệt là quanh sợi dây bạc còn đính những viên trân châu trắng nhỏ nhỏ hình giọt nước rất xinh, nếu mang vào chắc sẽ có cảm giác đôi chân bay bổng, thoát tục trong chớp mắt. Xùy, Quỳnh Nhi khẽ lắc đầu, cái ý tưởng điên rồ này có phải vì thói quen đọc ngôn tình quá sâu đậm mà ra không?

Nghĩ vậy, nó lại có thể vui vẻ đặt chiếc lắc xuống mà cầm bàn vòng thạch nhỏ lên tiếp tục mân mê.

Một tiếng thở hắt vang lên trong căn phòng vốn yên tĩnh. Quỳnh Nhi xém chút giật mình làm rơi món quà quý giá, nó quay ngoắt lại nhìn về phía cửa, thì ra là tên thiếu gia đáng chết Trần Minh Thái.

-Thích tới vậy sao?-Thái vòng tay trước ngực đứng tựa bên cửa phòng mà nhìn nó, cậu khẽ nhếch môi nói bằng giọng mỉa mai. Hừm, chỉ cần nhìn cái thái độ là biết ai tặng quà cho nó rồi ha, đúng là cái đồ trọng sắc khinh bạn.

-Tất nhiên là thích rồi! Món quà ý nghĩa vậy mà, chứ đâu tùy tiện như ai kia!-nó cao giọng nói trong khi bản thân vẫn tựa lưng ra ghế xoay mà ngắm nghía chiếc vòng.

-Tùy tiện?-Minh Thái khẽ nhún mày cười khẩy, cậu ta thật chẳng hiểu nổi, Quỳnh Nhi dựa vào đâu lại dám nói ra mấy lời tuyệt tình đó, dẫu sao cũng là món quà đầu tiên cậu tặng mà.

Nghĩ chưa thông, Minh Thái chậm rãi đi tới chỗ Quỳnh Nhi, một tay chống lên bàn, một tay chống lên thành ghế mà nhìn nó, tư thế lúc này có hơi...

-Cậu chưa nghiên cứu rõ thì đừng vội phán xét, món quà này của tôi chỉ những người có đầu óc mới nhìn ra ý nghĩa thâm sâu của nó!-chỉ một câu đã khiến người nào đó muốn thổ huyết (là tức muốn học máu ấy :v), đúng là người có đầu óc nha.

Nói chưa xong, Minh Thái khẽ cầm chiếc lắc lên, cúi người cầm lấy cổ chân nó, động tác tựa hồ như đang nâng niu báu vật. Quỳnh Nhi tim chột đập loạn một nhịp, nó di dời ánh mắt nhìn mái đầu bông bông đang rũ xuống kia mà thoáng chốc trống rỗng. Thật không nghĩ hôm nay Minh Thái lại đặc biệt có chiều sâu như vậy. Một cảm giác ấm nóng chảy qua tim, khiến cho hai gò má của Quỳnh Nhi cũng phớt hồng theo.

Minh Thái ngồi xỏm đeo lắc chân vào cho nó, hành động này đúng chất soái ca ngôn tình luôn nha, vừa nhẹ nhàng vừa chu đáo, thậm chí Quỳnh Nhi còn thấy cậu ta khẽ nhoen miệng cười hiền dịu nữa cơ.

-Xong rồi!-Minh Thái ngắm nghía thành quả của mình nơi cổ chân nó. Chà, đúng là người đẹp vì vật nha, à không, cái này phải gọi là nhờ có vật làm nét đẹp của người nào đó được tôn thêm mới đúng.

Vì sinh ra ở vùng đất có khí hậu quanh năm rét lạnh nên Quỳnh Nhi đã sớm sở hữu một làn da trắng trẻo đến trong suốt, đôi chân thon nhỏ ấy vì thế khi uớng chiếc lắc lên càng mang nét trong sáng mỏng manh đến lạ lùng. Nơi mắt cá, những viên trân châu trắng khẽ lay động khi được chạm vào, làm cho người ta có cảm giác rất mị hoặc.

Đúng là một món quà ý nghĩa nhĩ!?

-Cậu thấy nó...có đẹp không?

Ánh mắt Minh Thái có chút kì lạ ngược nhìn nó.

-Ừ thì...cũng được!-Quỳnh Nhi bối rối rút chân khỏi bàn tay của Minh Thái-Thôi cũng khuya rồi, tui..đi ngủ đây! Cậu cũng ngủ sớm đi đó!

-O, tặng quà xong không cho nói gì nữa à?

Minh Thái ngáy ra, chớp chớp mắt hỏi.

-Đi về phònggggg! Nhanh!-Quỳnh Nhi đẩy lưng cậu một mạch đi ra-Muốn nói gì thì đợi mai đi, giờ tui mệt lắm rồi!

-...

Một mùa Noel đã trôi qua giản dị vậy đó!

Chắc cũng đã hơn hai tháng AN mới trở lại viết BGCHT nhĩ các cậu? Cũng chả biết động lực gì để tui làm vậy, trong khi tui đã có ý định drop nó giữa chừng luôn..

Không sao, trở về là tốt rồi!

Từ giờ mạch truyện sẽ có kha khá biến chuyển thú vị mới, và tui cũng sẽ cố gắng làm cho mỗi chap trở nên ngắn gọn xúc tích hơn một chút để mau hoàn truyện sớm, không làm các bạn sốt ruột nữa.

Cám ơn các bạn, những người vẫn luôn dõi theo BGCHT cho tới thời điểm hiện tại.

AN.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Hoàng Tử - An Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.